J. FENIMORE COOPER

VÎNĂTORUL

Roman

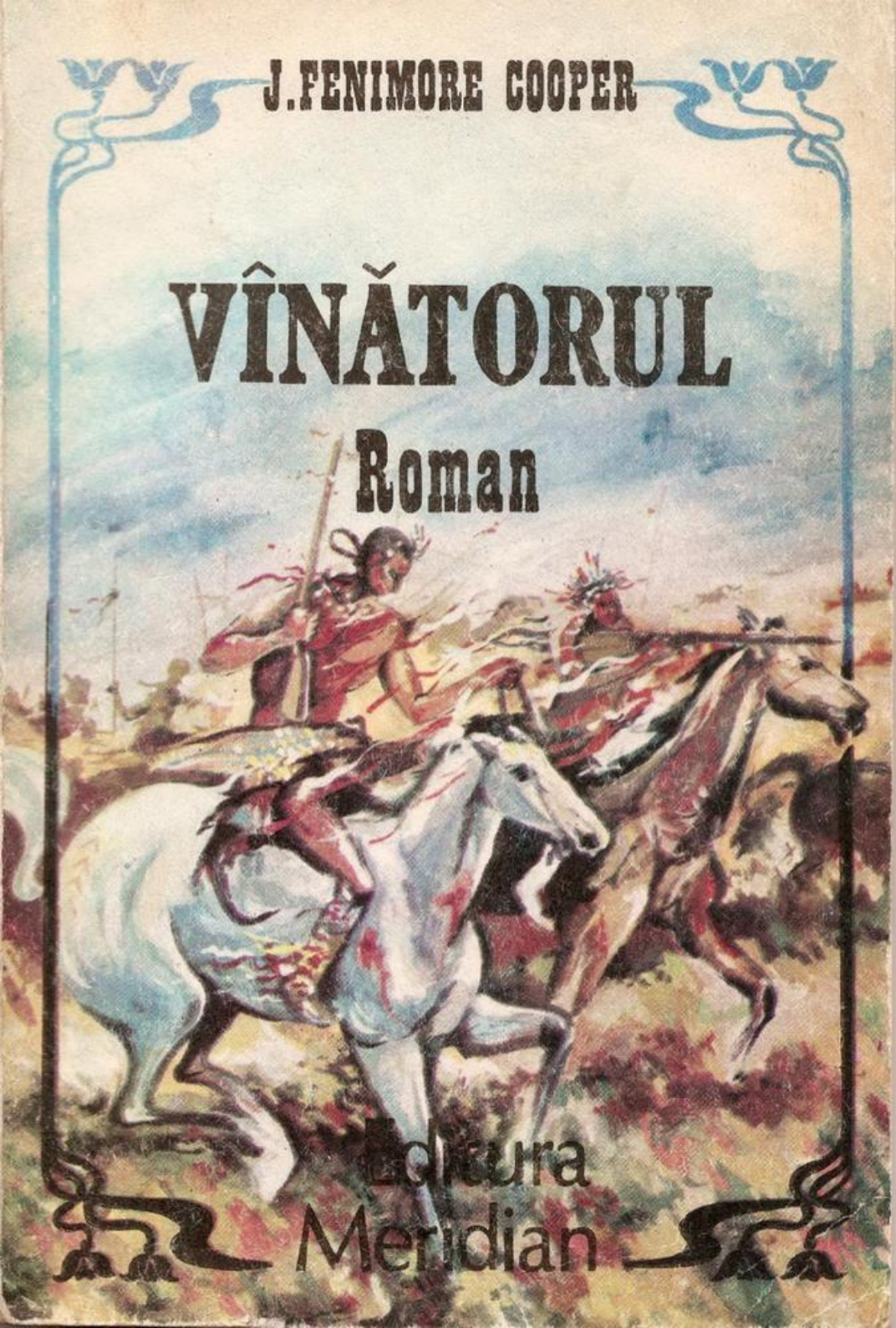

Editura Meridian

J. FENIMORE COOPER

VÎNĂTORUL

Roman

Editura
Meridian
CRAIOVA
1991

Coperta : ALEXANDRU ISBAȘEA

Ediția reproduce textul apărut la Institutul de Arte Grafice, Societate Anonimă, București, 1933, în traducerea lui Eugen Goḑeanu.

ISBN 973-95096-0-6

Capitolul I

BOURDON

Era către sfîrşitul lunii iulie a anului 1812. Soarele unei frumoase după amieze îşi arunca razele calde prin frunzişul stejarilor care, în acest colţ al pădurii, atingeau înălţimea perilor. Trunchiurile lor drepte se înşiruiau într-o ordine aproape regulată ca şi pomii unei livezi, iar covorul verde de iarbă, de la picioarele lor, semăna cu o pajişte artistic orînduită.

Nu departe de locul acesta se zărea licăritul unei fîşii de apă, un braţ îngust al fluviului Kalamazu, care străbate o bună parte a regiunilor sălbatice din Michigan.

Astăzi, pe ambele laturi ale apei se află sate, oraşe, aşezări omeneşti legate între ele prin cale ferată; pe vremea aceea însă nu se zărea decît ici-colo cîte o cabană a unui aventurier alb, sau „wigwamul" unui indian.

Întreaga peninsulă înconjurată de apele lacurilor Michigan, Huron şi Erie era pe vremea aceea o adevărată pădure sălbatică.

Fluviul Kalamazu izvorăşte din apropierea locului unde astăzi se află oraşul Jackson şi curge de la răsărit spre apus.

Ceva mai jos de vărsarea lui în lacul Michigan se găseşte astăzi oraşul Chicago, care, pe vremea povestirii noastre, nu era decît un post cu cîţiva soldaţi. Urmînd malul de răsărit al lacului Michigan către nord, ne izbim la vîrful de nord al peninsulei de localitatea Mackina, pe atunci şi ea doar un fort, un post militar îndepărtat către graniţa Canadei situată pe celălalt mal al lacului.

În partea de sud a lacului, fluviul St. Clair formează o nouă trecere între lacul Huron și lacul St. Clair, care e legat de lacul Erie printr-un braț îngust care se întinde spre sud.

Locul unde începe povestirea noastră, cititorul trebuie să și-l închipuie pe cursul superior al fluviului Kalamazu, cam în regiunea unde găsim astăzi orașul Battle-Crick.

Dacă uneori se zărea vreun alb prin neumblatele ținuturi, acela era un negustor ce aducea Indienilor arme, unelte de vînătoare sau muniții, pe care le schimba cu blănuri, sau un vînător, un aventurier căruia îi plăcea felul de viață și obiceiurile sălbaticilor.

Acestei categorii de americani îi aparțineau desigur cei doi albi care, în după amiaza aceea de iulie a anului 1812, s-au întîlnit într-unul din luminișurile pădurii. Ei doi, precum și indienii ce stăteau lîngă ei, erau străini unul de altul. Pînă în momentul în care întîmplător se întîlniseră, nici unul nu cunoscuse pe ceilalți.

În clipa în care începe povestirea noastră, trei din acești bărbați urmăreau cu multă atenție mișcările celui de al patrulea.

Acesta era de statură mijlocie, tînăr, puternic, bine clădit și avea o privire deschisă și cinstită. Adevăratul său nume era Benjamin Boden, însă în toată regiunea și chiar mai departe era cunoscut sub numele de „Zum-Zum" sau Bourdon, căci era un vînător de albine și se număra printre primii ce exercitau această ciudată meserie.

Îmbrăcămintea vînătorului de albine se potrivea cu ocupația și felul său de viață. El purta o cămașă de vînătoare verde și pantaloni largi de aceeași culoare, cu franjuri galbene, care fusese aleasă ca port de către locuitorii pădurii, deoarece se confunda cu nuanța naturală a pădurii. Capul îi era acoperit cu o șapcă de blană frumos lucrată, în picioare avea mocasini. Pușca o rezemase de stejarul cel mai apropiat, ca și cînd pentru moment n-ar fi avut nevoie de ea.

Această siguranță nu era împărtășită de ceilalți trei bărbați. Ei aveau carabinele pe umăr.

Mai mult, al doilea alb privea din cînd în cînd pe furiș, dar, totuși, cu multă atenție, la cremene și fitil. Era încă tînăr, zvelt, musculos, dar slab și ținea spatele puțin încovoiat. Roșeața nasului îi trăda o pasiune nevindecabilă și, de fapt,

Gershom Waring (acesta era numele său) era cunoscut în lung și în lat, tînăr de vreo 25 ani, aparținînd tribului „Inimă de Drojdie". Cei doi albi nu se văzuseră niciodată, totuși auziseră unul de altul, datorită poreclelor fiecăruia din ei.

Unul din indieni, un războinic bătrîior, experimentat, din tribul Pottawatami, supranumit „Picior de Cerb", era cunoscut în forturile dintre Michigan și Detroit, precum și de locuitorii din împrejurimi. Celălalt, un tînăr de vreo 25 ani, aparținea tribului Chippeway, și era poreclit de ai săi ca și de soldații americani, care îl foloseau de cercetaș și curier, „Aripă de Porumbel", datorită neasemuitei sale iuțeli și rezistențe.

Pe acești patru bărbați îi strînsese la un loc o simplă întîmplare, tocmai pe cînd Ben Boden era la vînătoare de albine. După ce ceilalți trei aruncară o privire cercetătoare asupra împrejurimilor, se salutară și îl invitară pe Zum-Zum să-și continue nestingherit vînătoarea. Conversația era parte dusă în limba engleză, parte în dialect indian, pe care toți păreau că-l cunosc.

— Lasă-ne să privim, străine, zise Gershom Waring, ce ești în stare să faci cu uneltele tale. Am auzit adesea vorbindu-se de vînătoarea de albine, dar nu am asistat niciodată, și aș dori s-o învăț și eu.

Aceste unelte ale lui Zum-Zum erau destul de simple : o cană de plumb închisă cu un capac, o cutie de lemn, o farfurie din același material și o cană mare de băut din sticlă verde. Toate le ducea cu dînsul într-o găleată de lemn.

În mijlocul luminișului se afla un ciot de stejar, care fusese trăznit în vara aceea. Cei trei tovarăși ai vînătorului de albine se așezară pe un trunchi căzut, în timp ce el cioplea ciotul cu o secure, pentru a-l putea întrebuința drept masă. Apoi, deschizînd găleata, el întinse uneltele pe această masă. Pe mica farfurie puse o bucată de fagure, pe care o scoase din cutie ; din cana de plumb picură în găurile fagurelui miere curată și curățată cu mare îngrijire cana de sticlă. După ce termină aceste pregătiri, își îndreptă atenția asupra ierbii catifelate ce acoperea poiana. Numeroase flori și trifoi alb înfloriseră, și mii de albine zumzăiau în jurul lor. Bourdon păși prin pajiște, urmărit de privirile curioase ale celorlalți trei. Deodată Zum-Zum acoperi cu paharul una din albine. Insecta ridică numaidecît aripile ca să zboare și ajunse astfel în partea superioară

a capcanei. Ben acoperi atunci cu palma partea de jos a paharului, se înapoie la ciotul de stejar și-l așeză deasupra fagurelui. Apoi acoperi totul cu șapca lui de blană.

Cînd ridică după o jumătate de minut șapca, albina era pe jumătate înfundată în mierea dulce, ocupată fiind să se satureze din această neașteptată comoară. Era atît de ocupată cu aceasta că Bourdon putu să ia liniștit paharul.

El se duse iar pe pajiște de unde aduse o a doua albină. După un minut era și aceasta cufundată în miere.

Ben luă paharul și-și îndemnă tovarășii să vină mai aproape.

— Aici albinele se burdușesc cu miere, zise el, și în norocul lor nu se gîndesc că-și expun astfel propriul lor stup. Așa e și cu noi oamenii. Ne credem cei mai inteligenți și cînd colo sîntem la un pas de prăpastie, pe cînd în clipele cele mai nenorocite ne pîndește cel mai mare noroc. Foarte adesea cînd sînt singur în mijlocul pădurii mă las pradă acestei cugetări.

— Dar cum este mierea lor în pericol ?, întrebă Picior de Cerb. Nu văd nici un fel de stup.

— Despre asta o să vă lămuriți îndată, răspunse surîzînd Zum-Zum. Prima albină e sătulă și se pregătește să-și ia zborul. Dați-vă iar la o parte și fiți atenți.

Prima din cele două albine se ridică, înconjură de cîteva ori ciotul ca și cînd n-ar fi știut încotro să se îndrepte. Ben o urmări atent cu ochiul și cînd, imediat după asta, o porni în linie dreaptă, privirea lui o urmă pe o lungă distanță fixîndu-și direcția ei de zbor.

— Probabil că a coborît în partea cealaltă a mlaștinei, spuse el arătînd o parte a pădurii unde pomii erau mai deși ca în luminiș. Poate că a zburat chiar dincolo de luncă pînă la marginea unui crîng care se întinde la depărtare de trei mile de aci către vest. În cazul acesta aș fi pierdut și timp și osteneală.

— Ce face acum cealaltă ?, întrebă curios Picior de Cerb.

— Și ea e gata de plecare. Vom vedea ce drum va alege.

Albina se ridică și înconjură, de asemenea, ciotul. Era așa de mică și zbura atît de repede că numai vînătorul de albine o putu urmări cu privirea.

Dar nu se îndreptă în aceeași direcție ca și prima, ci o luă în altă direcție care forma cu prima un unghi drept.

Trebuia, deci, să se găsească în apropierea luminișului cel puțin doi stupi. Bourdon pornise imediat după a treia albină.

După ce, peste puțin timp, se înălță și ea, o văzu plecînd în aceeași direcție ca și prima. O urmări cu multă atenție aproape o sută de pași și numai datorită agerimii privirii și a experienței profesionale putu să o zărească atîta timp cu ochiul.

— Trebuie să căutăm acum un alt loc, prieteni, spuse Ben Boden și își strînse toate uneltele.

— E vorba acum de a stabili unghiul de zbor și aceasta e cea mai grea parte a operației. Cîte un așa zis vînător de albine află numai linia de zbor, dar habar nu are despre unghiul de zbor.

După aceste cuvinte, se îndreptă către un punct care se găsea cam la o sută de picioare de primul loc, și unde găsi un alt ciot pe care-l putea întrebuința drept masă. Aci, el repetă tot procedeul la care indienii se uitau cu o atenție dublată.

Ceea ce înțelegea el prin linie de zbor înțelegeau și ei ; dar așa zisul unghi era pentru ei o enigmă și nici nu le era posibil să pătrundă acest secret, cînd, deodată, vînătorul de albine rezolvă în mod fericit problema pe care o socotea drept cea mai grea. În ceea ce privea pe Gershom Waring, el își dădea aerul că ar înțelege tot ce vedea cu toate că procedeul era pentru dînsul tot așa de misterios ca și pentru cei doi indieni.

El se simți umilit văzîndu-se tot atît de prost ca un indian. În fundul sufletului el privea cu dispreț vînătoarea de miere, căci ar fi dat toată mierea din lume pentru o sticlă cu drojdie.

Cînd alte două albine se săturară de miere, una din ele urmă aceeași direcție pe care o luase la prima experiență cea de a doua albină, adică dincolo de pajiștea învecinată, unde nici nu putea fi vorba să o urmărești. A doua însă, spre marea bucurie a lui Bourdon, zbură direct spre colțul pădurii către care se îndreptaseră alte două din prizonierele vînătorului.

Ne putem da ușor seama că urmîndu-și instinctul, albinele zboară aproape regulat într-o linie dreaptă către stupul lor. Numai un motiv cu totul neobișnuit le-ar putea face să se abată de la regulă.

Dacă deci două albine se îndepărtează din două puncte diferite care s-ar găsi la distanță unul de altul, și le lăsăm să-și ia zborul, liniile lor de zbor nu se vor încrucișa ci se vor întîlni abia acolo unde se află stupul. Punctul de întîlnire a liniilor de zbor arată astfel poziția stupului. Se punea problema de a descoperi pomul în care se adăpostiseră albinele. Bourdon își

luă sculele şi se îndreptă către luncă urmat de tovarăşii săi. Depărtarea putea să fie de o jumătate de milă şi deoarece cu toţii erau mărşăluitori buni nu le trebuiră nici 10 minute ca să ajungă acolo.

Imediat. Zum-Zum cercetă locul pentru a descoperi pomul. Odată găsit, munca lui era încununată de succes.

Un ochi neexercitat, oricît s-ar fi uitat în toate părţile, n-ar fi descoperit nici urmă de albine, căci insectele acestea zboară atît de sus încît nu e deloc uşor să le zăreşti. Ben nu se bizuia numai pe agerimea ochilor săi. El ştia că trebuia un arbore scobit şi că albinele preferă o anumită specie de arbori.

Printre uneltele lui se găsea şi un mic ochean nu mult mai bun decît acelea întrebuinţate la teatru dar foarte puternic şi corespunzînd complet scopurilor lui. După ce a cercetat cu multă atenţie coltul pădurii privirea lui se îndreptă către un ulm scobit, şi cînd îl cercetă prin ochean văzu la o înălţime de aproximativ 70 de picioare deasupra pămîntului o mulţime de albine care zburau de jur împrejurul crăcilor uscate. Cu aceasta, problema era rezolvată.

Ben apucă securea.

— Străinule, zise Gershom, partea asta a lucrului lasă-mi-o mie. Deoarece cu siguranţă îmi vei da o parte din mierea culeasă aş vrea să o cîştig prin munca mea. Securea ştiu să o mînuiesc încă din copilărie şi mă iau la întrecere cu cel mai iscusit lemnar

Aceasta nu era o simplă pălăvrăgeală, după cum se dovedi numaidecît.

Într-adevăr. Gershom mînui fierul cu putere şi repeziciune încît în scurt timp doborî pomul.

Albinele furioase umplură văzduhul ca un nor des şi cei patru bărbaţi socotiră că este mai bine să se retragă un scurt timp pentru a nu se expune atacului lor.

După o jumătate de oră totuşi, insectele se îndepărtară de trunchiul căzut şi se adunară pe un alt pom ca şi cum ar fi vrut să se consfătuiască ce trebuie să facă acum.

Ben Bourdon începu îndată să golească stupul de miere.

Prada ridicată se dovedi a fi una din cele mai bogate din cîte găsise pînă atunci într-un stup. El desfăcu trunchiul găunos şi socoti că trebuiau să fie acolo cam 300 de pfunzi.

Ei nu ridicară mierea în aceeași după amiază deoarece noaptea era aproape.

Bourdon se oferi să-i găzduiască pe străini în cabana sa. A doua zi urma ca fiecare să-și vadă de drumul său după ce își vor fi umplut sacul cu merinde.

— După cum se aude, zise el, vin vremuri tulburi. Tare aș vrea să știu ce se mai petrece în lume. Aripă de Porumbel poate fără îndoială să ne spună ceva noutăți.

Cabana lui Bourdon era așezată pe malul Kalamazului, în mijlocul unei păduri de stejari.

În fața cabanei, într-un mic golf, era legat un kanu deoarece nu putea transporta mierea decît pe calea apei. Căsuța era apărată cît se poate mai bine de vizitatori nepoftiți, căci Bourdon trebuia să se ferească de dușmani, oameni și urși.

Din partea Pieilor Roșii nu avea decît rareori neplăceri, căci el cunoștea mulți războinici din triburile Pottawatami și Chippeway. Deși ei aveau un caracter cinstit și un respect adînc pentru meseria lui, totuși se întîmplase uneori să fie atacat de vreun indian gonit din tribul său sau de vreun alb vagabond.

Urșii însă erau dușmanii săi cei mai îndîrjiți și, deoarece ca să-și satisfacă pasiunea lor pentru miere, întrebuințau toată șiretenia ca să-și procure această dulceață, proviziile lui Bourdon erau necontenit expuse atacurilor.

„Castelul de Miere", cum îi zicea Bourdon, era un pătrat cu latura de 14 picioare. Era făcut din bîrne de molift, dar se deosebea de celelalte cabane de același fel prin acoperișul său de grinzi bătute, printre care nu trecea nici apa. Un acoperiș obișnuit din scoarță de copac ar fi fost ușor de desfăcut de urși ca să ajungă la comoara ademenitoare pe care vînătorul de albine o adunase în cursul a două veri. Cabana avea o fereastră cu 6 ochiuri. Pe pereții exteriori, trunchiurile de molift erau prinse cu bare de fier. Ușa era făcută din scînduri de stejar și era prevăzută cu balamale din fier ce puteau rezista celor mai puternice lovituri. Pe dinafară se închidea cu un cîrlig prins cu un lacăt solid, iar pe dinăuntru era asigurată cu trei bare de fier.

— Par să prețuiască foarte mult mierea dumitale, zise Gershom cînd Ben deschise lacătul și dete la o parte cîrligul; așa cel puțin arată grija cu care o păstrezi. La noi, la „Inimă

de Drojdie" — căci nu numai eu mă numesc așa ci și locuința mea — nu e nevoie să fii așa de prevăzător. Nevastă-mea, Dorothea, și sora mea, care de fapt se numește Margaret, dar e poreclită „Ghiocelul", nici nu închid ușa cînd eu înnoptez afară ; și asta se întîmplă destul de des.

— Și unde e locuința dumitale ?, întrebă Ben.

— Credeam că o știe toată lumea, răspunse Gershom. „Inimă de Drojdie" se află întotdeauna acolo unde mă găsesc eu și cum în prezent mă aflu la gurile Kalamazului se află și ea acolo.

— Aha ! Acum înțeleg, zise Zum-Zum, în timp ce un zîmbet îi juca pe buze. Că dumneata și drojdia sînteți prieteni vechi și nedespărțiți nu mă îndoiesc. Totuși cînd am venit încoace, acum cîteva săptămîni, nu am văzut la îmbucătura rîului nimic care să fi semănat a drojdie sau inimă.

— Dacă ai fi venit cu două săptămîni mai tîrziu, le-ai fi găsit pe amîndouă, străine, zise Gershom.

Deși Ben era flăcău și deși cabana se afla în mijlocul pădurii sălbatice, totuși locuința era orînduită și curată ca un pahar.

Într-o parte a încăperii se găsea mierea, în niște vase care ocupau atît de puțin loc încît aproape nici nu se observau. Într-un colț se aflau trei blănuri ale urșilor pe care Ben îi doborîse cu puțin timp în urmă. O masă de lemn, două bănci, și o ladă mare de lemn alcătuiau tot mobilierul camerei.

Felurite obiecte atîrnau pe pereți, unde se mai găseau trei carabine și o pușcă de vînătoare cu două țevi. Patru butoiașe cu praf de pușcă și cîteva pungi cu alice și gloanțe completau echipamentul vînătorului. Dar Ben nu se bizuia numai pe această muniție, căci avea, nu departe de cabană, un mic arsenal bine ascuns, ca nu cumva să piardă toate armele dacă s-ar întîmpla vreo nenorocire sau ar fi luat foc cabana.

Zum-Zum iubea singurătatea, liniștea și pericolele sălbăticiei, și mai presus de toate era obișnuit să depindă numai de dînsul și să nu aibă alt stăpîn decît Dumnezeul din cer. El vedea lumea numai cînd pleca să-și vîndă mierea și nu întîrzia niciodată mai mult decît era nevoie.

Ospățul la care vînătorul de albine își invita musafirii se compunea dintr-o strașnică bucată de carne de porc fiartă, carne de urs friptă, din resturile unei coapse de cerb și dintr-o

rață sălbatică pe care o vînase tocmai în dimineața aceea. La toate acestea, el mai adăugă și ceapă crudă ceea ce în pădure era o raritate.

După ce se săturară, ieșiră afară să fumeze o pipă. Acum abia începu o conversație însuflețită.

— Tu ești un Pottawatami și tu un Chippeway, se adresă Ben celor doi indieni, oferindu-le cîte o pipă umplută cu tutun. Eu cred că triburile voastre, deși au nume diferite, sînt totuși înrudite.

— Trib Pottavatami, confirmă indianul mai în vîrstă ridicînd un deget pentru a da tărie cuvintelor lui.

— Trib Chippeway, zise celălalt pe același ton.

— Aveți ceva de băut, întrebă Gershom, care nu punea preț decît pe alcool.

— Acolo e izvorul, zise Ben surîzînd, o cană atîrnă de pom.

Gershom strîmbă din gură, dar nu se mișcă de la locul său.

— Ce mai e nou printre indieni ?, întrebă deodată Bourdon după această tăcere.

Picior de Cerb trase cîteva fumuri din pipă înainte de a răspunde, apoi scoase pipa din gură cu o liniște netulburată, suflă cenușa și apasă din nou tutunul.

— Întreabă pe fratele meu mai tînăr, spuse el plin de demnitate. El e curier și trebuie să știe.

Aripă de Porumbel părea însă a fi tot așa de puțin comunicativ ca și Pottawatami.

El continuă să fumeze în liniște și lăsă gazda să aștepte răspunsul aproape 5 minute.

În sfîrșit, scoase pipa din gură, se întoarse către Bourdon și spuse cu hotărîre :

— Veste proastă. Fețele Palide se adună și dezgroapă securea de război.

— Ah ! Am auzit eu așa ceva, spuse Bourdon cu o figură îngrijorată. Mi-e teamă că o să avem război.

— Vrea și fratele meu să dezgroape securea de război ?, întrebă Aripă de Porumbel.

— De ce m-aș amesteca eu într-o luptă. Eu trăiesc numai pentru mine în acest luminiș, răspunse Ben. Dacă englezii și americanii se încaleră între ei, apoi aceasta trebuie să se pe-

treacă la o distanță mare de pădurea mea. Aci e pădure sălbatică : aci nu sînt soldați.

— Englezii se află aproape, zise Aripă de Porumbel și yankeii vor sosi și ei.

— Totuși, cînd am trecut pe la Mackina acum cîtva timp, spuse Bourdon, totul era în perfectă liniște.

— Te-ai trezit cam tîrziu, îl întrerupse Chippeway. Războinicii canadieni au și cucerit fortul.

— Asta nu-i adevărat, exclamă Ben revoltat. Englezii nu vor îndrăzni niciodată să atace Mackina.

— L-au și luat, o știu bine, căci am fost acolo, explică Chippeway.

Ben își mușcă buzele. El știa că într-un eventual război între albi, atît englezii cît și americanii vor face ca triburile indiene prietene lor să ia parte la aceste lupte, și nu-i fu deloc greu să vadă că Aripă de Porumbel era spion în serviciul englezilor. Se temu deodată ca nu cumva să se fi trădat prin originea și simțămintele sale că e de partea americanilor. Trebuia deci să-l socotească pe Chippeway drept dușman. Că Mackina ar fi fost luată cu asalt de englezi era pentru el o veste îngrozitoare, căci acest fort era considerat de coloniști și de locuitorii pădurilor ca un post de onoare care nu trebuia să fie pierdut.

De fapt Mackina fusese luată prin surprindere la 17 iulie de către aproape 300 de englezi și un număr dublu de indieni, aparținînd triburilor din Canada. Garnizoana fortului care nu număra decît 60 de oameni fusese obligată să depună armele. Prin acest îndrăzneț atac, englezii dobîndiră printr-o singură lovitură o poziție puternică în Nordul lacurilor Michigan și Huron și amenințau cele două posturi militare așezate la Sud de Mackina : Chicago și Detroit.

Bourdon se feri să mai spună vreun cuvînt despre aceste știri covîrșitoare și nici Chippeway nu mai avu prilejul să mai vorbească despre asta.

Cînd se așternu noaptea deasupra pădurii, Pottawatami se ridică și spuse că e timpul să se odihnească.

Locuitorii pădurilor erau puțin pretențioși în privința culcușului ; blănile de urs ale vînătorului de albine le fură de ajuns. Dar stăpînul casei rămase încă mult timp treaz gîn-

dîndu-se la situaţia lucrurilor, pînă cînd ora tîrzie îl hotărî şi pe dînsul să se culce.

În dimineaţa următoare, Zum-Zum fu cel dintîi care părăsi cabana, ieşind în aerul proaspăt al pădurii.

Deodată, cineva îl atinse pe umăr.

Chippeway se afla în spatele lui.

— Pottawatami are urechi ascuţite, şopti el.

— Să mergem mai încolo. El îl trase către izvor, unde amîndoi se spălară în apa limpede.

— Picior de Cerb luptă pentru englezi, sperînd să ia multe scalpuri, continuă Aripă de Porumbel.

— Dar tu? După felul cum ai vorbit ieri, trebuia să te consider şi pe tine ca un indian credincios regelui.

— Am vorbit aşa numai pentru Picior de Cerb, în adîncul inimii mele sînt pentru americani.

— Te înţeleg. Vrei să-mi arăţi prin asta că pot vedea în tine un prieten Pottawatami, nu duşman. Dacă eşti de partea americanilor ce te-a adus aci şi încotro mergi acum? Nu fac nici un secret din simţămintele mele. Inima mea aparţine, de asemenea, americanilor, căci fac parte din acest popor şi doresc de aceea să ştiu cine îmi e prieten şi cine, duşman.

— Prea multe întrebări dintr-o dată, răspunse Chippeway; ai limba prea lungă. Întreabă întîi una, apoi alta şi vei primi pentru fiecare răspunsul cuvenit.

— Ai vreun mesaj pentru ei?

— Da. De la generalul din Detroit; în momentul acesta sînt mulţi războinici americani în Detroit.

Toate acestea erau necunoscute vînătorului de albine. El tăcu o clipă şi se gîndi, înainte de a pune noi întrebări.

— Dar de ce te-ai abătut aşa de mult din drumul tău? Tu trebuia să mergi către rîul Sf. Ioseph. Ce cauţi, deci, pe malul fluviului Kalamazu?

— Am fost la Mackina. Trebuia să cercetez locul şi să văd care e situaţia.

— Aha! asta vrei tu să comunici generalului din Detroit. Dar ai tu vreo dovadă că spui adevărul?

Indianul se uită de jur împrejur ca şi cînd ar fi vrut să se asigure că nu e nimeni în apropiere; apoi deschise tabachera şi scoase de sub grămada de tutun un bilețel legat cu o panglică. Desfăcu panglica, despături biletul şi-l dădu lui Ben.

„Către căpitanul Heald, comandantul din Chicago, prin Aripă de Porumbel, în serviciul țării".

Cînd Bourdon citi aceste cuvinte, orice urmă de îndoială dispăru și strînse prietenește mîna lui Aripă de Porumbel.

— Acum te cred. Văd că ești de partea noastră. Ieri însă păreai a fi de partea cealaltă, așa că n-am știut ce să cred despre tine. Spune-mi, ce gîndești tu despre Pottawatami ?

— E dușmanul nostru — ne-ar lua imediat scalpurile, dacă ar putea.

— Pe ce drum o va apuca el ?

— Nu știu. Probabil că se va alătura unuia din grupurile de englezi, care se îndreaptă către Chicago. Dar nu are să ajungă departe, căci am să-i iau scalpul.

— De ce zăbovești atunci ? Trebuie să ajungi cît mai repede la Chicago ca să înștiințezi garnizoana de pericolul ce o amenință.

— Plec îndată după prînz. Dar nu mă pot duce drept către țintă căci Picior de Cerb mi-ar găsi numaidecît urma. Trebuie să-l păcălesc.

— E adevărat, dar îți mărturisesc că nu cred că o să-ți meargă ușor.

Gershom Waring ieși din cabană căscînd și întinzîndu-se. Cînd îl zări, Chippeway deveni prevăzător.

— E yankeu sau englez ?

— Pare că este gata de plecare.

Zum-Zum se grăbi să aducă dejunul. În timpul mesei cei patru bărbați vorbiră foarte puțin.

Cînd Pottawatami își potoli foamea, întinse mîna lui Bourdon.

— Mulțumesc. Bună mîncare, bună odihnă ; bun prînz. Dacă prietenul meu va veni vreodată în satul Pottawatami o să găsească un wigwam care îi este totdeauna deschis.

— Îți mulțumesc, Picior de Cerb, și dacă vreodată ai drum pe aci vino la cabană, și chiar dacă nu sînt aici, folosește-te de ea ca și cînd ar fi a ta. Drum bun și mult noroc.

La plecare, Pottawatami întinse mîna și celorlalți doi care-i răspunseră foarte prietenos.

Picior de Cerb părăsi cel dintîi cabana. Abia dispăruse printre stejarii pădurii și Aripă de Porumbel porni și el la drum.

— Voi reveni cît de curînd, şopti el lui Bourdon, pentru a mînca miere la tine. Sînt cu sufletul alături de yankei, răspunse punîndu-şi mîna la inimă.

— Cu Dumnezeu înainte, Chippeway. Vom avea o vară neliniştită, dar sper să aud despre tine numai lucruri bune.

Ben Bourdon rămase singur cu Gershom Waring.

Acesta îi părea cel mai puţin vrednic de stimă dintre musafiri, dar ospitalitatea este sfîntă locuitorilor din pădurile sălbatice şi deoarece Gershom nu arătă nici o intenţie de a părăsi locul, Bourdon îşi văzu de treabă ca şi cum ar fi fost singur.

Înainte de toate se gîndea cum să bage în cabană mierea dobîndită cu o seară înainte. Aceasta era o problemă destul de grea căci pomul se găsea destul de departe şi cantitatea era destul de mare. De aceea se bucură cînd Gershom Waring se hotărî singur să-l ajute.

Locul unde se găsea pomul se afla la 100 de paşi de una din numeroasele cotituri ale fluviului Kalamazu. Zum-Zum hotărî deci să aducă mierea cu ajutorul bărcii. După ce făcu ordine în cabană şi încuie casa, dete drumul dintr-un coteţ unui cîine puternic, se înarmă cu două puşti şi se urcă împreună cu Gershom în barcă ; cîinele, care răspundea la numele de Stock, sări şi el înăuntru.

Ben împinse luntrea care fu pusă în mişcare fără multă osteneală de către cei doi ocupanţi. După un sfert de oră, ajunseră la colţul de pădure unde se afla ulmul doborît.

Capitolul II

GERSHOM

Cînd se apropiaseră de ţinta lor, cîinele dete semne de neliniște.

— Stock a adulmecat vînat, zise Inimă de Drojdie. Nu m-ar mira dacă am găsi urşi la mierea noastră, însă le vom veni de hac căci sînt hotărît să nu renunţ la partea mea de miere. Nevasta şi soră-mea trebuie să guste din ea.

Traseră barca la ţărm şi înaintară pe urmele cîinelui care era dresat pentru vînătoare. După primii paşi se putu folosi de ochean ul său ca să cerceteze pomul. El descoperi un nor de albine care zburau într-o mare agitaţie în jurul copacului căzut. Aceasta arăta că urşii sînt pe aproape, căci altfel insectele nu ar fi fost atît de neliniştite.

— Fără îndoială urşii sînt acolo, zise Ben, dar nu îndrăznesc să se apropie căci albinele sînt prea numeroase.

— Asta mă miră spuse Gershom, căci urşii au o piele aşa de groasă că n-ar avea de ce să se teamă de înţepăturile albinelor. Ce facem noi acum, străinule ?

— Ascultă Inimă de Drojdie, zise Bourdon ; ai mîncat cu mine pîinea şi sarea şi ai dormit sub acoperămîntul meu ; nu ar fi timpul să încetezi a mă numi străin ?

— Dacă vrei — fie Bourdon — spuse Gershom. Am călătorit atîta că am petrecut cea mai mare parte din viaţa mea în locuri ce-mi erau străine şi unde am trăit printre străini.

— Acolo sînt urşii, dacă într-adevăr există urşi pe pămînt, exclamă vînătorul de albine. Iată-i că se apropie — şi înaintează.

Nu mai puțin de 8 urși, din care 4 foarte tineri, se îndreptau către pom ca și cum s-ar fi hotărît pentru atac. Albinele întunecau cerul deasupra lor ca și cum un nor s-ar fi ivit între cer și pămînt Primul din urșii mai în vîrstă se trase înapoi mormăind Deodată, ceilalți se ridicară în două labe și cînd albinele se năpustiră asupra lor, se aruncară la pămînt și se tăvăliră în iarbă pentru a zdrobi insectele care căutau să-i împungă prin blana lor groasă.

Gershom și Bourdon puseră pușca la ochi, traseră și loviturile nimeriră în plin. Cel mai mare dintre urși fu ucis ; un altul căzu greu rănit. Vînătorii traseră a doua oară nimerind alți doi urși, care rămaseră întinși în iarbă. Restul o luară la fugă urmăriți de roiul de albine care își atribuiau lor această victorie.

Bourdon se repezi fără întîrziere la trunchiul de ulm, adună repede crăci uscate și le dete foc. După cîteva minute un nor gros de fum se înalță către cer și cînd albinele se întoarseră își găsiră moartea cu miile în flăcări și în fum Cu toate acestea abia în cursul după amiezii albinele renunțară în cea mai mare parte la apărarea stupului lor și cei doi oameni putură să se apropie de trunchi ca să scoată mierea. Între timp, trebuiau să fie atenți la aținarea focului pentru a îndepărta și cele din urmă albine.

Către seară toată mierea se afla în butoaie și încărcată în kanu. Vînătorii se înapoiară nevătămați la cabană împreună cu prada lor

— Cred că e ultimul stup pe care îl iau în anul acesta, zise Bourdon în timpul mesei. În vremuri nesigure e mai prevăzător să fii mai aproape de ai tăi Mă miră, Waring, că zăbovești atît de mult departe de ai tăi cînd știrile sînt atît de îngrijorătoare În ce mă privește, am de gînd să mă retrag într-o colonie înainte de a mă pomeni cu Pieile Roșii pe cap. Ajută-mi să duc mierea în cabană, să leg barca și munca ta va fi bine răsplătită.

— Bine, bine, răspunse Gershom. Am să fac o bucurie nevestei și sorii mele cu mierea asta, dar în ce mă privește prefer drojdia.

Tovărășia acestui individ nu-i era tocmai pe plac lui Bourdon, dar nu avea de ales. Cînd fu să bage mierea în ca-

bană acesta îl ajută cu dragă inimă. În cele din urmă, își dădu seama că Gershom nu era un băiat chiar atît de rău.

Seara mîncară împreună, încuiară totul și se duseră să se culce. Noaptea se scurse în liniște, dar gîndul că dormea sub același acoperămînt cu un tovarăș despre al cărui caracter nu era lămurit, nu-i dădea pace. Dimineața, amîndoi se apucară de lucru.

Bourdon se pregăti în grabă de plecare. Avea toată încrederea în Aripă de Porumbel, dar nu se încredea în Pottawatami, care ar fi putut să trimită cîțiva tovarăși de ai lui să-i ia scalpul. Gershom împărtăși aceste temeri și deoarece mintea lui nu era în acest moment tulburată de drojdie, îl bucură să poată încheia o alianță cu un om de aceeași culoare și origine.

Dintr-odată îl apucă un dor nemărginit pentru căminul său și cele două femei care îl așteptau acolo și păru că regretă sincer că le părăsise.

Vînătorul de albine se bucură din toată inima de transformarea lui Gershom și avu grijă ca ulciorul cu drojdie ce îl avea în cabană să nu cadă în mîinile lui. Îl ascunse într-un butoi cu pulbere peste care puse cîteva piei de dihor.

Cei doi bărbați avură nevoie de cîteva ore ca să încarce toate merindele în kanu. Cînd terminaseră lucrul, Bourdon îl invită pe Gershom să-l urmeze încă odată în pădure.

Cu o zi înainte de întîlnirea cu ceilalți trei, el împușcase un cerb pe care îl atîrnase de un copac și n-ar fi vrut să piardă vînatul.

Către orele două după amiază o porniră la drum. Aveau de mers cam trei mile și pășeau voioși unul lîngă altul. Stock mergea înainte cu nasul în pămînt. Deodată se opri și ridicîndu-și capul adulmecă :

— Așa precum mă numesc Gershom, șopti Waring lui Bourdon apucîndu-l de braț, acolo la picioarele stejarului acela stă un indian ; Stock l-a adulmecat. Indianul doarme, pușca o ține de-a curmezișul picioarelor și pare că nu se teme nici de urși și nici de lupi.

— Ciudat, zise Ben, nu-mi place să găsesc o nouă Piele-Roșie în vecinătatea mea. Nu-mi place să am atîția străini în jurul meu, dar în 24 de ore voi fi plecat și atunci poate să vie cine o vrea.

— Să-l trezim, fu de părere Gershom. Are un somn vînătoresc. Se opri la zece paşi în faţa indianului şi era într-adevăr surprinzător cum o Piele Roşie putea să doarmă atît de adînc în mijlocul pădurii, fără să-i simtă.

— Omul nu se va trezi niciodată, şopti vînătorul de albine. E mort. Uită-te la dînsul. Capul îi e plin de sînge. Un glonţ de armă l-a lovit în frunte. Se apropie, ridică basmaua ce atîrna neglijent pe capul indianului şi scoase un strigăt de uimire, căci recunoscu pe Pottawatami care cu 24 de ore înainte mîncase şi dormise la dînsul. Picior de Cerb fusese împuşcat şi scalpat. În afară de gloanţe şi pulbere, nu i se luase nimic. Omul care îl împuşcase îl răzimase cu multă grijă de pom şi-l lăsase astfel în mijlocul pădurii ca să cadă pradă fiarelor sălbatice.

Pe vînătorul de albine îl trecu un fior privind la acest groaznic exemplu de sălbăticie indiană. Nu se îndoi nici un moment că Aripă de Porumbel fusese făptaşul şi gîndul acesta îl dura.

Într-adevăr el se temuse de Pottawatami ca de un duşman dar ar fi vrut totuşi să-l găsească în viaţă. Ştia că aceşti doi indieni se duşmăneau. N-ai fi crezut însă niciodată că vor ajunge la o încheiere atît de sîngeroasă a socotelilor.

În afară că îl durea să vadă pe Chippeway, pe care îl îndrăgise, săvîrşind o astfel de faptă, acesta era un semn sigur că războiul între triburile de indieni începuse

Deoarece nu aveau nici o unealtă asupra lor, nu putură îngropa cadavrul.

Să-l acopere doar cu pămînt nu ar fi fost de nici un folos căci n-ar fi înşelat mirosul fiarelor sălbatice. De aceea îl lăsară acolo şi se îndepărtară către locul unde se afla cerbul pe care îl vînase Zum-Zum. Îl despicară şi luînd fiecare cîte o jumătate pe umăr, se înapoiară la rîu.

După cîteva minute erau gata de plecare şi barca se depărtă de ţărm. Kalamazu e o apă foarte repede, presărată cu mici cataracte sau uneori chiar căderi de apă. În partea aceea însă nimic nu le opreşte călătoria. Vînătorul de albine îşi luă plin de mîhnire rămas bun de la cabana lui. O îndrăgise. Avusese noroc în ţinutul acela şi mierea pe care o găsise acolo era mult mai bună decît oricare alta.

Cei doi vîslași nu trebuiră să se obosească prea mult deoarece curentul puternic împingea ușor barca înainte. Călătoria ținu toată după amiaza și noaptea următoare. Fluviul făcea multe cotituri, însă în general el se îndrepta către nord. Malurile erau împădurite și numai ici colo se zăreau raze de lumină prin desișurile pădurii. Deoarece munca în barcă era ușoară, putură să vorbească în voie. Boden găsi de asemenea prilejul să privească pe tovarășul său cu mai multă atenție decît înainte. Cu toate că drojdia lăsase urme adînci pe fața lui Gershom, trăsăturile lui arătau încă urmele unei vizibile frumuseți masculine.

Culoarea lui trebuie să fi fost sănătoasă, ochiul său albastru foarte lucitor, obrajii lui proaspeți și trandafirii, acum însă arăta istovit, pleoapele înroșite, privirea ochilor tulbure, vorbirea greoaie, mișcările lui dezordonate. În special nasul începuse să se umfle și să se acopere de un roșu aprins care trădează pe băutor.

Gershom cobora dintr-o familie săracă din Massachussetts. Cînd intrase în școala primară, o văduvă bogată luă sub protecția ei pe sora lui și-i făcu o educație aleasă. Cînd Gershom se căsători, luă pe soră-sa la dînsul și cu aceasta începu viața de nomad a familiei. Cam în același timp începuse să bea. Cînd părăsi locul său de naștere, avea 1 000 dolari averea lui și a sorei sale, dar cînd sosise la Detroit nu-i mai rămăsese nimic din bani. Ajunsă în regiunile sălbatice, familia lui se găsea într-o sărăcie lucie.

El vroia să pornească spre Chicago, garnizoană de frontieră, pentru a ocupa acolo un post de cantinier. În drumul său, trecînd peste lacul Michigan, la revărsarea fluviului Kalamazu, barca lui fu luată de furtună și împinsă în susul fluviului. El găsi o cabană părăsită și se stabili acolo pentru o vreme, cîștigînd existența pentru el și cele două femei cu ajutorul puștii de vînătoare.

Cînd află de la unii negustori că un vînător de albine ar locui în susul fluviului, hotărî să se ducă în căutarea lui. Aceasta se produse însă sub influența beției căci de fapt el nu știa ce-l mîna într-acolo și ce i-ar putea folosi cunoștința unui astfel de om.

Bourdon își dădu seama că prin izbucnirea războiului dintre Anglia și America, toate planurile lui și ale lui Gershom se vor nărui și că viața lor va fi în pericol.

Însoțitorul său îl ascultă cu atenție și interes și părea îngrijorat de soarta nevestei și surorii sale. El își privi noua sa situație cu toată seriozitatea, căci de cîteva zile era complet treaz întrucît în ultimele 48 de ore nu băuse un strop de drojdie.

— Ar fi trist dacă n-aș putea ajunge la Chicago, murmură el, căci aș fi vrut să vînd acolo două butoiașe de drojdie pe care le duc cu mine — adică, numai unul și jumătate căci unul e aproape gol. Aș fi făcut cu ele afaceri bune cu soldații și Pieile Roșii.

— Despre asta mă îndoiesc, Gershom, răspunse surîzînd Bourdon, căci îți ești singur un client prea devotat. Ascultă sfatul meu și lasă-te de băutură.

— E foarte greu să te dezveți dintr-odată de o veche obișnuință, răspunse Waring. Soția și soră-mea m-au îndemnat demult la asta și eu însumi o știu prea bine că patima băuturii e nenorocită, dar mă îndoiesc că m-aș putea hotărî să cedez drojdia mea unor oameni străini fără ca să-mi torn din cînd în cînd și mie cîte un pahar.

Trei zile după plecarea de la cabana lui Bourdon ajunseră spre seară la îmbucătura rîului Kalamazu. Cînd se apropiară de localitatea unde Gershom își lăsase soția și sora, vînătorul de albine observă la tovarășul său semne de înfrigurată neliniște ; ceea ce arăta totuși o inimă bună, cu toate că părăsise două femei într-o astfel de regiune sălbatică.

— Mă tem că omul la beție uită de îndatoririle sale, murmură Waring, altfel n-aș fi lăsat în singurătate pe soția și sora mea. Domnul fie lăudat, iată și cabana de unde se ridică fum, dacă nu mă înșeală ochii. Uită-te într-acolo Bourdon, mie parcă mi s-a așternut un văl în fața ochilor.

— Da, cabana e acolo și fumul la fel.

— E liniștitor. Dacă acolo arde un foc atunci cei ce l-au făcut nu trebuie să fie departe și poate să găsim ceva de mîncare. Gîndul că am putut să le părăsesc pe femeile acestea fără să îngrijesc de provizii mă chinuie mereu.

Tăcu deodată și lăsă vîslele în voia lor cuprins parcă de o slăbiciune mortală. Bourdon zări pe mal o femeie care privea în direcția rîului.

— Ea este, murmură Gershom; asta e nevasta mea și jur că a stat deseori ore întregi acolo așteptînd clipa cînd fluviul m-ar aduce înapoi. Să mă ierte Dumnezeu că m-am purtat așa urît cu dînsa.

— Așa îmi place să te văd, prietene, spuse încet Ben; și cred că un om pe care niște femei de treabă îl urmează în singurătate trebuie să aibă și el unele calități frumoase. Femeia aceea plînge desigur de bucurie.

— Asta e firea ei, zise mișcat Gershom. Lasă-mă să cobor căci vreau să-i vorbesc. Tu poți între timp să-ți continui drumul și dacă o întîlnești pe sora mea spune-i că sînt iarăși aici.

Vînătorul de albine vîsli către țărm.

Spre surprinderea lui, Dorothea Waring nu era numai o femeie cumsecade, ci chiar foarte drăguț îmbrăcată. Pe cînd Gershom alergă spre dînsa, Bourdon își continuă drumul, apoi, în fața pădurii în care se afla locuința lui, coborî din kanu și se îndreptă spre cabană.

În fața ochilor săi apăru o ființă ce-i păru din altă lume. Era atît de frumoasă, atît de gingașă, că se opri s-o privească plin de admirație. Pielea ei era de o albeață strălucitoare, pe care erai obișnuit să o întîlnești în saloane și nu în sălbăticie. Obrajii ei erau trandafirii, buzele de un roșu viu. O privire mai atentă a lui Bourdon îl făcu să recunoască în această ființă pe sora lui Gershom, Margaret Waring, sau cum o botezase el „Ghiocelul", căci avea o mare asemănare cu fratele ei, doar că trăsăturile ei erau mai regulate și mai blînde.

Ochii ei erau albaștri, părul părea ca de aur. O viață de pribegie și o ședere neîntreruptă în aer liber dăduse acestei fete minunate o sănătate înfloritoare și nimic nu trăda în înfățișarea ei că era deprinsă cu munci grele, cu toate că un ochi mai ager ar fi putut vedea unele urme pe mîinile ei.

— Dumneata ești desigur „Ghiocelul", i se adresă Bourdon apucîndu-i mîna și privind-o în față cu uimire și bucurie, „Ghiocelul" despre care Gershom Waring mi-a vorbit în atîtea rînduri cu multă dragoste.

— Așadar, ești un prieten al fratelui meu, răspunse Margaret cu un surîs nevinovat pe care Ben îl găsi fermecător.

— Cît de mult ne bucurăm că e iarăși aci. Cinci nopți îngrozitoare am fost singure și fiecare tufiș ni se părea că ascunde o Piele Roșie.

— Pericolul a trecut, Ghiocelule, dar mai aveţi aci un duşman pe care trebuie să-l nimicim.

— Un duşman? Aci sîntem numai noi două, Dorothea şi cu mine şi nimeni n-a venit la noi, de la plecarea lui Gershom în căutarea vînătorului de albine. care ar locui mai în susul rîului, în luminişurile pădurii. Dumneata eşti acela?

— Fireşte, Ghiocelule, dar crede-mă că aveţi un duşman în cabană pe care trebuie să-l îndepărtăm. Acest duşman se cheamă drojdia şi e ascuns undeva în butoaie. Arată-mi locul unde îl pot găsi ca să pot să-i dau de leac, înainte ca Gershom să înceapă iarăşi să bea.

Acum înţelese ea ce vroia vînătorul. Ea roşi mai întîi, o paloare se întinse pe obrajii ei, duse mîna la piept şi sta nehotărîtă înaintea lui.

— Vrei să îndrăzneşti aceasta?, exclamă ea. Ambele butoaie se află în şopronul din dosul casei. Bourdon nu şovăi nici un moment. Cabana lui Gershom era situată pe povîrnişul unui deal, la picioarele căruia curgea un pîrîu.

În alte timpuri, Bourdon s-ar fi gîndit să păstreze cel puţin butoaiele, în împrejurarea actuală însă nu trebuia pierdută nici o secundă. De aceea împinse hotărît primul butoiaş pe jumătate gol pe povîrnişul dealului şi în clipa următoare apele pîrîului îl înghiţiră.

— Acum, celălalt! E încă plin. Grăbeşte-te! Ben luă al doilea butoiaş şi-i dete drumul pe povîrniş. Acesta luă drumul celui dintîi, sări, datorită greutăţii mai mari, peste stîncă şi se sparse la picioarele dealului în mii de bucăţi.

— S-a făcut, răsuflă Ben. Această drăcească băutură nu va mai transforma nici un om într-un animal.

— Domnul fie lăudat, murmura Margaret; cînd nu bea, nu e om rău. Providenţa te-a trimis ca să înfăptuieşti această binefacere.

— Ei se înapoiară la cabană şi se aşezară în aşteptarea lui Gershom şi a Dorotheiii. Nu dură multă vreme şi sosiră şi ei. Faţa femeii strălucea de bucurie.

Dorothea nu era aşa frumoasă ca Margaret, însă părea drăguţă cu toate necazurile pe care le avusese de îndurat. Era în floarea vîrstei şi bucuria revederii se zărea acum în ochii ei. Ea salută voioasă pe Ben Bourdon ca şi cînd ar fi ştiut de cît folos îi fusese acesta.

— I-am povestit ce am făcut împreună, zise Gershom. Spre liniștea mea, aflu că aci totul e încă în regulă. Abia astăzi după amiază au coborît trei luntrii cu indieni din susul rîului și au pătruns în lac. Deoarece focul nu era aprins și nu ieșea fum, au crezut că e o cabană părăsită și au trecut fără să se sinchisească

— Dacă am avea pace, spuse Ben, n-aș găsi nimic extraordinar în asta, acum însă trebuie să ne ferim din calea Pieilor Roșii și deoarece vîntul bate puternic încoace, trebuie socotit că aceștia nu vor putea înainta pe lac cu bărcile lor și vor fi obligați să se înapoieze. Atunci ar fi foarte ușor să-și aducă aminte de această cabană și o vor căuta ca să se adăpostească în ea. S-a pus preț pe scalpul albilor și de aceea e recomandabil să fim prevăzători.

— Să urcăm pe dealul din spatele cabanei, propuse Margaret ; de acolo se poate vedea o bună parte a lacului Michigan. Întrucît bărcile au trecut pe aci acum vreo două ore, le-am mai putea zări.

Acest sfat înțelept fu urmat imediat. Cînd ajunseră pe deal, în fața ochilor lor se desfășura priveliștea întregii păduri cu îmbucătura rîului și apa lacului scînteind în bătaia soarelui ce apunea

Trei puncte mărunte se zăreau în apropierea uscatului, dar depărtarea era așa de mare că nu se putea deslușî cu ochiul liber în ce direcție înaintau. Ben se folosi de ocheanul său și se convinse că bărcile se îndreptau către îmbucătura fluviului.

Cuprinși de groază, se refugiaseră cu toții în cabană.

— Trebuie să ascundem tot ce se află aci, spuse Bourdon, care își recăpătase cel dintîi sîngele rece, și să părăsim acest loc cît se poate de repede. Fără îndoială că indienii vor urca încoace ; nici să nu ne gîndim că o să treacă cu vederea un adăpost atît de bun pentru ei. Vor distruge tot ce vor găsi sau ce vor crede ei că nu merită să fie luat.

Dacă le cade în mînă ceva ce ar trăda prezența unui alb, atunci ne vor urmări, căci scalpele se plătesc bine în Montreal. Într-o jumătate de oră putem să ducem în desișul din apropiere tot ce e aici, și dacă stingem focul și procedăm cu inteligența necesară putem da locului o înfățișare atît de părăsită și pustie că sălbaticilor nu le va da prin cap că puțin timp înainte se mai aflau albi pe aci.

— Dar nu vor observa urmele picioarelor ?

— Noaptea e prea întunecoasă pentru așa ceva, și către ziuă urmele propriilor lor picioare vor fi atît de numeroase că nu o să mai poată să se descurce. Spre norocul nostru purtăm cu toții mocasini după cum văd, și asta e un mare avantaj. Fiecare clipă e prețioasă și trebuie să ne grăbim. Femeile să transporte rufăria — noi ducem această ladă — și acum înainte.

Bulendrele lui Gershom nu reprezentau cine știe ce. Două cufere — unul mai mare și celălalt mai mic — conțineau toată îmbrăcămintea lui și a femeilor, și puținele lucruri de valoare ce le păstraseră în viața lor de pribegie. Nu le trebuiră decît douăzeci de minute pentru a îndepărta din colibă tot ce ar fi putut trăda prezența albilor.

Lucrurile fură duse atît de departe, că nu era de așteptat o cercetare din partea indienilor, și, de asemenea, avură grijă să facă de nedescoperit camera de merinde, aleasă în grabă. Aceasta se afla într-un loc plin de buruieni și tufișuri în al căror desiș nu se putea pătrunde decît printr-o anumită parte, care fu făcută de negăsit.

Îndată ce treaba fu încheiată, se urcară din nou pe deal ca să cerceteze împrejurimile și să afle ce s-a întîmplat cu bărcile indienilor.

Ei stabiliră că aceste bărci nu erau mai departe de o jumătate milă și erau împinse cu iuțeală de un vînt puternic. În zece minute aveau să ajungă la țărmurile nisipoase de la îmbucătura rîului.

Unde să se ascundă în timpul șederii indienilor ? Dorothea și Margaret voiau să rămînă în desișul în care era ascunsă cea mai mare parte din lucrurile lor dar Gershom și Bourdon fură de altă părere. Bourdon propuse ca pentru orice eventualitate să se urce cu toții în bărci, pentru ca la nevoie să păstreze posibilitatea de a continua fuga.

În imediată apropiere se afla un braț al fluviului și sperau să scape de privirile cercetătoare ale indienilor, ascunzîndu-se în stufu care în acest anotimp era de înălțimea unui om și acoperea atît malul cît și o bună parte a apei, lăsînd numai trecători înguste.

Propunerea lui Ben ca să se ascundă acolo cu bărcile fu primită cu bucurie. Cînd voiră să se urce în bărci se auzi deodată glasul lui Gershom : „Pentru numele lui Dumnezeu,

am uitat cu totul de butoaie. Dacă vor cădea în mîinile sălbaticilor o să avem o petrecere frumoasă. Lasă-mă să cobor, Dorothea, căci trebuie neapărat să aduc butoaiele.

— Nu te osteni, răspunse liniştit Bourdon, am prevăzut primejdia şi am distrus butoaiele. Drojdia s-a împrăştiat şi nu ne mai poate face nici un rău.

Gershom îl privi surprins. Pierderea drojdiei îl amăra mult, dar era mai bine aşa decît să fi curs pe gîtul indienilor, care tot nu l-ar fi dat nimic pentru ea.

Între timp, Bourdon aşeză o parte din încărcătura lui în barca lui Gershom pentru ca greutăţile să se găsească împărţite egal în cazul unei urmăriri. Cînd termină, se căţără într-un copac destul de înalt de unde se puteau zări malurile nisipoase şi revărsarea rîului.

Vedea lămurit patru bărci urcînd fluviul. Era cu una mai mult decît zărise Margaret cu puţin timp înainte.

Capitolul III

ARIPĂ DE PORUMBEL

Soarele apusese de mult și, de aproape o oră, luna strălucea pe firmament. La lumina ei, vînătorul de albine urmărea mișcările indienilor. Nu se puteau recunoaște oamenii din bărci și numai cu mare greutate putu socoti numărul lor. Trei bărci conțineau cîte cinci oameni, iar a patra, șase oameni, adică în total, 21 de indieni. Debarcară în imediata apropiere a cabanei, căci aci malul nu era acoperit de stuf și dealul era nu numai un punct de observație, ci și un bun loc de tabără. Se dovedi tocmai că ei încă nu văzuseră cabana, căci abia cîtva timp după ce debarcaseră, unul din sălbatici, înaintînd o bună bucată de la țărm, descoperi astfel mica locuință și dete de știre printr-un strigăt și celorlalți sălbatici. De îndată se adunară în jurul cabanei. „Ghiocelul" se afla sub pomul în care era cocoțat Bourdon. El îi comunică în șoaptă constatarea lui și ea dete mai departe această știre celorlalți doi. Nu se temeau că cineva ar fi putut trage cu urechea.

— Adulmecă de parcă sînt niște cîini de vînătoare pe urma unui vînat. Să dea Dumnezeu să nu fi descoperit ceva ce ar fi scăpat atenției noastre. Descoperirea unei căni uitată de noi ne-ar putea trăda. În acest moment au simțit mirosul de drojdie. Pe Dumnezeul meu, aleargă către șopron și țipă ca nebunii. Fără îndoială că urmăresc mirosul de drojdie. Au un miros de copoi. Cum ar putea să le scape așa ceva cînd preferă mirosul ăsta aceluia de trandafiri.

— Acest miros ne poate pune în pericol, Bourdon, căci ei știu prea bine că drojdia nu crește din pămînt, ca iarba.

— Aci ai dreptate, Ghiocelule. Le-ar putea trece prin gînd acestor sălbatici că nu demult au locuit aci ființe omenești. Acum aprind un foc. Roiesc ca dracii în jurul cabanei. Dar asta ce-o mai fi ? Ah ! Pe cinstea mea, au un prizonier cu ei.

— Un prizonier ?, șopti Margaret palidă de spaimă. Să sperăm că nu e un alb.

— Nu ! E o Piele Roșie. Stai o clipă să potrivesc mai bine ocheanul meu. Da ! Așa e ! Am bănuit de la început. Îți aduci aminte, Ghiocelule, că fratele tău ți-a povestit de doi indieni pe care i-am adăpostit la mine. Unul era un Pottawatami, celălalt un Chippeway. Pe cel dintîi l-am găsit, după ce ne părăsise, în pădure ; era mort și scalpat. Cel de-al doilea e acum acolo prizonier. El voia să ajungă la Chicago trecînd lacul și acum cu toată șiretenia lui a căzut în mîinile dușmanilor săi. Ferice de el dacă dușmanii lui n-au aflat încă ce s-a întîmplat cu căpetenia, al cărui cadavru l-am găsit rezemat de un pom.

— Crezi că sălbaticii s-ar răzbuna asupra acestui nenorocit, de moartea tovarășului lor ?

— El e în serviciul americanilor, pe cînd tribul Pottawatami este în slujba englezilor. Singur acest fapt ar fi suficient să pecetluiască soarta lui.

— Se pregătesc să-l tortureze ?

— Mă îndoiesc că se va întîmpla încă în noaptea asta. Unii din ei fierb mîncarea de seară, alții mai urmăresc mirosul de drojdie. Ah ! Margaret, aș da toată mierea să-l pot salva pe Aripă de Porumbel. E un băiat foarte bun și sînt convins că dacă m-ar vedea pe mine în mîinile Pottawatamilor ar face imposibilul pentru a mă elibera.

— Ce-ai putea face, unul contra douăzeci de sălbatici.

— L-au încătușat de mîini și de picioare și l-au legat de un pom. Nu-i dau nimic de mîncare și nici nu-l lasă măcar să stea jos.

Luna dispăru în nori. Întunecimea care se lăsase împiedică pe Bourdon să mai observe ceva.

Coborî deci din pom și, tăcuți, luară loc cu toții în barcă. După un răstimp se sculă și spuse că a luat hotărîrea să facă o recunoaștere în direcția cabanei.

Gershom îl sfătui să mai aștepte pînă cînd sălbaticii se vor culca. Ben avu totuși altă părere. El socotea că atita timp

cît Pieile Roșii erau ocupați cu pregătirea mîncării, veghea lor era mult mai slabă decît în orele cînd cea mai mare parte ar fi dormit, și cînd santinelele ar fi cu cea mai mare băgare de seamă.

După ce Zum-Zum expuse planul său, își luă rămas bun și dispăru în întunericul nopții.

Cabana era așezată pe povîrnișul unei înălțimi, care era înconjurată din toate părțile de un teren cu mărăciniș, printre care mlaștina își crease drumuri largi, cunoscute numai anumitor locuitori.

Distanța dintre cabană și pomul din care Bourdon observase mișcările sălbaticilor putea să fi fost cam de vreo milă, și aci terenul era foarte mlăștinos. Cine cunoștea împrejurimile trebuia să urmeze numai o anumită direcție, indicată prin anumiți pomi și tufișuri, pentru a reuși să străbată teafăr mlaștina în timpul nopții. Cine nu cunoștea această cărare trebuia să facă un ocol de la 3 pînă la 4 mile dacă ar fi vrut să ajungă de la cabană la locul unde era ascunsă familia.

La marginea mlaștinei Ben se opri pentru a verifica încărcătorul armei ; înainte de a păși mai departe, auzi în spatele lui un zgomot slab. Se întoarse și văzu că Margaret îl urmase. Mișcat de acest gest, el îi apucă mîna și căută s-o liniștească.

— Ești prea îndrăzneț, spuse ea încet. Crezi că ai să găsești drumul pe o noapte atît de întunecoasă ? N-aș putea să-ți fiu de vreun folos ?

— N-aș vrea să te expui unui pericol — dar fie — vino cu mine pînă la pomul cel mare din mijlocul mlaștinei. Acolo îți voi spune ce ai putea face pentru mine.

Pomul despre care vorbea Bourdon era un ulm uriaș care umbrea cu frunzișul său o bună parte a terenului dimprejur. De acolo se vedea foarte deslușit cabana.

Amîndoi rămaseseră o clipă înmărmuriți în fața minunatei priveliști nocturne, apoi Ben explică însoțitoarei sale cum l-ar putea ajuta.

Drumul de la copac, prin mlaștină, era mai ușor de găsit decît drumul de la cabană înapoi. În mijlocul mlaștinei se aflau mai mulți ulmi ce se asemănau între ei așa că îi era teamă ca nu cumva să se rătăcească în cazul cînd ar fi silit să fugă. Rătăcindu-te în mlaștină erai pierdut fără speranță. Rugă

de aceea pe Margaret să-l aştepe aci. Cu o mică lanternă camuflată pe care o avea totdeauna asupra lui, Margaret, la un semnal convenit, trebuia să indice locul către care urma să se îndrepte.

Aceşti doi tineri, care nu se cunoşteau decît de cîteva ceasuri, se simţeau stăpîniţi de o încredere reciprocă, afirmată în mod obişnuit abia după ani de zile de cunoaştere.

Bourdon se pierdu din nou în întunericul nopţii în direcţia focului care ardea cu flăcări mari în apropiere de cabană. La lumina flăcărilor, Margaret vedea pe Chippeway legat de pom, stînd în picioare, şi îl observă cu o deosebită atenţie căci îşi zicea că Bourdon îşi va face apariţia numai în apropierea lui.

Mergînd prin mlaştină, Ben îşi aţintise privirea tot în aceeaşi direcţie. El nu avea să se teamă că ar putea să-l vadă cineva, căci focul lumina numai vîrful dealului, şi nici o rază nu cădea pe povîrnişul lui.

Atîta timp cît Bourdon, în înaintarea lui, nu făcea nici un zgomot, el nu putea fi descoperit. Totuşi un lucru îl îngrijora foarte mult : indienii aveau cîini cu ei. El observase pe indieni hrănind aceste animale şi doi dintre ei erau întinşi în iarbă, între cabană şi prizonier. Bourdon ştia că dulăii indieni erau foarte atenţi, aveau un miros excelent şi erau în stare să caute o urmă pe mare distanţă. Chiar dacă i-ar reuşi să se apropie de prizonier şi să-l elibereze, aceste javre îndrăcite l-ar putea urmări în fuga lui.

Jumătate din sălbatici erau încă treji, cu toate că se părea că terminaseră masa. Simţurile acestor oameni erau foarte dezvoltate şi Bourdon era extrem de prevăzător în timp ce se tîra ca să ajungă cît mai aproape de tabăra lor. În cele din urmă, ajunse pînă la marginea luminii focului. Rezemă arma de un pom şi scoase cuţitul pentru ca la momentul nimerit să poată tăia frînghiile cu care era legat Aripă de Porumbel.

Cîinii ridicară capul şi adulmecară ; unul din ei începuse chiar să mîrîie. Fără să vrea, prizonierul ciuli urechile auzind cîinii agitîndu-se.

Era cineva în apropiere, ameninţa vreun pericol ? se întrebă el, ascultînd cu toată încordarea. Deodată i se păru că aude şoptindu-se numele său ; apoi i se păru că această voce misterioasă pronunţă numele de „Bourdon".

Aceasta îi fu de ajuns indianului ; el scoase un oftat care nu putea să deştepte nici o bănuială. Însă prietenului său ascuns, el îi spusese destul de lămurit că l-a înţeles. Apoi totul se cufundă în tăcere. Prizonierul aşteptă cu răbdarea obişnuită a indianului, pînă cînd, după puţine minute, simţi că un cuţit îi tăia uşor legăturile.

Vînătorul de albine era totuşi destul de deştept ca să nu taie frînghia groasă cu care Chippeway era legat de pom, căci tăind această frînghie prizonierul ar fi căzut ca un butuc. Legăturile puternice împiedecaseră circulaţia sîngelui şi membrele trebuiau să-şi revie din amorţeală. Pe cînd Chippeway freca mîinile şi încheieturile, Bourdon făcu pe la spate acelaşi lucru frecîndu-şi picioarele. Ciinii nu se mişcau de la locul lor, dar nu erau deloc liniştiţi. Indienii însă, care erau obişnuiţi să fie înconjuraţi de lupi, vulpi şi alte animale sălbatice, nu dădeau nici o atenţie acestor semne de nelinişte.

Deodată, doi sălbatici ieşiră din cabană.

— Priveşte Chippeway, şopti Bourdon, căpetenia ordonă unuia din oamenii lui să te supravegheze. Să aşteptăm pînă ce războinicii vor adormi sau s-o luăm la fugă înainte ca santinela să sosească aci ?

— Să aşteptăm mai bine. Tu ai o armă şi ai şi un tomahawk. Tu omoară-l, eu îl scalpez.

Chippeway pronunţă aceste cuvinte pe un ton atît de înverşunat că din nou ciinii ridicară capul şi începură să mîrîie. Tînărul războinic se apropie încet de prizonier. Cu o mişcare rapidă Bourdon tăie ultima frînghie ce-l mai ţinea legat pe Chippeway, apoi se tîrî repede înapoi către pomul unde îşi lăsase arma şi începu, în convingerea că Aripă de Porumbel îl va urma, să coboare încet către drumul ce ducea prin mlaştină. Abia după ce ajunse jos, se opri şi se uită înapoi. Chippeway mai stătea lîngă pom ca şi cum ar fi fost încă legat, santinela în drumul ei spre prizonier se oprise lîngă tovarăşii săi ce erau întinşi în iarbă şi se pregăteau de culcare.

Vînătorul de albine era surprins de liniştea netulburată cu care Aripă de Porumbel aştepta santinela.

Acesta se aşeză în iarbă lîngă pom. La început se păru că nu observă că legăturile prizonierului erau tăiate. Însă deodată sări în sus şi se repezi la el. Cu iuţeala fulgerului, Chippeway încercă să-i smulgă cuţitul din mînă, amîndoi se încleş-

tară și în clipa următoare se rostogoliră amîndoi de-a lungul povîrnișului. În același timp, Pottawatami scoase un țipăt îngrozitor care puse toată banda pe picioare. Cîinii începură și ei să latre. O gălăgie infernală răsună deodată în tăcerea nopții. Bourdon își dete seama de pericolul în care se afla atît el cît și Margaret, totuși nu vru nici un moment să-l părăsească pe Aripă de Porumbel. Pe cînd stătea încă nehotărît, zări deodată santinela, apărînd iarăși pe vîrful dealului. El șchiopăta înaintînd spre foc, ca și cum și-ar fi scrîntit piciorul. Deodată, Bourdon auzi pași după cîteva clipe Chippeway se afla lîngă el. Înainte ca vînătorul de albine să ghicească gîndurile lui Aripă de Porumbel, acesta îi smulse arma din mînă ținti asupra santinelei, al cărui chip se distingea în lumina focului, și trase. Pottawatami sări în sus, scoase un urlet, căzu pe spate și se rostogoli pe povîrniș.

Aripă de Porumbel scoase cuțitul din centura lui Bourdon și dispăru în direcția unde spera să găsească pe inamicul rostogolit de pe deal. Ambiția sa îl mîna să riște totul pentru a pune mîna pe scalpul acestuia — ceea ce pentru un războinic indian reprezenta lucrul cel mai de valoare.

Vreo zece sălbatici se adunaseră între timp la marginea povîrnișului și cercetau împrejur cătînd în întuneric. Bourdon se aștepta ca dintr-o clipă într-alta aceștia să coboare să-l urmărească pe fugar. Încărcă arma din nou, pregătindu-se pentru orice eventualitate, cînd deodată Chippeway apăru lîngă el înapoindu-se de la sîngeroasa lui treabă. Indienii dispăruseră și ei după povîrniș, se auziră comenzi scurte, cîinii începură să chelălăie și un țipăt ascuțit le dădu de veste că sălbaticii o porniseră în urmărirea inamicului.

Bourdon își însemnase bine drumul de întoarcere și se îndreptă către pomul din mijlocul mlaștinei, însă în graba retragerii se rătăci și împreună cu prietenul său rămase nehotărît pe loc. În direcția pe care o luase nu mai putea înainta, căci terenul era așa de moale că se înfundau pînă la genunchi. Cu fiecare pas mai departe se expuneau unui pericol de moarte.

Cîinii descoperiseră cadavrul, trecură de el și năvăliră în mlaștină, fără să se sinchisească de greutățile drumului. Indienii îi urmau. La început aceasta nu-l neliniști pe Bourdon, căci știa că și ei vor fi nevoiți să se oprească sau să se înapoieze. Totuși se gîndea că și ei vor trebui să se întoarcă pe

același drum expunîndu-se astfel cîinilor și inamicilor săi. Nu avea însă de ales. În cel mai rău caz, cîinii trebuiau să fie uciși dacă s-ar fi apropiat prea mult de ei. Aripă de Porumbel îl urmă cu resemnarea caracteristică indienilor, pe care nici un pericol nu-i putea tulbura.

— Acolo e, cred, pomul pe care îl caut, exclamă Ben cu bucurie. Dacă izbutim să ajungem la el, sîntem salvați. Ajunși acolo, Bourdon scoase puțină pulbere din corn, o presără pe o cracă ce era îndreptată în direcția locului unde aștepta Margaret și-i dete foc. Deodată țîșni o flacără, luminînd destul de tare pentru a fi văzută la mare distanță.

Margaret înțelese imediat semnul și răspunse cu un semnal luminos servindu-se de lanternă. Bourdon căpătă astfel siguranța direcției ce avea de urmat și o porni mai departe cu însoțitorul său. În cîteva minute ajunseră la pom unde îl aștepta fata.

— E un zgomot îngrozitor, murmură „Ghiocelul" plin de spaimă. Parcă ar fi o întreagă haită. Să fugim către bărci, desigur că fratele meu și soția lui ne cred pierduți. Deoarece distanța nu era prea mare, ajunseră repede la locul unde se aflau bărcile. Chelălăitul cîinilor se auzea din ce în ce mai aproape și nu era nici o îndoială că animalele găsiseră drumul prin mlaștină. Era de temut ca fiarele să găsească locul de îmbarcare. Vînătorul de albine socoti deci că e mai bine să se îndepărteze imediat ; se urcă în barca lui și vîsli în direcția fluviului. Gershom, în a cărui barcă se urcase Aripă de Porumbel, îl urmă. Deoarece trebuiau să vîslească în cea mai mare liniște, nu se îndepărtaseră încă destul de bine și cîinii și apărură lătrînd pe mal, urmați de o ceată de sălbatici, care se opri pe locul pe care ei tocmai îl părăsiseră.

În timp ce fugarii se îndepărtau fără zgomot prin stufărișul rîului, la adăpost de privirile indienilor, ei auzeau lămurit cum aceștia vorbeau între ei.

Bourdon, căruia dialectul Pottawatamilor nu-i era străin, înțelese fiecare cuvînt. Indienii erau convinși că Aripă de Porumbel nu putea să fi dispărut decît înotînd, sau cu o barcă, căci aceasta reieșea din atitudinea cîinilor. Hotărîră deci să continue urmărirea cu bărcile lor.

— Trebuie să le apucăm înainte și să le luăm bărcile, înainte ca ei să ajungă la ele, spuse Bourdon și se pregăti să

pună în aplicare acest plan. Întunericul le oferea un adăpost destul de bun ; focul de pe înălțime le servea drept punct de orientare și nu era deloc greu să găsească locul unde indienii își țineau bărcile. Pînă aci se auzeau țipetele sălbaticilor, care se înapoiau la cabană. Ei strigară de departe tovarășilor lor să coboare repede la rîu și să pregătească bărcile.

Nu era lucru tocmai ușor să pună mîna pe bărci și să le îndepărteze. Vîntul sufla încă destul de tare și cele două bărci ușoare cu cîte o singură pereche de vîsle trebuiau să meargă contra vîntului, remorcînd fiecare cîte alte două bărci. Reușiră totuși să se îndepărteze atîta de țărm că putură să dispară la adăpostul întunericului, cînd sălbaticii ajunseră la țărm căutîndu-și bărcile. Fugarii își asiguraseră astfel un mare avantaj, căci erau în posesia tuturor bărcilor, pe cînd dușmanii lor erau obligați să rămînă pe țărmul de nord al rîului, care la îmbucătura lui era atît de lat că forma o barieră de netrecut. Albii aveau toată libertatea de mișcare pe cînd indienii trebuiau să-și caute drumul pe uscat.

Bourdon se îndreptă acum către un alt braț al rîului, acoperit de asemenea cu stuf des, și se opri într-un loc favorabil, pe celălalt mal. Pe cînd femeile pregăteau cina, căci de la fuga din cabană nu luaseră nimic în gură, Ben îl întrebă pe Chippeway în ce fel căzuse în mîinile dușmanilor săi. El constată că a ghicit cînd atribuise moartea lui Picior de Cerb, prietenului său ; dar Aripă de Porumbel se apără contra mustrărilor pe care i le făcu Bourdon pentru această faptă. El declară că Picior de Cerb era un spion englez și avea intenția să omoare pe vînătorul de albine. După părerea lui, atît Bourdon cît și Gershom ar fi fost pierduți dacă nu ar fi împiedicat planurile lui Pottawatami. Cînd Chippeway se culcase apoi pe malul rîului, fusese descoperit de cei din tribul Pottawatami. La început voiră să-l ducă cu ei la Chicago pentru a-l chinui acolo ; deoarece însă vîntul sufla prea tare pe lac, fură nevoiți să se înapoieze. Ei veniseră în trei bărci, dar pe drumul de întoarcere, întîlniseră o a patra care se alătură lor.

Așa suna povestea simplă a lui Aripă de Porumbel.

Nu putuse ști ce gînduri ascunse aveau. Faptul că Pottawatami voiau să se îndrepte către Chicago, după spusele lui Chippeway, îl îngrijora foarte mult pe Bourdon. Ce căutau ei la Chiacgo cînd tribul lor era în solda englezilor ? Nu cumva

căzuse și acesta în mîinile englezilor ? Nu putea să creadă că o ceată așa mare de indieni pornise la drum ca să omoare un singur alb.

Pentru a obține o lămurire, Bourdon se hotărî să se apropie cu barca de tabăra indienilor.

Poate că reușea să-i spioneze pe Pottawatami și să afle vreo indicație prețioasă din spusele lor. El împărtăși Margaretei ceea ce îi spusese Chippeway și ceea ce era hotărît să facă ; vîsli apoi în direcția rîului, unde se lăsă dus de curent, pînă ajunse la un punct de unde putea să vadă bine cabana.

Capitolul IV

PANĂ DE CORB

Sălbaticii se adunaseră la sfat, cînd Bourdon ajunse în apropierea cabanei.

Se afla la o bătaie de pușcă de ei și în siguranță datorită întunericului, deși bănuia că indienii puseseră sentinele de-a lungul malului.

Pottawatami nu erau lămuriți asupra numărului dușmanilor. Împușcătura și moartea unuia din tovarășii lor îi făcuse să creadă că cineva venise în ajutorul lui Aripă de Porumbel, deoarece arma și cuțitul lui Chippeway erau încă în mîinile lor. Cabana părea nelocuită de multă vreme căci urmele fugarilor nu fuseseră observate în întuneric și nici păduricea unde ascunseseră uneltele și îmbrăcămintea nu fusese descoperită.

De unde venea însă mirosul de drojdie? se întrebau indienii. Acest fel de miros era atît de puternic că Pottawatami nu-și puteau explica originea lui. Mirosul era mai cu seamă puternic în apropierea povîrnișului pe unde Ben lăsase să se rostogolească butoaiele.

După ce indienii vorbiră multă vreme fără nici un rezultat, luară rășină și urmară pe o căpetenie de a lor, care părea să aibe un nas foarte fin și care îi conduse la locul unde se spărsese unul din butoaie, drojdia revărsîndu-se pe pămînt. Aci iarba era pe alocuri încă umedă și mirosul atît de pătrunzător încît indienii nu mai aveau nici o îndoială că răspîndirea drojdiei se petrecuse de scurtă vreme. Nu le trecea prin cap că un om cu mintea întreagă ar fi putut să risipească drojdia. Săl-

baticii se aplecară, băgară nasul adînc în iarbă și inhalară aroma ce le era atît de plăcută. Cîțiva dintre ei se dădură acestei plăceri numai scurtă vreme, apoi se ridicară pentru a continua cercetările lor. Aceștia își dădeau seama că drojdia fusese risipită de mînă omenească ; și își mai ziceau că persoana în chestiune trebuie să fi avut un miros serios pentru aceasta ; că văzîndu-i venind, oamenii risipiseră mai bine drojdia decît să o lase să cadă în mîinile lor.

Bourdon ghici gîndurile indienilor din gesturile lor. Pe cînd ținea sub observație cabana și împrejurimile, el uită cu totul de barcă, pe care vîntul puternic o împinsese de la mal. Își dete seama de asta abia cînd ajunse într-un loc unde stuful era mai puțin înalt. Acest loc se găsea în fața focului sălbaticilor și aproape în bătaia luminii.

Tocmai în momentul cînd barca lui Bourdon ajunse în acest punct, treceau pe acolo doi indieni. El ascultă convorbirea lor, ba deosebi chiar scîrțîitul mocasinilor lor pe nisip. În asemenea împrejurări nu se putea gîndi la o retragere. Nu-i rămînea decît o posibilitate de salvare. Apucă repede cîteva buruieni și se ținu cu putere de ele așa că ținu barca pe loc. Stuful era destul de înalt dar se sfîrșise după cîțiva metri, de unde începea iarăși apa curată. Brîul de stuf care împrejmuia aci rîul măsura vreo 10 picioare de la țărm. Indienii erau atît de aproape încît lumina focului cădea nu numai asupra lor, ci și asupra bărcii lui Bourdon.

Între timp, majoritatea sălbaticilor se adunaseră pe locul unde se spărsese unul din butoaie. Focul de pe înălțime începu să se stingă și întunericul se răspîndi în jurul cabanei. O lumină puternică venea acum din alt loc unde indienii aprinseseră alt foc, ca să cerceteze terenul. Tot povîrnișul și pîrîul de la picioarele lui erau feeric luminate. Cufundat în contemplarea acestei priveliști, Bourdon nu-și dădu seama că este luat de curent, cînd deodată botul bărcii se lovi de țărm cu un zgomot ușor. Inima încetă să-i mai bată, apoi apucă din nou vîslele încercînd să fugă, dar își dete imediat seama că nu mai era cu putință. Cei doi indieni îl zăriseră și erau atît de aproape de el că nu aveau decît să întindă mîna ca să apuce barca, Ben se sculă în picioare, coborî și întinse mîna celui dintîi indian : „Pace ție".

Un strigăt atrase imediat toată banda de indieni ; ei păstrară acel calm care îi caracterizează pe indienii americani. Salutul lui fu înapoiat chiar cu o oarecare politeţe. Apoi cercetară barca.

Bourdon se felicită că se scăpase la timp de aproape toată încărcătura, înainte de a întreprinde această cercetare.

Indienii nu găsiră deci nimic altceva decît o puşcă, un corn cu pulbere, şi un săculeţ de gloanţe, precum şi cîteva mărunţişuri care făceau parte din echipamentul Feţei-Palide. Mierea, pieile, merindele şi muniţia, le lăsase în grija prietenilor săi.

Pottawatamii nu-şi ascunseră bucuria că barca era pentru ei un mare cîştig, căci acum puteau să treacă peste Kalamazu şi să se îndrepte în ce parte ar fi vrut.

Între timp, Ben avu fericita idee de a se recomanda sălbaticilor drept medic, adică un fel de vrăjitor. El ştia cît de superstiţioşi sînt indienii ; faptul că găsiseră pe povîrniş miros de drojdie şi că nu putuseră găsi o explicaţie pentru asta i-ar face să creadă mai uşor în şmecheriile unui om care face miracole.

O namilă de indian ce vorbea engleza veni în faţa lui Bourdon şi-i puse unele întrebări într-o formă destul de politicoasă.

— Cine a omorît pe tînărul tovarăş şi i-a luat scalpul ?

— A pierdut oare fratele meu vreun războinic ?, răspunse Ben cu nevinovăţie. Da ! Da ! Asta o văd eu şi o ştiu căci un medic ştie toate. Ei bine, asta a făcut-o un duşman.

— Ce fel de duşman ? Cum vine un duşman aci ? Cum a putut lua el scalpul unui Pottawatami cînd toate cărările sînt deschise ?

— Cărările nu sînt deschise. Nu trebuie să ascunzi adevărul unui medic căci asta nu are rost. A izbucnit războiul între părintele de la Washington şi părintele de la Quebec. Pentru acest motiv un duşman ia celuilalt scalpul.

— Asta e adevărat. În privinţa asta nici o supărare. Ce fel de duşman fusese însă ? O Piele Roşie sau o Faţă Palidă ?

— O Piele Roşie ? un Chippeway cu numele de Aripă de Porumbel. Voi i-aţi legat ca să-l transportaţi la Chicago ca să-l chinuiţi ; el a rupt însă legăturile, a fugit, a împuşcat pe tînărul vostru războinic şi i-a luat scalpul.

— Da de unde știi tu asta ?, strigă căpetenia uimită. Nu cumva l-ai ajutat tu ?

— Eu o știu căci un medic știe tot ce se întîmplă, răspunse liniștit Bourdon. Nu te pripi Pottawatami, ăsta e un loc fermecat, aci crește drojdie.

Un strigăt de surprindere scăpă tuturor indienilor. Felul sigur și vorbirea lui de oracol făcu o mare impresie asupra indienilor.

— Drojdie crește aci, continuă Ben pentru a întări această impresie. Vreau să vă arăt. Veniți cu mine și vă voi conduce la locul unde trebuie să săpați ca să găsiți izvorul de drojdie.

Sălbaticii scoaseră un urlet de bucurie și înconjurară pe Ben pentru a merge cu dînsul. Chiar cei mai înțelepți fură înșelați de spusele vînătorului de albine. Gîndul că acest medic putea descoperi o sursă de drojdie îi umplea de bucurie. Zum-Zum înțelese că scăparea lui ținea de ducerea la bun sfîrșit a rolului său. „Vrăjitorul" trebuia să dea o dovadă a artei sale și Ben se apucă de treabă nu numai cu hotărîre ci cu toată istețimea lui. Deoarece el fusese cel ce rostogolise butoaiele, el știa că în locul acela unde sălbaticii dăduseră de mirosul de drojdie și apoi aprinseseră un foc, se spărsese butoiul pe jumătate gol. Ei nu descoperiseră însă locul unde se spărsese celălalt butoi. El se apropie de acest loc căci își spunea că acolo mirosul trebuie să fie mult mai puternic ; poate că ar găsi chiar puțină drojdie între pietre.

El însoți toată acțiunea lui de mișcări și gesturi ce făcură mare impresie asupra sălbaticilor. Scoase deodată binoclul său, chemă pe căpetenia care vorbise cu dînsul și i-l puse în fața ochilor. Un indian sta îngenuncheat în lumina focului în iarba ce mirosea a drojdie. Bourdon îndreptă asupra lui binoclul și căpetenia scoase un strigăt de uimire căci omul îi apăru ca un pitic și părea că se află la o distanță enormă. După asta, Zum-Zum învîrti repede lupa și deodată același indian se găsea foarte aproape și mare cît un uriaș. Căpetenia sări speriată înapoi.

— Ce e asta ?, strigă el. Adineauri atît de mic și acum cît un uriaș.

— Asta înseamnă că eu sînt un vrăjitor și că acestea sînt sticlele vrăjite. Eu pot privi în fundul pămîntului, mai adînc decît izvoarele și în înaltul cerului, mai sus decît munții. Fa-

ceți foc, vreau să vă arăt puterea mea. Veți vedea izvorul de drojdie, o [illegible] ți și o să beți.

Sălbaticii îl urmară vrăjiți. Ei se așteptau să-l vadă mergînd în direcția focului, el însă se îndreptă către poalele povîrnișului. Un războinic mai în vîrstă se apropie de el și îi șopti că e pe un drum greșit.

Bourdon însă îl străfulgeră cu privirea și trecu sigur de el mai departe. Cînd ajunse la locul căutat, se opri. Un miros deosebit de puternic îi întîmpină pe sălbatici, care începură să adulmece în toate părțile scoțînd exclamații de uimire.

— Aci să-mi aprindă tinerii războinici un foc ; zise vrăjitorul, dar nu un foc ca celălalt, ci un foc fermecat. Am dat de sursa de drojdie și îmi trebuie un foc vrăjit ca să văd mai bine.

În cîteva minute adunară crăci și stuf și le deteră foc în urma ordinului lui Bourdon care făcu cîteva mișcări ciudate și pronunță cuvinte vrăjitorești.

— Dați-vă cu toții la o parte, ordonă pe un ton energic ; este periculos să vă apropiați înainte de vreme. La momentul potrivit voi chema pe frații mei.

Ei se supuseră, lăsîndu-l singur. El făcu toate pregătirile. După cum sperase, el găsi pe pămînt cîteva mici scobituri printre pietrele de stîncă, în care mai rămăsese atîta drojdie cît îi trebuia lui Bourdon să-și facă jocul de scamator.

În vremea acesta, el se gîndi la fugă. Știa că prea multă vreme nu o să-i poată păcăli pe sălbatici și se temea de ivirea zorilor cînd era sigur că aceștia vor ghici înșelătoria lui.

În cazul acesta, îl aștepta o soartă îngrozitoare.

Pe cînd se plecă asupra urmelor de drojdie, trăgea cu ochiul în toate părțile și socotea posibilitățile de fugă. Zări în imediata apropiere un desiș și credea că va putea ajunge în fugă acolo înainte ca indienii să-și poată încărca armele. La un moment dat era hotărît să-și încerce norocul, dar cînd privi în direcția opusă, întîlni ochii bănuitori ai căpeteniei, care tocmai făcea semn celor doi indieni de lîngă el să-și pregătească armele. Vînătorul de albine renunță imediat la planul său și-și fixă toată atenția asupra stîncii din care urma să curgă băutura fermecată. Tot gîndindu-se cum să-și continue jocul, își zise că a avut mare noroc că veghea căpeteniei îl împiedicase de la planul său, căci uitase cu totul de barcă, pe care nu trebuia s-o lase în mîinile lor. Dacă fugea, trebuia s-o facă cu aju-

torul bărcii, căci altfel tovarășii lui și tot avutul lor ar fi căzut pradă sălbaticilor.

O bună bucată de vreme el păși în lumina focului în sus și în jos ca și cum ar căuta sursa, de fapt însă era preocupat de gîndul evadării. Deodată îi veni în minte un mijloc de scăpare care putea să aibă succes. El continuă cu toată seriozitatea jocul său de vrăjitor, căci trebuia mai întîi să reușească să înșele pe indieni și după aceea putea să spere a pune în aplicare cea mai importantă parte a planului său: fuga cu barca. El îngenunche din nou și găsi cîteva scobituri în care, spre bucuria lui, nu găsi nici o urmă de lichid.

— Veniți, căpitane și voi curajoșii mei prieteni! Deschideți larg nările voastre; simțiți mirosul de drojdie? Aci e stînca de unde va curge în curînd drojdia. La început nu vor curge decît cîteva picături, după puțin timp însă va țîșni atîta lichid că toți frații mei se vor sătura. Marele spirit știe că fiii lui iubesc drojdia și el a trimis pe medicul alb la dînșii ca să le arate izvorul. Priviți această scobitură, mirosiți-o, pipăiți-o și veți vedea că e uscată. Căpetenia, care se numea „Pană de Corb", un războinic mai bătrîn care se numea „Norul Negru" și mulți alții se aplecară și se convinseră că vrăjitorul spunea adevărul. Pe cînd toți sălbaticii se îmbulzeau în jurul locului îngenunchind cu toții ca să vadă mai bine, Bourdon scobi cu un lemn pămîntul către scobiturile așezate mai sus, croind astfel mai multe șanțuri înguste prin care în clipa următoare începu să se scurgă lichidul prețios. Minunea se înfăptuise. Sălbaticii scoteau cu toții urlete de bucurie. Nu numai că miroseau drojdia, dar o și vedeau chiar. Pană de Corb fu cel dintîi care se aplecă căutînd să soarbă prețiosul lichid.

— Marele Spirit este favorabil Pottawatamilor, exclamă ei. Asta este drojdie curată.

În grabă nebună, indienii se împingeau în jurul stîncii. Fiecare din ei vroia să aibe cîteva picături. Se auzea plescăitul acelora care ajungeau să guste din băutură. Strigătele lor de bucurie umpleau văzduhul și din mica sursă începu să curgă din ce în ce mai mult.

Bourdon știa însă foarte bine că această scurgere de lichid se va termina curînd, căci în scobiturile mai mari nu era decît puțină drojdie. Căuta deci să profite de grozava impresie ce o făcuse asupra indienilor. După cîteva minute, ar fi putut să

fie prea tîrziu. Făcînd tot felul de semne magice, el se apropie de foc.

— Puterea luminii începu să slăbească, spuse el pe un ton solemn. Am în barca mea ierburi fermecte de care se servesc medicii pentru izbînda operațiilor lor. Mă duc să le iau. Voi rămîneți în jurul focului, căci ar fi foarte periculos să-l părăsiți, atîta timp cît medicul nu a dezlegat farmecul. Cu cît mai mult va arde focul, cu cît mai puternică va fi flacăra lui, cu atît va curge mai multă drojdie. Așteptați-mă.

După aceste cuvinte, el se îndepărtă cu pași liniștiți. Îl lăsaseră să plece nestingherit; cînd însă făcuse jumătate din drum, își dădu seama că era urmat de cîțiva dintre indieni.

El nu întoarse capul căci aceasta ar fi deșteptat bănuiala lor. El lovi aerul în spatele său, cu o nuia pe care o avea în mînă, pentru a se convinge că indienii nu erau în imediata apropierе. Ei însă interpretară acest gest ca o prevenire de a nu se aventura mai departe și întrucît, pe de altă parte, medicul se apropiase de țărm pînă în bătaia armelor lor, ei se opriră.

Fără să vrea, Bourdon tremura din tot corpul cînd intră în barcă. Nu îndrăznea încă să se uite înapoi, dar bănuia că pușcile lor sînt îndreptate asupra lui și împușcăturile vor porni îndată ce se va îndepărta de țărm. Nu era totuși timp de pierdut. Orice șovăială din partea lui ar fi putut hotărî pe indieni să alerge după el, fie din curiozitate, fie din bănuială. Agitînd nuiaua și pronunțînd vorbele magice, păși liniștit în partea din față a bărcii pentru ca prin greutatea lui să pună barca în mișcare. Liniștit își întoarse apoi privirea către indieni. El recunoscu pe „Pană de Corb" și pe „Norul Negru" care se apropiară și ei pînă la 20 de pași. Nici unul din ei însă nu îndreptă arma asupra lui; ci, dimpotrivă, se rezemară pe armele lor ca și cum ar fi fost de prisos să le ia în mînă. Bourdon se hotărî să riște totul; dar cînd privi în barcă constată cu groază că din cele 3 vîsle nu mai rămăsese niciuna.

Indienii își luaseră toate prevederile pentru o eventuală încercare de fugă din partea lui. Vînătorul de albine pierdu deodată curajul. El căzu pradă disperării. Desnădăjduit, înfipse nuiaua în nisipul țărmului și cu o puternică zvîcnire împinse barca spre curentul apei. Oricît de repede se produsese această mișcare, indienii, pare-se că se așteptau la așa ceva. Nu

părăsise încă bine malul și răsunară două împușcături și toată ceata se îndreptă către mal scoțînd urlete de furie. Curentul puternic al apei îndepărtă însă repede barca. Bourdon atinsese brîul de stuf înainte ca să-l fi putut atinge unul din gloanțele care cădeau ca grindina asupra apei. Pe cînd Bourdon, apucîndu-se de tulpinele plantelor se vîra în stufiș, gloanțele zburau pe lîngă urechile lui. După puțin timp, izbuti să dispară în stufiș. Lumina focului ce ardea la cabană nu era destul de tare ca să lumineze rîul.

Barca era acum la o depărtare de vreo 50 de metri de țărm; strigătele sălbaticilor și comenzile lui Pană de Corb răsunau încă puternic în urechile lui Ben. Deodată, un plescăit al apei îi dădu de veste că indienii se hotărîseră să-l urmărească înot. Ei știau că nu avea vîsle și sperau să-l ajungă. Bourdon își dădea seama de marele pericol în care se afla și își dublă sforțările, dar nu înainta decît foarte încet și înțelese că salvarea lui o datora numai faptului că indienii nu știau precis în ce parte se găsea. Înotătorii se aflau la o depărtare de vreo 100 de pași și el putu să audă deslușit cum se sfătuiau în ce direcție să o ia. De aceea el nu mai continuă drumul căci îi era teamă că foșnetul stufului putea să-l dea de gol. Înotătorii se apropiară din ce în ce mai mult și Bourdon apucă arma pentru a doborî pe cel dintîi care s-ar arăta Deodată însă îi trecu prin cap că ar putea să întrebuințeze patul armei drept vîslă, după ce ar fi scăpat de urmăritorii săi. Spre bucuria lui însă, vocile înotătorilor se îndepărtară și gălăgia slăbi; o luaseră în altă direcție.

Bucuria lui însă se transformă repede în neliniște. Alte țipete ale indienilor îi deteră de știre că se întîmplase ceva care se îndepărtase atenția de la ei. Să fi venit oare Chippeway încoace? Să fi căutat oare acest îndrăzneț băiat să mai ia un scalp? Epuizat de sforțările pe care le făcea pentru a se strecura prin stuf, el se opri și trase cu urechea.

Indienii se opriseră și tăcuseră și ei. Probabil că își dăduseră seama că fugarul trăgea folos din țipetele și gălăgia lor. Ei știau cît de greu îi va fi vînătorului să conducă luntrea contra vîntului și de aceea se așteptau ca barca să fie împinsă mai curînd sau mai tîrziu la țărm.

Bourdon credea că inamicii renunțaseră să-l mai vîneze, cînd auzi deodată voci și plescăitul apei, ca și cînd mai mulți

bărbați s-ar fi apropiat de el dînd stuful la o parte. Apucă arma și împinse barca mai departe. Prin stufăriș apăru deodată o barcă ținută de doi sălbatici care o împingeau înainte din ambele părți. Bourdon nu înțelegea cum putură indienii, fără luptă și zgomot, să ajungă în posesia ei. El se aplecă mult înainte și recunoscu în partea din urmă silueta unei femei. — „Margareta !“ La vederea ei, sîngele îi îngheță în vine. Cu iuțeala fulgerului, el lăsă barca să alunece spre stufiș și cînd, în clipa următoare cei doi sălbatici trecură înot pe dinaintea lui, se aruncă cu arma în mînă în barca cealaltă. Trecu apoi în față și izbi cu patul armei mîinile indienilor ce țineau barca.

Cu un strigăt de disperare, ei dădură drumul bărcii și astfel barca putu să se îndepărteze, înainte ca cei doi indieni să-și fi venit în fire și să poată să vadă în ce direcție dispăruse. Totul se petecuse în mai puțin de cîteva secunde, și distanța între urmăritori și urmăriți era mai mare de 20 de metri.

— Ești rănit, Bourdon ?, întrebă Margareta cu vocea tremurătoare.

— Nu ! dar tu ?

— Sălbaticii puseseră mîna pe barca mea și porniseră spre țărm. Era să mor de groază.

— E vreo vîslă în barcă ?

— Da ! una e la picioarele tale și alta o am aci.

— Atunci să pornim repede în căutarea bărcii mele. Dacă o găsim, sîntem la adăpost, căci mizerabilii ăștia nu vor mai putea trece fluviul. Ajută-mă Margaret, căci barca nu trebuie să fie departe.

Căutară cîtva timp cu mare încredere, cînd deodată Margareta zări barca pierdută. Bourdon o prinse și o legă de barca în care se afla. În cîteva minute se găseau în largul apei și vîsliră fără întrerupere îndreptîndu-se către celălalt țărm.

— Nu voi uita niciodată gestul acesta, Margaret spuse Ben mișcat. Dar acum să căutăm repede un adăpost.

Tot căutînd adăpostul, Ben îi povesti pățania lui. El îi descrise amănunțit cum vrăjea el drojdia din stîncă și rîdea și se amuza de naivitatea sălbaticilor care se lăsaseră păcăliți de trucurile lui.

Capitolul V

CEI TREI STRĂINI

În ziua următoare se sfătuiră ce aveau de făcut. Desigur, erau acum la adăpost de atacul indienilor deoarece aceştia nu se puteau apropia de ei ; totuşi le păru mai înţelept să se depărteze cît mai repede de locul acela.

Deoarece vîntul continua să bată puternic în contra curentului, era aproape imposibil să ajungă la îmbucătura rîului cu lacul ; chiar dacă ar fi reuşit, ambarcaţiunile uşoare s-ar fi putut bine răsturna. Trebuiau deci să se resemneze şi să aştepte vreme mai bună. Pentru a vedea care e situaţia sălbaticilor, Bourdon se urcă în pomul de unde mai observase odată tabăra inamicilor. Cînd să se urce însă în pom, zări o barcă ce venea dinspre lac. În acelaşi timp, observă că indienii indicau prin semnale poziţia lor. Poate că ocupanţii bărcii aparţineau tribului lor. Dar tot aşa de bine puteau să fie şi străini, pe care, prin semnele lor, sălbaticii puteau să-i ademenească, apoi să-i atace şi să le ia luntrea. Oricum ar fi fost trebuia făcut totul pentru a împiedica pe aceşti oameni să se întîlnească cu indienii. În caz că erau duşmani, s-ar fi putut isca o luptă cu ei căci erau numai trei, iar necesitatea de a pune stăpînire pe barcă ar fi justificat chiar un procedeu violent.

Îndemnat de aceste motive, Bourdon alergă la un punct de pe mal, neacoperit de stuf şi făcu semn bărcii ce se apropia, să se ţină aproape de malul sudic al fluviului. Unul din ocupanţi ridică mîna şi îndreptă barca spre locul unde se afla Ben.

Gershom, Dorothea și Margaret veniră și ei. Plini de curiozitate și nerbăbdare, priveau barca și se pregăteau să primească pe noii veniți. Vînătorul de albine urmărea barca prin binoclu.

— La proră stă un alb în uniformă de soldat, raportă el. Cel de al doilea e de asemenea un alb ; după înfățișare, pare a fi un preot ; al treilea e fără îndoială însă o Piele Roșie.

— Ce ar căuta aci un preot ?, întrebă mirată Margaret.

— Sînt mulți misionari care vizitează satele indiene, răspunse Ben. Acest străin e, desigur, unul dintre aceștia.

— În orice caz ar fi auzit de izbucnirea războiului și vrea desigur să se înapoieze în orașul său, atîta timp cît mai are scalpul pe cap.

— Barca vine de la nord, zise Chippeway. Unde vor să ajungă albii, dacă nu aparțin nici englezilor, nici americanilor. Pe uscat nu există nici o cărare deschisă pentru ei, căci, după cum îmi spuneau Pottawatamii, cînd am căzut în mîinile lor, fortul Chicago a fost și el atacat și cucerit de englezi.

— Ce ? Și Chicago ?, exclamă Ben uimit.

— Manckina și Chicago.

— Atunci stăm prost, dar iată că se apropie barca. Omul de la proră era într-adevăr un soldat ; cel de la mijloc, un misionar, iar Pielea Roșie arăta a fi cel puțin un războinic de vază, dar nici măcar Chippeway nu putea să-și dea seama cărui trib aparține.

— Salut pe toată lumea, spuse soldatul coborînd pe uscat. Sper că avem prieteni în fața noastră și că sîntem bine veniți.

— Sînteți bine veniți, răspunse Bourdon. Bine veniți ca prieteni pe care întîmplarea ni i-a scos în cale, mai cu seamă că văd că ești în serviciul americanilor.

— Chiar așa este. Dorim să ajungem la Chicago dar vîntul ne obligă să amînăm călătoria pe apă.

— Dar Chicago și Mackina sînt ocupate de englezi.

— Atunci trebuie să ne schimbăm planul, domnule Amin, exclamă soldatul, adresîndu-se misionarului care era numit astfel pentru că întrebuința foarte des acest cuvînt.

— Ai dreptate caporale, răspunse el pe un ton care arăta că în orice împrejurare a vieții se încredința voinței lui Dumnezeu. În asemenea împrejurări, am face bine să ne încredin-

ţăm lui Wa-Wa-Nosh. El ne-a adus pînă aci şi nu putem găsi un conducător mai bun.

Bourdon se cutremură auzind acest nume. Auzise nu demult de el, căci Pottawatami pomeneau des de el; dar şi printre coloniştii albi ca şi în garnizoane era cunoscută această căpetenie, şi era surprins că aceşti doi oameni se putuseră încredinţa unui indian cu o faimă atît de rea. Părea că nu aparţine unui trib cunoscut, dar cu toate acestea avea o mare înrîurire asupra tuturor. El datora puterea şi faima lui zvonului că nici un alb care căzuse în mîinile lui nu scăpase nescalpat. Se povestea că omorîse mişeleşte pînă acump este 40 de albi. Să nu fi ştiut soldatul şi misionarul nimic despre asta? Probabil că era totuşi aşa, căci nici Gershom şi nici cele două femei nu arătară vreun semn de nelinişte auzind numele acestei temute căpetenii. Crezu deci nimerit să-şi ascundă sentimentele sale, mai cu seamă că şi Aripă de Porumbel părea să fie mai mult încîntat decît îngrijorat de această întîlnire. Liniştea cu care acest Chippeway salută pe noul venit, îl făcu să presupună că pentru moment nu-i ameninţa nici un pericol.

— Desigur, domnule Amin, spuse caporalul, Wa-Wa-Nosh e un bun conducător şi un om hotărît, dar noi trăim acum timpuri de război şi trebuie să ne încredinţăm armelor noastre, fiecare după ocupaţia şi caracterul său: dumneata, ca predicator, Bibliei; eu, ca soldat, puştii şi baionetei mele.

— Ah! domnule caporal, exclamă misionarul, la ce folosesc armele soldatului? Vedeţi doar că Mackina şi Chicago au fost cucerite cu toate că erau apărate de tunuri. Pe mine însă, omul dezarmat, Dumnezeu m-a scăpat de sălbatici şi m-a adus aci la ţărmul Kalamazului, întreg şi sănătos. Dar ce ne sfătuieşti acum Wa-Wa-Nosh? Încotro să ne îndreptăm? Îţi pun mai întîi ţie această întrebare căci cunoşti mai bine această regiune. Dacă tu crezi, pot cere ajutorul Domnului ca să-mi călăuzească paşii.

Între timp, coborî şi Wa-Wa-Nosh pe ţărm. El purta ca semn al puterii şi rangului său un colan de lut în jurul gîtului; pe pieptul lui atîrna imaginea a doi şerpi de culoare albă — semnul distinctiv al tribului căruia îi aparţinea. Nu ştia însă nimeni afară de dînsul ce trib era, de unde venea, şi unde era stabilit. Părul lui era, după obiceiul indian, tuns

scurt de tot, afară de o singură buclă; pe față și pe piept nu se vedeau nici un tatuaj și nici o vopsea.

Trăsăturile sale arătau îndrăzneală și energie. Nasul semăna cu un cioc de vultur, privirea era hotărîtă, liniștită și pătrunzătoare. Avea bărbia slabă și ieșită în afară, buzele subțiri și dinți puternici și regulați. În jurul gurii avea un surîs prietenos.

În bucla de păr era înfiptă o singură pană de vultur. În brîul de piele, frumos împodobit, purta cuțitul și tomahawkul. Corpul îi era acoperit de o cămașă de vînătoare din piele de cerb, împodobită cu franjuri și pantaloni din același material, ce-i ajungeau pînă la genunchi, iar în picioare purta mocasini. Ducea cu dînsul o pușcă lungă, un corn cu pulbere și un săculeț cu gloanțe.

Cînd Wa-Wa-Nosh puse piciorul pe uscat, el salută politicos pe toată lumea. Se purtă în totul ca un american din bună societate și nici un ochi exersat n-ar fi putut descoperi sentimentele ascunse ale inimii sale. Bărbaților le întinse mîna, femeilor le aruncă o căutătură repede, cu care ocazie frumusețea Margaretei făcu asupra lui o adîncă impresie.

— Salut, spuse el cu vocea profundă. Salut pe tineri și bătrîni. Venim la voi ca prieteni ca să poposim și să mîncăm în wigwamul vostru. Cine e căpetenia voastră?

— Aci nu e nici căpetenie, nici wigwam, răspunse Bourdon. Noi sîntem oameni simpli și niciunul din noi nu are vreo misiune din partea statului. Eu trăiesc din adunatul mierii și mă îndrept către Nord ca să mă înapoiez în colonie. Tovarășul meu e cantinier în forturi și se îndreaptă spre Sud, dar cum armele vorbesc acum, nu știu dacă vom putea ajunge la țintele noastre.

— Unde e wigwamul fratelui meu?, întrebă Wa-Wa-Nosh.

— Departe, în susul Kalamazului. Ne aflam în cabana de pe malul celălalt, cînd sosi deodată o ceată de Pottawatami și a trebuit să fugim.

— Ați făcut foarte bine, spuse Wa-Wa-Nosh. Voi sînteți americani și ei sînt englezi. În timp de război, toți indienii pornesc în căutare de scalpuri. Feriți-vă să fiți prinși de Pottawatami.

— Cum să ne ferim de asta? Noi le-am luat lor bărcile. Dacă treceți rîul, vor avea din nou o barcă pentru a ne urmări. Promiteți-ne că veți aștepta pînă ce ne vom fi îndepărtat.

— Eu trebuie să mă duc la dînşii, răspunse Wa-Wa-Nosh, altfel ar putea să bănuiască ceva ; dar de barcă nu se vor atinge.

— Cum vrei să-i împiedici ? Eşti singur şi ei sînt aproape douăzeci.

— N-aveţi nici o teamă ; toate căpeteniile mă cunosc, nimeni nu se va atinge de barca mea, dacă eu îi opresc.

— Cei de colo sînt în serviciul englezilor şi pe dumneata te văd în tovărăşia unui soldat amenican.

— Wa-Wa-Nosh se duce unde vrea. El e ba la Pottawatami, ba la tribul irochezilor ; şi tribul Chippeway îl cunoaşte foarte bine. Toate şase triburi îl cunosc, ba chiar toţi indienii. Trebuie să trec rîul şi să mă întîlnesc cu Pană de Corb.

Nu era nici o pălăvrăgeală în felul în care Wa-Wa-Nosh vorbea de puterea lui ; el se exprima într-un fel simplu ca unul ce era obişnuit să fie socotit un om de mare importanţă.

— Vă puteţi bizui pe Wa-Wa-Nosh, prieteni, interveni misionarul ; ceea ce promite, se ţine de cuvînt. Îl cunosc bine şi m-am încredinţat cu totul lui. Cînd spune că Pottawatamii nu vor avea barca lui, fiţi siguri că nu o vor avea. Nu vă luaţi după zvonurile ce circulă asupra lui. Deoarece cei doi însoţitori nu se împotriviră intenţiei lui de a se duce la Pottawatami, Ben nu mai protestă nici el. De îndată ce Wa-Wa-Nosh porni luntrea către ţărmul celălalt, Ben şi Margaret se urcară pe o înălţime pentru a vedea în ce fel îl va primi Potawatamii pe Wa-Wa-Nosh.

Acesta vîsli direct către ţărmul opus. După puţin timp, el lăsă vîslele şi scoase din tolba lui un pachetel pe care îl deschise.

Apărură nu mai puţin de şapte scalpuri proaspete.

Pottawatamii observară barca atunci cînd pătrunsese pe cursul rîului şi se adunaseră la ţărm aşteptînd-o. Cînd Wa-Wa-Nosh se află la cîţiva paşi de ţărm, el se lăsă dus de curent, se ridică şi agită scalpurile. Acesta păru să fie semnul după care îl recunoscură indienii. Ei izbucniră în urlete de veselie şi numele de Wa-Wa-Nosh se plimbă din gură în gură.

Pană de Corb şi Nor Negru înaintară pentru a-l saluta, pe cînd ceilalţi rămaseră respectuoşi în urmă. El le întinse mîna şi le pronunţă numele — căci îi cunoştea de mai înainte — apoi adresă şi celorlalţi salutul său.

— Tatăl meu e bine venit, spuse Pană de Corb fiind cel mai mare dintre Pottawatami. După cum văd, el a luat din nou multe scalpuri, împuținînd astfel numărul albilor. Vom ajunge noi vreodată ziua cînd wigwamurile lor vor arăta ca și crăcile stejarilor în timpul iernii ?

— Numai Marele Spirit poate să o spună, răspunse Wa-Wa-Nosh foarte serios. El nu ne-a uitat, dar mai trebuie să avem multă răbdare.

— Numărul albilor crește ca iarba din cîmpie. Cu fiecare vară, ei se fac mai numeroși, în cîțiva ani nu vom mai avea de mîncat decît cîini, dacă nu cumva cîinii albilor ne vor fi mîncat pe noi.

— Pămîntul a fost dat de Marele Spirit Pieilor-Roșii ; el ne va ajuta să alungăm pe străini.

— Dar acești străini sînt din ce în ce mai îndrăzneți și șiretenia lor întrece orice închipuire. Chiar acum cîteva ore a fost la noi un medic alb și ne-a amăgit în așa fel că nu mai știm ce să credem despre el.

Apoi îi povesti lui Wa-Wa-Nosh de omorîrea lui Picior de Cerb, de capturarea lui Aripă de Porumbel, de fuga lui și de vizita vînătorului de albine. El nu ascunse că vrăjitorul reușise să-i păcălească prin înșelătoriile lui.

Wa-Wa-Nosh ghici numaidecît, după descrierea ce i se făcuse despre medic, că acesta nu putea să fi fost decît vînătorul de albine, pe care îl cunoscuse pe țărmul celălalt, dar el nu spuse nimic și schimbă vorba. Gîndul lui era ocupat de planul căruia i se devotase și acest plan nu era nici mai mult nici mai puțin decît unirea tuturor Pieilor Roșii într-o singură națiune și alungarea albilor din aceste regiuni. Succesele sale personale pe care le dobîndise ca războinic și vorbitor îl convinsese că el putea să realizeze acest plan măreț. și măreț ar fi fost într-adevăr dacă n-ar fi căutat să-l realizeze cu cruzimea și setea de sînge a unui sălbatic.

Dar el se înșela amarnic, nesocotind puterea albilor. El nu știa nimic despre înalta cultură a Europei și nu bănuia ce puteri erau albii în stare să opună neștiutorilor indieni.

Consfătuirea aceasta dintre Wa-Wa-Nosh și Pană de Corb ținu aproape un ceas. Ei ședeau deoparte pe un trunchi de copac și nici unul dintre Pottawatami nu îndrăznea să se apropie de ei.

— Tatăl meu nu vrea deci să ia scalpul albilor care sînt cu dînsul înainte de a-şi fi ajuns scopul său, spuse Pană de Corb cînd Wa-Wa-Nosh se sculă pentru a-şi lua rămas bun. Cui va aparţine însă scalpul lui Chippeway ?

— Unui războinic din tribul Pottawatami ; dar numai după ce mă voi fi servit de Aripă de Porumbel pentru atingerea scopului meu. Se află acum în puterea mea patru bărbaţi albi şi două femei albe ; şi dacă fiecare Piele-Roşie va omorî atîţia, ţara va fi în curînd curăţată. Pronunţînd aceste cuvinte, ochii lui Wa-Wa-Nosh străluceau de atîta ură încît chiar Pană de Corb se dete speriat înapoi.

— Pentru astăzi e destul, spuse Wa-Wa-Nosh. Fratele meu ştie acum tot ce are de făcut. Mai întîi de toate, nici un fir de păr al albilor nu trebuie atins, ei sînt proprietatea mea. Cînd va veni momentul, cuţitul lui Wa-Wa-Nosh va fi gata. Pottawatamii îşi vor recăpăta bărcile şi ne vor urma în susul apei. Ei ne vor găsi în luminişurile din apropierea preeriei căci Pieile Roşii vînează cu plăcere acolo. La timpul potrivit va veni şi răzbunarea.

După această înţelegere, Wa-Wa-Nosh se îndepărtă. Cînd ajunse iarăşi pe ţărmul de Sud, el găsi adunată toată societatea. Comunicarea lui că Pottawatami se vor retrage, dar că bărcile trebuiau înapoiate produse o mare bucurie lui Gershom şi celor două femei. Bourdon însă nu-şi putu stăpîni o adîncă neîncredere. Totuşi nici aci el nu vedea vreo posibilitate să contrazică hotărîrile lui Wa-Wa-Nosh. La un moment dat i se păru chiar că e bine, că în astfel de împrejurări ar fi mai la adăpost în luminişurile din interiorul pădurii. De aceea cînd Wa-Wa-Nosh se oferi să-i însoţească pînă acolo şi să-i ferească de orice pericol, el se închină în faţa hotărîrii generale de a primi sfatul căpeteniei, căci înţelese că drumul pe apă, după căderea forturilor Chicago şi Mackina, ar fi periculos sau chiar imposibil.

Încrederea pastorului Amin şi a caporalului în Wa-Wa-Nosh era împărtăşită şi de Gershom şi de cele două femei care vedeau în această căpetenie un prieten de nădejde. Tuturor le păru foarte bun planul de a ajunge la Detroit traversînd peninsula.

Wa-Wa-Nosh lăsă pe albi să ia hotărîrea ; el le expuse planul său şi nu mai insistă, de parcă i-ar fi fost indiferent

dacă ar călători pe apă sau pe uscat. De fapt însă el era încîntat că îi reușise înșelătoria, căci nu se îndoia nici un moment că îl vor urma. El știuse să-și asigure încrederea oarbă a misionarului și a caporalului și rîdea cu plăcere că și ceilalți se supuneau influenței sale ; chiar vînătorul de albine nu mai avea nici o bănuială. Erau toți în mîinile lui și cu aceasta era asigurat de alte patru scalpuri, căci era încredințat că acești patru albi nu vor scăpa cu viață.

Capitolul VI

CASTELUL DE MIERE

Abia cînd se pregăti de plecare, în sufletul lui Bourdon se născură noi îndoieli. Își reaminti deodată tot ce auzise despre caracterul lui Wa-Wa-Nosh și o adîncă îngrijorare puse stăpînire pe el. El comunică Margaretei temerile sale. Nu se putu hotărî s-o părăsească, deoarece în inima lui încolțea dragostea pentru această fată și simțea că și-ar putea sacrifica viața pentru dînsa.

Dacă ea s-ar fi putut hotărî să-l însoțească în această călătorie pe apă, el ar fi preferat acest drum către Detroit celui de pe uscat, dar ea declară cu hotărîre că nu poate părăsi pe fratele și cumnata ei și această declarație îl hotărî să-i urmeze.

Bourdon trebuia să fie cu dînsa în caz de pericol și astfel el își înlătură temerile sale fiind hotărît să-și lege destinul său de al Margaretei, să-și riște viața dacă va trebui, să rămînă alături de dînsa pînă la urmă.

Cu toate acestea, neliniștea nu-i da pace. Înainte de plecare, el îl trase la o parte pe Chippeway, sperînd să afle de la dînsul oarecari lămuriri asupra lui Wa-Wa-Nosh și asupra gîndurilor lui.

— Și tu Aripă de Porumbel te bucuri, desigur, că nu mai ai de ce te teme din partea Pottawatamilor căci Wa-Wa-Nosh spune adevărul.

— Crezi tu asta, răspunse Chippeway. Ești doar medic. Ai putea să-mi spui cine este acest Wa-Wa-Nosh ?

— Pentru asta nu sînt un vrăjitor destul de bun. Eu pot

să găsesc doar o sursă de drojdie, spuse Ben surîzînd. De ce îl numesc oamenii și „Regele Scalpului ?"

— Deoarece adună toate scalpele pe care le poate găsi.

— Bine, bine, asta o faci și tu, Aripă de Porumbel.

— Dar eu nu iau scalpul prietenilor mei și nici de la alb ce ar fi prietenul meu. Wa-Wa-Nosh nu are însă nici un prieten alb. Păziți-vă cu toții de acest om.

pre el misionarul și caporalul. Noroc că ne putem încredința

— Asta e și părerea mea, Chippeway, orice ar gîndi despre ție ; între timp însă trebui să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul și să vedem cum se vor desfășura.

Călătoria în susul rîului începu. Bărcile greu încărcate înaintau foarte încet. Vremea era frumoasă, pădurea de-a lungul malului Kalamazului oferea un adăpost plăcut și călătoria părea un voiaj de plăcere la care o întîrziere de o săptămînă sau mai mult nu mai avea nici o importanță.

Adesea, popasul ținea mai multe zile. Aripă de Porumbel pleca la vînătoare, iar Bourdon făcea cîte o cercetare împreună cu ciinele său Stock, pentru a da de urma vînatului. Caporalul Flint și Gershom se odihneau pe pajiștea verde și misionarul profita de timp pentru a discuta cu Wa-Wa-Nosh, în care misionarul avea din ce în ce mai multă încredere.

Caporalul căzu și el victima șireteniei lui Wa-Wa-Nosh. Împreună cu misionarul, era convins de bunăvoința și prietenia acestui om, ale cărui gînduri și intenții erau zi și noapte îndreptate asupra distrugerii rasei albe. Indianul acesta însă știa să se prefacă, atunci cînd convenea planurilor sale și putea să ascundă atît de bine intențiile sale, că ar fi înșelat oameni mai pătrunzători și mai cunoscători de suflete decît acești doi bărbați.

Deoarece se asigurase atît de misionar cît și de caporal, atenția lui se îndrepta acum către vînătorul de albine, care, ca și ceilalți, pe zi ce trecea devenea mai puțin bănuitor. Neîncrederea devenea din ce în ce mai slabă în inima lui Bourdon și Wa-Wa-Nosh se strecură din ce în ce mai mult în sufletul său.

Atitudinea indianului nu trăda nimic din intențiile lui. Nu le arăta vreo atenție deosebită și avea aerul că nu se sinchisește deloc de ceea ce ar putea gîndi despre dînsul Bourdon. Planurile lui secrete le ascundea cu grijă în sufletul lui și

chiar cine l-ar fi cunoscut, nu ar fi putut descoperi la dînsul cel mai mic semn de falsitate. Felul lui de a fi era atît de natural încît părea firesc. Dar Aripă de Porumbel bănuia primejdia ce amenința pe albi din partea lui Wa-Wa-Nosh ; bănuiala lui se întemeia pe anumite comunicări pe care le aflase fiind o Piele-Roșie.

Firește că față de dînsul Wa-Wa-Nosh nu era atît de deschis și încrezător ca față de Pană de Corb, pe care îl inițiase fără înconjur despre intențiile lui față de cei patru albi. El știa că Aripă de Porumbel nutrea sentimente dușmănoase față de Pottawatami, dar asta îi era indiferent, căci bănuia că nu e un prieten al albilor ; nefiind însă sigur de aceasta, era foarte rezervat față de dînsul. Pe de altă parte, Chippeway aflase destul de la dînsul pentru a nu se încrede în el, dar nu destul ca să fie încredințat de bănuielile sale.

Wa-Wa-Nosh nu se gîndea să se asocieze uneia din națiunile în război, dorea mai degrabă să le vadă sfîșiindu-se între ele ; izbucnirea războiului făcuse să reușească operațiile lui, încurajîndu-l la noi eforturi. El socotea momentul potrivit pentru executarea planurilor sale.

O singură dată în cursul călătoriei pe Kalamazu, vînătorul de albine observă ceva la Wa-Wa-Nosh, care redeșteptă bănuielile sale. A patra zi a călătoriei, pe cînd societatea ajunsă la o cascadă a fluviului se odihnea, el observă privirile lui Wa-Wa-Nosh plimbîndu-se de la un alb la altul cu o expresie drăcească.

Fără să vrea inima începu să-i bată mai repede căci nu-și aducea aminte să fi văzut vreodată într-un chip omenesc așa o privire perfidă. Totuși această constatare fusese atît de fugitivă încît fu repede uitată.

Era ciudat că Margaret manifesta o încredere deosebită față de acest Wa-Wa-Nosh, și atitudinea ei contribui să liniștească pe vînătorul de albine. Wa-Wa-Nosh înconjura, de asemenea, pe tînăra fată cu o deosebită atenție. Frumusețea ei, blîndețea ei și veselia ei nevinovată fermecară aproape pe acest sălbatic crud.

A unsprezece zi, după plecarea de la îmbucătura fluviului, bărcile ancorară în micul golf din fața locuinței lui Bourdon. Razele soarelui ce apunea luminau „castelul de miere", mîndrii stejari, pajiștea verde, precum și florile dimprejur. Vînă-

torul de albine coborî și se îndreptă spre casă. Cu o privire repede, se convinse că ea rămăsese nevătămată și necălcată de picior de om.

Aci era de lucru pentru toată lumea pînă peste cap. Cabana era neîncăpătoare pentru atîția oameni. Femeile se instalară în castelul de miere, iar bărbații își aranjară un nou adăpost. Cînd totul fu gata, se construiră palisade pentru a forma așezarea într-o mică cetate unde s-ar putea opune rezistență unui eventual atac al sălbaticilor.

Wa-Wa-Nosh părea să nu pună mare preț pe măsurile de apărare ce se luau. Își zicea că nu era numai decît nevoie să-și prindă victimele sale în acest loc. Poate, pe de altă parte, se încredea în numărul superior al indienilor, care, la chemarea lui, se vor aduna în luminișurile din apropiere. El privea cu nepăsare lucrările ce se făceau, ba împinse șiretenia lui atît de departe că le dădea albilor cîte un sfat. Pe cînd Ben tăia pomii destinați palisadelor și Margaret era ocupată cu un lucru de mînă, misteriosul sălbatic stătea ore întregi lîngă ei, nemișcat ca o statuie și ochii lui căutau cînd la Ben, cînd la tînăra fată. Nimeni nu ar fi putut să spună ce se petrecea în sufletul închis al acestuia, și cînd vreodată scăpa cîte o privire de cruzime sălbatică, aceasta nu dura decît o clipă.

Aripă de Porumbel nu lua parte la aceste lucrări de apărare, el pleca la vînătoare și îngrijea societatea cu vînat. Întorcîndu-se, într-o zi, el îl luă la o parte pe Bourdon și-i comunică despre cadavrul lui Pottawatami că nu mai era acolo și odată cu el dispăruse și arma. Această comunicare îl neliniști pe Bourdon, dar se bucura că palisadele erau aproape gata, căci — își zicea el —, oamenii din tribul lui Picior de Cerb nu se vor retrage pînă nu vor fi făcut o vizită și la castelul de miere.

Se îndoia că influența lui Wa-Wa-Nosh îi va feri de răzbunarea indienilor.

Între timp, palisadele fură întărite și erau destul de puternice pentru a inspira albilor un sentiment de siguranță. Se sfătuiră unde să se adune, în interiorul întăriturii, în caz de pericol. Semnalul în acest caz urma să fie dat de un sunet de corn, căci între lucrurile lui Gershom fuseseră găsite un corn și o trîmbiță.

Provizii și apă fură adunate în cantități suficiente înăuntrul palisadelor ; nu lipsea nici praful de pușcă și nici gloanțele. O parte din arme, pe care Bourdon le ascunsese în micul său arsenal fură de asemenea adunate, astfel încît „Castelul de miere" semăna cu o mică cetate care ar fi putu rezista unei forțe superioare.

Vînătorul de albine răsuflă ușurat cînd, cu căderea serii, ultimele lucrări fiind terminate, putu să-și vadă opera gata, căci în seara aceea Aripă de Porumbel, întorcîndu-se de la vînătoare, îi comunică o nouă știre neliniștitoare. Dăduse de urme, în luminișuri, care nu mai lăsau nici o îndoială de prezența în apropiere a războinicilor indieni. Firește nu văzuse nici unul din ei, dar urmele erau limpezi.

Sălbaticii nu-și dăduseră nici cea mai mică osteneală să facă să dispară aceste urme, cu toate că ei ar fi trebuit să știe că se aflau în apropierea albilor. Chippeway găsise și o tabără care trebuia să fi fost părăsită cu cîteva ore înainte.

Cu o extraordinară perspicacitate, cu care indienii sînt înzestrați de la natură, își dăduse seama că această ceată se compunea din șaptesprezece războinici. Putuse, de asemenea, să stabilească și faptul că numai patru din ei aveau arcuri și suliță, pe cînd ceilalți erau prevăzuți cu arme.

— Oh !, exclamă Bourdon după ce ascultase pe Aripă de Porumbel, te temi de vechii tăi dușmani, Pottawatamii, nu e așa ?. Ei bine, dacă vor să găsească o nouă sursă de drojdie, am aci un ulcior plin cu acest lichid care va fi suficient pentru acest scop.

— Nu le mai spune nimic acestor Pottawatami, răspunse foarte serios Chippeway. Dar de ce nu te îndrepți către colonii ? De ce ții să rămîi mai departe în aceste luminișuri din apropierea preeriei ?

— Am auzit că va avea loc acolo o mare adunare a Pieilor Roșii. Wa-Wa-Nosh are intenția să se alăture celorlalte căpetenii. Ai putea să-mi spui ce scop urmărește cu aceasta ? Vor să se hotărască de partea cui să treacă în acest război ?

— Nu ! Asta o știu căpeteniile ; mai toți aceștia sînt contra americanilor.

— Nu înțeleg atunci de ce Wa-Wa-Nosh așteaptă această reunuine cu atîta nerăbdare. Pe cît se pare el așteaptă de la dînsa lucruri mari. Vei fi și tu de față ?

Aripă de Porumbel aruncă lui Bourdon o privire cercetătoare ca și cum ar fi vrut să afle în ce măsură acesta s-ar fi putut lăsa înșelat de Wa-Wa-Nosh ; dar își dădu imediat seama că era de mare importanță să nu divulge tot ce știe, înainte de momentul potrivit.

— Asta nu o știu încă, Zum-Zum, răspunse el în doi peri. Spune-mi tu cîți oameni albi există ? I-ai numărat vreodată ?

— Oh ! Aripă de Porumbel, aș putea tot așa de bine număra albinele ce ar roii în jurul unui pom dărîmat.

— Vreau să zic, cîți albi ar putea fi în țara noastră.

— Asta ar fi mai ușor de aflat. Îi socotesc la vreo 8 milioane în care însă sînt cuprinși și femei și copii.

— Cît e un milion ?, întrebă Aripă de Porumbel. Bourdon păru să priceapă din ce motiv Aripă de Porumbel pune această întrebare și îi veni în gînd să exagereze puțin.

— Mai mult decît frunzele din pădurea asta ; ba chiar din toate pădurile din apropiere, din apropiere și din depărtare. Un milion e un număr ce nu se poate socoti. Dacă ai orîndui oameni doi cîte doi și ai forma un rînd strîns, acesta ar putea să se întindă de aici pînă la Marea cea Mare.

Aripă de Porumbel tăcu : pe fața lui se citea uimirea, care părea că se transformă în neliniște. Ceea ce se petrecea în el nu putea să știe vînătorul de albine, căci ocupat cu lucrările din săptămîna trecută nu-și dăduse seama că Wa-Wa-Nosh reușise să atragă în mrejele lui pe Aripă de Porumbel. Reușise să-l convertească la alte idei și să-l convingă să vadă în fiecare alb un dușman. Nu fusese lucru ușor, căci Aripă de Porumbel era cu totul legat de Bourdon și nu se putea împăca la ideea de a întreprinde ceva contra acestuia. În sufletul lui se dădea o luptă grozavă și adesea era pe punctul să-și anunțe prietenul. Dar Wa-Wa-Nosh îi impunea tăcerea și astfel el tăcu după cum promisese.

— Crezi deci că sînt mai mulți războinici albi decît roșii ?, întrebă deodată Chippeway.

— Mult mai mulți, răspunse Bourdon. Unui războinic roșu îi putem opune o mie de albi.

După asta, Aripă de Porumbel încetă discuția. Nu era încă destul de hotărît să-l părăsească pe prietenul său, cu toate că el nutrea dorința, explicabilă la un indian, de a răzbuna nedreptatea făcută rasei sale.

În noaptea aceea, Ben fu deșteptat de un sunet tînguitor. În același timp se trezi și caporalul.

— Ai auzit, șopti soldatul. A sunat cornul de două ori ; îl vom auzi îndată a treia oară.

Amîndoi porniră să vadă cine dăduse alarma, dar în cabană dormeau toți și cornul atîrna la locul său ca și cum nimeni nu l-ar fi atins. Se auzi deodată o izbitură puternică în poarta palisadei, ca și cum cineva voia să pătrundă înăuntru. Recunoscură îndată că era cîinele care voia să forțeze intrarea. Vînătorul de albine îl lăsă înăuntru. El fusese lăsat afară deoarece era un păzitor excelent ; de aceea purtarea lui fu socotită ca un avertisment de care trebuia ținut seama. El nu lătrase, căci era foarte bine dresat pentru a nu se trăda printr-un zgomot nefolositor ; dar prin mișcările lui agitate dădea foarte bine de înțeles că-i amenință un pericol și părea că invită pe stăpînii săi să-l urmeze. După o scurtă consfătuire, cei doi oameni deșteptară pe Gershom și pe Aripă de Porumbel și-i așezară ca santinele la poartă, pe cînd ei porneau la drum să facă o recunoaștere.

Capitolul VII

CONSILIUL DE RĂZBOI

Caporalul Flint, care era foarte curajos, era convins că vor da peste indieni, în timp ce Bourdon se aștepta să găsească un urs. Ei o porniră prin întuneric în urma cîinelui. Trecură peste un pîrîiaș care se scurgea în Kalamazu și Ben știa că vor ajunge îndată într-un loc de unde o coastă rîpoasă ducea la o poiană înconjurată de stejari. Cînd își dădu seama că aceasta era ținta lui Stock, înțelese că trebuie să fie indieni acolo, căci în tot ținutul nu exista un loc mai potrivit pentru așezarea unei tabere. Ei înaintau cu cea mai mare băgare de seamă și cînd se apropiară de locul acela, Bourdon chemă cîinele lîngă dînsul ca nu cumva să-i trădeze prin neliniștea lui.

Deodată, strălucirea unui foc risipi orice îndoială.

— Ai dreptate Flint, spuse Ben încet, sînt indieni care s-au așezat la sfat chiar în poiana din fața noastră.

— Asta nu prevestește nimic bun, murmură soldatul. Cînd șeful își adună căpeteniile, se întîmplă de obicei ceva neobișnuit. Poate că se sfătuiesc dacă să asedieze fortul nostru sau să-l ia cu asalt.

Se strecurară încet către marginea povîrnișului și se ascunseră în dosul unui tufiș printre ale cărui ramuri puteau să vadă locul de la picioarele lor.

Un simțămînt de groază îi stăpînea și aceasta se datora oamenilor pe care îi vedeau acolo, îmbrăcămintii și purtării lor. Numărul celor prezenți era de aproape cincizeci, număr care

singur părea de speriat; și toți erau războinici, fiecare pictat cu culorile de război. Aceasta o recunoscură de la prima vedere, cu experiența unora ce avuseseră mult de-a face cu indienii. Părea mai surprinzător faptul că toți cei prezenți erau căpetenii, ceea ce arăta că în apropiere trebuia să se găsească un mare număr de Piei-Roșii.

Lui Bourdon îi trecu deodată prin minte că acest consiliu ar avea loc din inițiativa lui Wa-Wa-Nosh și se așteptă să-l vadă apărînd în mijlocul indienilor.

Indienii nu se așezaseră jos. Ei stăteau în grupuri, vorbeau între ei sau se plimbau ca niște stafii în lungul și în latul poienei. Nu se auzea nici un zgomot și tăcerea dădea un aer de mister acestei scene.

Timp de un ceas nu se schimbă nimic, apoi deodată, se produse printre căpetenii o mișcare; conversațiile se întrerupseră și toate privirile se îndreptau către vîlcea. Un minut mai tîrziu ieșiră din umbra acestei vîlcele două ființe care se apropiau cu pași plini de demnitate către mijlocul poienei. Cînd apărură în lumina focului, Bourdon recunoscu pe Wa-Wa-Nosh și pe pastorul Amin. Wa-Wa-Nosh pășea încet, cu o ținută majestuoasă, în timp ce pastorul părea surprins de locul unde se afla.

Intenția lui Wa-Wa-Nosh fusese la început să meargă singur la adunare; părăsind însă cabana îl întîlni în pădure pe misionar care, trezit din somn, plecase în căutarea lui Bourdon și a caporalului.

Cu toate că tovărășia misionarului nu-i era deloc plăcută, nu voi totuși să-l îndepărteze, și îl invită politicos să meargă cu dînsul.

Vînătorul de albine își dete seama din primul moment că Wa-Wa-Nosh fusese așteptat, ceea ce nu gîndea însă și despre misionar, cu toate că Pieile Roșii nu manifestară nici o surprindere la apariția acestuia.

Crăci proaspete fură aruncate în foc, care se însufleți și lumină mai puternic, permițînd lui Bourdon să recunoască printre războinici pe Pană de Corb. Acesta și încă vreo cîteva căpetenii se apropiară de Wa-Wa-Nosh și începură o discuție domoală, pe cînd ceilalți luară loc în jurul focului.

În sfîrșit, pipele fură aprinse și actul fumatului începu. Fiecare căpetenie trăgea cîte un fum și întindea apoi pipa vecinului său. Deoarece pentru marele număr de războinici nu se

aflau decît două pipe, solemnitatea dură foarte mult timp. Totuși nici unul din ei nu arăta nerăbdător.

În mijlocul tăcerii se ridică șeful tribului Otaway, Labă de Urs, și deschise ședința cu următorul discurs.

— Frați din toate triburile, Marele Spirit ne-a adunat aci; El se află printre acești stejari, ascultă vorbele noastre și privește în inimile noastre. Pieile Roșii vor cumpăni ceea ce vor vorbi, gîndi și hotărî în fața ochilor Marelui Spirit.

Totul trebuie să fie drept și bun. Fraților, sîntem o națiune împrăștiată. Trebuie să ne adunăm dacă voim să împiedicăm să fim îndepărtați unul de altul încît să nu auzim chemarea celuilalt. Trebuie să ne oprim înainte de a fi izgoniți din locurile noastre. De aceea sîntem reuniți aci. Multe căpetenii viteze și înțelepte stau în jurul focului. Ochii mei văd pe Obciway, Chippeway, Ottaway, Pottawatami, Menominii și Huroni. Toți sînt prezenți. Părintele alb din Quebec a dezgropat securea de război. Războiul e deschis între Detroit și toate triburile Pieilor-Roșii. Profeții vor să ne vorbească și urechile noastre îi vor asculta. Unul dintre ei e printre noi și va lua cuvîntul. Labă de Urs a vorbit!

El se așeză tăcut și demn. Urmă o tăcere adîncă. Acum se sculă Wa-Wa-Nosh și întinse mîinile ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze întreaga adunare.

— Căpetenii! Eu nu vreau decît binele vostru. Marele Spirit mi-a arătat drumul încoace. Văd mulți prieteni în jurul meu; de ce n-am fi toți prieteni? De ce mai gîndește cîte o Piele Roșie să se ridice contra semenului său? Marele Spirit ne-a dat aceeași culoare și ne-a hărăzit aceleași terenuri de vînătoare. A fost voința Sa să vînăm în comun, nu însă să ne luăm scalpul unul altuia. Nenumărate Piei Roșii au căzut în urma certurilor dintre noi. Ele singure ar fi fost de ajuns să gonească pe albi de aci.

Se opri, făcu o pauză, pentru a da efect cuvintelor sale. Apoi continuă: — Marele Spirit iubește pe Omul Roșu și Omul Roșu cinstește pe Marele Spirit. Cînd privește preeriile, pădurile și fluviile, el recunoaște mîna Lui. Cînd aude tunetul, aude vocea lui care vorbește tuturor triburilor. Nu există decît un singur Mare Spirit — nu unul pentru Roșii și altul pentru Albi, — în privința asta sîntem toți egali, Marele Spirit

a creat totul, conduce totul, răsplătește pe cei buni și pedepsește pe cei răi. Fraților, această Față Palidă dorește să vă vorbească și ea despre Marele Spirit. După ce va spune tot ce are de spus, voi lua din nou cuvîntul. Acum, ascultați-l. El este un vrăjitor al albilor și are să ne dezvăluie un secret.

Pentru Pieile Roșii un misionar nu era ceva neobișnuit, iar pastorul Amin care viețuise atîția ani printre sălbatici le cunoștea perfect vederile.

— Copiii mei, începu el, după cum v-a spus Wa-Wa-Nosh, Marele Spirit este printre voi, și acest duh m-a binecuvîntat să pot descoperi, spre bucuria voastră, cît de veche este rasa voastră și triburile voastre, care au fost întotdeauna ocrotite de Marele Spirit.

El făcu o pauză și privirile lui făcură înconjurul cercului de războinici.

— Copiii mei, continuă el cu vocea puternică, am să vă împărtășesc un mare secret ; nu vine de la oameni, ci este o revelație a Marelui Spirit însuși.

După cum drept v-a spus Wa-Wa-Nosh, există numai un singur Manitu. El a creat din același lut pe toți oamenii, indiferent de culoarea lor și i-a împărțit în triburi, națiuni și rase. Pe unii îi făcu albi, așa cum era la început ; pe alții îi așeză în spatele unui nour, așa că deveniseră negri, ca o pedeapsă pentru păcatele lor. Alții, în sfîrșit, fură vopsiți în roșu.

În acest moment, Wa-Wa-Nosh ridică un deget în semn că avea ceva de spus.

— Întreabă, spuse misionarul, eu îți voi răspunde.

— De ce a făcut Marele Spirit, pe indieni roșii ? A făcut-o pentru că ne-a pedepsit sau pentru că ne-a iubit mai mult ca pe ceilalți ?

— Asta nu pot să-ți spun, răspunse misionarul. Există oameni de difertie culori și între acestea tot felul de nuanțe. Există Fețe-Palide albe ca liliacul și Fețe Palide atît de închise la față că abia poți să le deosebești de un negru. Soarele e vinovat de aceasta. Nici un soare însă nu va putea face dintr-o Față Palidă o Piele Roșie și dintr-o Piele Roșie o Față Palidă.

— Asta o spunem și noi, indienii. Marele Spirit ne-a făcut diferiți și nu dorește să fim împreună în aceleași cîmpuri de

vînătoare, zise Wa-Wa-Nosh, care nu lăsa să treacă nici o ocazie, fără să se facă crainicul planului său de distrugere.

— Asta nu o poate spune nimeni, zise misionarul. Dacă n-aș fi venit în țara asta, n-aș fi putut să vă predic cuvîntul Domnului.

Deci, lăsați-mă să mă întorc la acel secret. Cînd Manitu a făcut națiunile, și-a ales una din acestea ca națiune preferată. El a purtat-o prin deșert, prin sălbăticie, și peste o mare, și ea ajunse în țara făgăduită unde o lăsă să trăiască în pace multe sute de ani. Această națiune trebuia să dobîndească o mare victorie — victoria Adevărului și a Dreptății asupra Păcatului și Morții. În decursul vremii însă...

Acum se ridică o tînără căpetenie, puse degetul pe buze ca și cum ar fi cerut să se facă liniște, sări în sus și dispăru în pădure. După cîteva clipe, el se înapoie cu un om în care toți recunoscură o ștafetă.

Deși nimeni nu se aștepta la emisar, sosirea lui nu produse nici o surpriză în rîndul Piei-Roșii. El aparține tribului Ottaway și părea că vine de foarte departe.

— Vin să anunț căpeteniilor că Părintele alb de la Quebec a pornit pe tinerii săi războinici împotriva Yankeilor, anunță el. Ei iau cu ei sute de războinici Roșii. Ei au mărșăluit către Detroit ; Detroit a fost luat. Yankeii au predat fortul fără luptă și au fost luați prizonieri.

Această știre produse mare bucurie.

— Ce gîndește tatăl meu despre asta?, întrebă Labă de Urs întorcîndu-se către Wa-Wa-Nosh.

Wa-Wa-Nosh consideră această noutate ca un succes în îndeplinirea planului său. Fiind cu totul greșit informat asupra puterii englezilor, el credea că aceștia vor ieși slăbiți din acest război cu americanii ; și după distrugerea uneia din părți, îi va fi ușor să ducă pe indieni la victorie împotriva celeilalte.

— Manitu ne-a privit multă vreme încruntat, răspunse Wa-Wa-Nosh, acum însă fața lui se luminează ; copiii noștri vor fi iarăși cum au fost prăinții noștri. Cîmpurile de vînătoare ne vor aparține și vom avea vînat din belșug. Drojdia va dispare, împreună cu aceia care au adus-o în țară și omul roșu va fi iarăși fericit ca în timpurile trecute.

Trecu o bună bucată de vreme, pînă ce să se potolească nervozitatea produsă de știrea solului. Pastorul Amin își reluă expunerea.

— Marele Spirit, copiii mei, călăuzi poporul său într-o țară în care curgea lapte și miere și îi făcu stăpînii acestui ținut binecuvîntat. Nu am să vă vorbesc astăzi despre toate bunurile cu care El înzestră pe oamenii albi. Dar aceștia erau doar oameni, și aveau slăbiciuni omenești, pe care, în decursul vremii, Marele Spirit le socoti păcate. El îi pedepsi, apoi le căută un adăpost și îi iertă. Dar plictisit din cauza repetatelor greșeli, el lăsă să pătrundă în țară un neam dușman, și din cele 12 triburi, zece fură luate și duse pe cîmpuri de vînătoare străine. Asta s-a întîmplat cu multe mii de ani înainte. Nimeni nu poate să spună cu precizie ce s-a întîmplat și ce au devenit aceste triburi. Manitu m-a binecuvîntat ca să pot dezvălui acest secret despre care vorbește Biblia.

Știe cineva dintre cei de față ceva despre triburile pierdute?

Indienii se priviră unul pe altul. În cele din urmă se ridică Pană de Corb.

— Fratele meu vorbește despre un secret. Oamenii roșii ascultă cu plăcere astfel de lucruri. Este de mirare cum au putut să dispară atîtea triburi deodată și nimeni să nu știe ce s-a făcut cu ele. Dar de unde să știm noi ceva despre un popor pe care nici nu l-am văzut? Fratele meu a pus o întrebare la care numai el poate răspunde. Să ne spuie el unde se află aceste zece triburi, dacă cunoaște locul.

— Aci sînt de găsit, răspunse misionarul, după ce Pană de Corb luă loc. Aci în această adunare, pe preerii, în păduri, pe ape, peste tot pămîntul Americii. Pieile Roșii sînt aceste triburi: Manita a călăuzit încoace acele triburi și recunosc puterea lui în această faptă. A fost posibilă numai printr-o minune.

Indienii îl ascultară plini de mirare. După ce un murmur de uimire străbătu cercul, se ridică Labă de Urs.

— Fratele meu știe toate acestea de la strămoșii lui sau se află în cartea cea mare a Fețelor Palide?

— O parte de la strămoși și alta din Cartea cea Mare. Mulți cercetători au aflat de la mine adevărul; în Cartea cea Mare nu stă scris totul.

— Cît de lung e drumul de la noi pînă la țara aceea îndepărtată ?

— Nu pot să-ți spun precis dar trebuie să fie de 11 ori mai lung decît lacul Michigan.

— Cît e uscat și cît apă din lungimea acestui drum ?

— Un sfert e uscat și treisferturi apă, dacă mergi de la răsărit către apus și acesta e drumul cel mai scurt. Dacă mergi însă de la apus către răsărit atunci e numai puțină apă.

— Vasăzică există două drumuri de la țara aceea încoace ? întrebă Labă de Urs, în timp ce un murmur de mirare străbătea cercul sălbaticilor. Aceștia mai credeau că pămîntul e ca o farfurie așa că nu-și puteau închipui că se putea ajunge în același punct pornind pe drumuri opuse.

— Fratele meu este un vrăjitor al Albilor, dar există vrăjitori buni și vrăjitori răi. Unul din cei răi a fost cu puțin timp înainte la prietenii noștri Pottawatami, și scalpul său le aparține dacă le va cădea din nou în mînă.

Auzind aceste cuvinte, Bourdon apucă pușca în mod involuntar ; căpetenia însă continuă :

— Fratele meu este un vrăjitor bun. Ceea ce spune el poate să nu fie așa, dar el crede că e așa. Mă umple de mirare faptul că se poate ajunge în același punct plecînd pe un drum ce merge înainte și altul ce merge înapoi, asta nu o înțelegeam. Vrea să ne spuie fratele nostru cum este asta posibil ?.

— Voi credeți că pămîntul este întins ca o cîmpie, dar noi Fețele Palide știm că este o bilă rotundă. Dacă se călătorește multe, multe zile dinspre răsărit către apus, se ajunge în același punct de unde s-a plecat. Bineînțeles, este o călătorie foarte lungă.

— Vrăjitorii Fețelor Palide spun multe lucruri ciudate. Am auzit odată că Marele vostru Spirit a coborît și a trăit printre voi. Marele Spirit al Pieilor Roșii vorbește numai prin tunet. Noi sîntem neștiutori și am vrea să aflăm mai multe decît știm. Dacă Manitu iubește pe omul roșu ca pe un descendent al poporului iubit, cum se face că a permis Fețelor Palide să le ia cîmpurile de vînătoare ? De ce a făcut sărac pe omul roșu și pe omul alb, bogat ? Frate, mă tem că ceea ce ne-ai spus pînă acum nu e tocmai adevărat.

— Noi nu înțelegem totdeauna înțelepciunea Domnului, răspunse predicatorul. Triburile pierdute au supărat pe Manitu : el le-a pedepsit, dar după cîtva timp el le va înapoia țara, și va face din ele ceea ce au fost înainte — un popor mare și puternic.

Expunerea misionarului, în care acesta vorbea despre dreptatea și bunătatea lui Manitu în ce privește o situație mai bună pentru indieni, nu convenea sîngerosului plan al lui Wa-Wa-Nosh. De aceea se hotărî să împrăștie această impresie înainte de a cîștiga inimile Pieilor Roșii. El reuși, cu tot focul ce-i mistuia sufletul, să se ridice calm și demn în picioare și să ia cuvîntul :

— Vrăjitorul a spus fraților mei ceva nou. Indianul nu este deci un indian, ci pur și simplu o Față Palidă. Noi nu sîntem ceea ce credeam că sîntem. Fețele Palide sînt mai învățate decît noi ; de aceea au înțeles să ne ia cîmpurile de vînătoare și să-și clădească satele acolo unde strămoșii noștri vînau cerbul. Nu mai sînt tînăr, dar sufletul meu tînjește după cunoștințe noi. De aceea, voi pune vrăjitorului cîteva întrebări. Rog pe frații mei să deschidă urechile ca să poată învăța cîte ceva împreună cu mine.

— Frate, cele ce spui tu sînt adevărate pentru toate triburile de indieni, sau numai pentru acelea ale căror căpetenii se află aci ?

— E adevărat pentru toate. Voi sînteți acuma roșii, dar odată ați fost albi, așa cum e cea mai albă Față Palidă. Clima, oboselile și suferințele au făcut pielea voastră roșie.

— Dacă suferința poate schimba într-atîta culoarea, atunci mă mir că nu sîntem negri. Cînd toate cîmpurile noastre de vînătoare vor fi acoperite de satele voastre atunci vom ajunge desigur negri.

Acum se auziră murmure, căci omul negru trecea în ochii indienilor drept o făptură de cea mai joasă speță. Gîndul că vor putea cu timpul să coboare la această joasă speță umplea de groază inimile lor.

— Nu pot să spun ce se va întîmpla, răspunse misionarul încurcat. Eu cred totuși că Marele Spirit vă va face fericiți. Asta reiese, mi se pare, chiar din cartea mea sfîntă.

— Atunci, de ce nu ne lasă Fețele Palide în pace, pe cîmpurile noastre de vînătoare ? Noi sîntem mulțumiți aci. Băr-

cile noastre sînt prea mici ca să poată cutereiera mările și să ajungă în țara unde curge lapte și miere. Noi credem că sîntem indieni și vrem să rămînem indieni. Noi nu vrem să vedem acel ținut de la răsărit. Noi dăruim bucuroas Fețelor Palide acea țară ce pare să fie atît de bogată și preferăm să păstrăm preeriile noastre. Bărcile lor sînt mari, una cuprinde aproape un trib întreg. Umpleți-le cu bărbații, femeile și copiii voștri, luați-vă toate lucrurile și duceți-vă în țara aceea binecuvîntată care ne-a aparținut odată. Nu vrem nimic mai mult. Cel mult puteți să luați cu voi și drojdia. Vrea fratelo meu să spuie acest lucru și fraților săi ?

— Asta nu ar ajuta la nimic. Voi știți că Manitu a ales un popor care să stăpînească acea țară și frații mei nu sînt din acel popor. Apoi Fețele Palide sînt prea numeroase aci ca să poată fi luate cu bărcile. Domnul i-a îndrumat încoace ; aci trebuie dinșii să rămîie pentru totdeauna.

Aceste cuvinte produseră efectul lor, întrucît arătau că nu trebuiau să se aștepte ca albii să părăsească țara de bună voie. Foarte probabil că Wa-Wa-Nosh ar fi dat răspunsul cuvenit, dacă o întîmplare neașteptată n-ar fi întrerupt cursul discuției

O căprioară sări prin vîlcea în mijlocul poienei urmărită de aproape douăzeci de lupi. În fața focului se opri și vru să fugă înapoi — dar indienii, care erau toți înarmați, săriră asupra ei. In clipa următoare domnea o sălbatică învălmășeală. O săgeată nimeri căprioara în inimă ; o parte din lupi fură omorîți cu cuțite și cu lănci. Nu fu întrebuințată nici o pușcă. Probabil că sălbaticii — pentru vreun motiv oarecare, — nu voiau să facă zgomot. Un lup străbătu poiana și urcă pieziș povîrnișul tocmai în locul unde se afla Bourdon și caporalul. Asta era prea mult chiar pentru un cîine bine dresat. Stock se aruncă lătrînd asupra lupului, și ambele animale se rostogoliră chelălăind în iarbă. Mai multe căpetenii pătrunseră în desiș ; Albii și Roșii se găseau față în față.

Poate că Bourdon avu noroc că printre aceștia nu se găsea nici un Pottawatami, căci altfel ar fi trebuit să se socotească pe loc cu ei pentru înșelătoria cu drojdia. Bărbații care stăteau acum în fața lui nu-l cunoșteau și îl priveau doar cu uimire.

Bourdon și Flint trebuiră însă să-i urmeze în mijlocul poienei și toată ceata se adună în jurul lor. Stock, care dobîndise între timp victoria asupra dușmanului său, îi urmă. Pană de Corb și tovarășii lui recunoscuseră imediat pe descoperitorul de drojdie. Wa-Wa-Nosh își dădu seama de pericolul în care se găseau cei doi albi Momentul aplicării planului său nu era însă destul de potrivit, așa încît el se hotărî să-i salveze

— Îi place fratelui meu mierea ?, întrebă el întorcîndu-se către Pană de Corb și reținîndu-l pe acesta. Vreau să-i spun pe ce cale poate să-și umple wigwamul cu acest aliment dulce.

Îndată începu să le laude arta lui Bourdon și le spuse că nu văzuseră încă așa ceva. De asemenea spuse că e în intenția lui să-l roage pe Bourdon să le dea o probă a îndemînării sale, ca să poată duce cu toții provizii de miere acasă. Prin această șiretenie, el salvă pentru moment viața lui Ben ; apoi se ridică din nou și spuse că trebuie continuată consfătuirea, ce fusese astfel întreruptă.

— Fratele meu, vrăjitorul, ne-a spus multe lucruri noi. Cele ce știm noi însă nu se potrivesc deloc cu cele ce am auzit de la dînsul. Am auzit de la strămoșii noștri că Marele Manitu a dat oamenilor diferite culori chiar de la crearea lor Noi nu am putut deci să fi fost albi și în decursul vremii să fi devenit roșii. Fețelor Palide le-a dat Manitu, după cum a spus-o chiar fratele meu, diferite nuanțe și diferite culori de ochi, de aceea văd adesea Fețele Palide același lucru în felurite chipuri. Pieile Roșii au toți ochi la fel și văd lucrurile la fel. Asta o știm. Dacă triburile pierdute au fost albi, atunci nu sînt strămoșii noștri. Asta o spuneam noi fratelui nostru ca să nu-l ducem pe un drum greșit sau să-i vorbim cu două înțelesuri. Acum drumul către wigwamul Fețelor Palide e liber ; ei pot să se înapoieze acasă. Noi indienii mai avem de vorbit și rămînem tîrziu aci.

O asemenea invitație de a părăsi adunarea nu suferea nici o contrazicere, cu toate că misionarul nu renunță decît cu mult regret la opera lui de convertire. În momentul cînd se pregătea de plecare, el ridică mîinile și pronunță pe un ton solemn binecuvîntarea creștinească adresată celor prezenți. Sălbaticii păreau să fi înțeles semnul cuvintelor lui, se ridicară și-i mulțumiră.

Capitolul VIII

CĂPETENIILE

Cei trei albi părăsiră adunarea cu sentimente diferite. Misionarul era încă preocupat de ideile sale preferate; Bourdon era neliniștit, iar caporalul, ca un soldat ce era, se gîndea la mijloacele prin care mica lor cetate ar fi putut fi mai mult întărită.

— Triburi încolo, triburi încoace, murmură Bourdon. Aci avem de-a face în orice caz numai cu indieni și aș dori să-i știu cît mai departe de castelul de miere. Știam că Wa-Wa-Nosh va convoca o adunare în aceste locuri, dar lucrurile s-au petrecut cu totul altfel decît m-am așteptat.

— Războinicii aceștia sînt foarte voinici și ar putea, prin zugrăvelile lor sălbatice, să inspire frică unui tînăr luptător; un om mai în vîrstă însă nu se sperie de așa ceva. Noi ne-am putea apăra cetatea contra lor toți; numai apa să nu ne lipsească. Proviziile și apa sînt lucrurile cele mai importante în cazul unui asediu.

— Sper că nu vom ajunge la ciocniri, spuse misionarul cu voce blîndă. Wa-Wa-Nosh e prietenul nostru și are o mare influență asupra acestor sălbatici. Ei se supun aproape orbește ordinelor lui și cred că o să cîștig și eu prieteni printre dînșii.

Noaptea se scurse în liniște. Cînd, în dimineața următoare, Bourdon se duse la izvor ca să se spele, zări pe Wa-Wa-Nosh înapoindu-se din pădure. El se apropie de dînsul cu un salut politicos, dar nici unul din ei nu aduse vorba despre consfătuirea la care asistaseră în ajun.

— Fratele meu să arate astăzi indienilor cum adună mierea, spuse Wa-Wa-Nosh. Eu însumi n-am văzut încă așa ceva, deși nu mai sînt tînăr.

— Voi arăta cu multă plăcere căpeteniilor arta mea : poate va fi ultima oară cînd o voi face, căci am de gînd să mă stabilesc într-o colonie.

— Vrei să pleci de aci ?, întrebă Wa-Wa-Nosh, fixînd asupra lui Ben o privire cercetătoare, ca și cum ar fi voit să pătrundă în sufletul lui.

Detroit este în mîna englezilor ; ar fi mai bine pentru tine să rămîi aci.

— N-am nici o grabă cu plecarea, răspunse liniștit Bourdon. Aș vrea numai să plec înainte de a începe vremea rea, căci barca mea nu rezistă furtunilor lacurilor. Patria mea este Pensylvania, pe celălalt țărm al lacului Erie. E un drum lung pînă acolo, și ar fi poate mai bine să călătoresc prin Ohio și de acolo s-o pornesc pe jos.

În realitate nici nu se gîndea s-o pornească în acea direcție, dar voia să-l amăgească pe indian.

— Un drum foarte bun, spuse Wa-Wa-Nosh clătinînd din cap Astăzi însă trebuie să mergi cu mine. Dacă arăți indienilor cum se poate găsi mierea, ei îți vor deveni prieteni ; asta e chiar recomandabil cu toate că ar fi fost mult mai bine dacă nici unul din voi n-ați fi venit pe aci.

Spre uimirea lui, Bourdon găsi adunate căpeteniile în poiană, cu toate că nu spusese nimănui unde avea intenția să dea această reprezentație. Indienii forfoteau în grupe izolate de colo pînă colo. Îndată ce-l zăriră pe Bourdon, se îngrămădiră în jurul lui.

Bourdon procedă la fel ca în ziua în care întîlnise pe Gershom și pe cei doi indieni ; numai că de data asta se înconjură de o atmosferă de mister. Pe de o parte fiindcă voia să apară în ochii lui Pană de Corb și a Pottawatamilor într-o lumină favorabilă, pe de alta, pentru a insufla respect celorlalte căpetenii.

Era urmărit de presimțirea că îl așteaptă un pericol. El cunoștea superstițiile indienilor și teama lor de tot ce pare misterios. De aceea credea că îi va fi de oarecare folos atît lui cît și tovarășilor săi, să apară în fața sălbaticilor ca un om înzestrat

cu puteri supranaturale, căruia toate animalele, ba chiar și insectele i se supun.

De aceea, el dădea impresia că există o înțelegere secretă între dînsul și albine. Pe cînd le prindea și le dădea iarăși drumul păreau că îi comunică fel de fel de secrete, ca și cum el ar înțelege zumzetul lor, iar ele ar pricepe ceea ce le spunea dînsul. Indienii urmăreau deci scena cu admirație, care se transformă într-o surpriză vădită, ba chiar într-un sentiment ce se apropia de o teamă superstițioasă. Nu pricepeau cum albinele se supuneau acestui om, cum el le dădea un ordin pe care acestea îl executau și cum le vedea din zbor cînd ochii lor ageri nu distingeau încă nimic. Surprinderea lor atinse culmea cînd el declară că a ordonat albinelor să-i conducă la ascunzătoarea mai multor urși pentru că dorința lui dădea căpeteniilor plăcerea unei vînători. Aceste cuvinte găsiră puțină crezare și Pană de Corb își reaminti deodată de scena cu drojdia. Nimeni nu văzuse în pădure urme de urși și indienii nu se lăsau înșelați în ce privește vînatul.

Zum-Zum era totuși sigur de reușită. Purtarea albinelor dintr-un colț al poienei arăta că inamicul cel mai primejdios trebuia să fie în apropiere. Neobservat, el trimise ciinele în cercetare. Acesta găsi o urmă și se îndreptă după cîteva minute; cu nasul în pămînt, către un desiș care, după cum putu Bourdon să-și dea seama cu ajutorul ocheanului, era înconjurat de un roi de albine agitate.

— Vor frații mei să vîneze ?, se adresă el căpeteniilor. Albinele mi-au spus că acolo în colțul pădurii se află mierea lor și acolo sînt și ursii. Frații mei n-au decît să-i înconjoare și vor dobîndi o bună cantitate de carne gustoasă.

Indienii șovăiră cîteva clipe. Cînd se apropiară de desiș, ei se convinseră de adevărul celor spuse de Bourdon. Uimirea lor fu așa de mare ca și entuziasmul lor. O jumătate de ceas mai tîrziu 8 urși erau întinși în iarbă și nu mai era nici o Piele Roșie care să se îndoiască de puterea farmecelor lui Bourdon. El era recunoscător acestei împrejurări favorabile și din momentul acesta se simțea mai în siguranță, căci el știa că sălbaticii se vor teme să omoare un om căruia îi atribuiau puteri supranaturale ; căci un astfel de om ar fi în stare să se răzbune chiar după moartea lui. Bourdon însă numai era singur. De cînd

o cunoscuse pe Margaret se simțea legat de dînsa și inima lui îi spunea că nu se vor despărți niciodată. De persoana ei erau legate toate gîndurile și speranțele lui. Nu-și mai putea închipui viața fără dînsa și astfel era convins că salvarea lui însemna și salvarea ei, că moartea ei însemna și moartea lui.

Nu era lămurit dacă faptul că ea se găsea alături de el în fața sălbaticilor în acest moment îi era plăcut sau nu. Se dovedi însă că ambii făcuseră bine, căci Wa-Wa-Nosh împărtăși superstiția tovarășilor săi și simți ca și dînșii aceeași teamă de puterile ascunse ale vînătorului de albine. Pentru prima dată îi trecu acum prin gînd că n-ar fi bine să omoare un vrăjitor atît de mare. Această idee prinse rădăcini cu atît mai mult în inima lui întunecată cu cît simțea în sufletul său născînd o adîncă simpatie pentru Margaret. Ochiul lui ager constatase demult dragostea pe care ea o avea față de Bourdon cu toată sfiala pe care o arăta. Se simțea înclinat s-o salveze, ba era chiar hotărît la aceasta ; își spunea că ar fi poate mai bine să convingă pe căpetenii că Margaret ar fi pînă la un punct oarecare părtașă la arta vrăjitorească a lui Bourdon. Pe de altă parte, se gîndea că salvarea ei ar fi o treabă numai pe jumătate făcută dacă l-ar omorî pe el ; astfel, teama de puterea misterioasă a lui Bourdon și simpatia ce Margaret o avea pentru el avură un efect egal asupra hotărîrii lui Wa-Wa-Nosh.

— Simte sora mea o bucurie la jocul marelui vrăjitor alb ?, o întrebă el. După cum văd, femeile albe sînt tot așa de puțin curioase ca și femeile noastre.

— Asta e părerea dumitale despre femei, răspunse Margaret pe un ton șăgalnic. N-ai avut niciodată soție sau un copil ?

O umbră de mulțumire adîncă trecu pe fața lui Wa-Wa-Nosh, dar dispăru imediat, și în locul ei apăru iarăși expresia crudă pe care planul său de distrugere o săpase în trăsăturile feței sale.

— La ce ar folosi copiii ?, răspunse el pe un ton amar.

— Copiii sînt întotdeauna o binecuvîntare pentru părinți — Wa-Wa-Nosh — mai cu seamă dacă sînt copii buni.

— Poate pentru albi, nu însă pentru Pieile Roșii Indianul nu poate privi decît cu durere la copiii săi ; vînatul a dispărut, pămîntul i s-a luat, și n-are unde să semene porumbul. Albii îi iau totul.

— Sper că n-au să ajungă acolo, Wa-Wa-Nosh. Pieile Roșii au același drept, ba chiar un drept mai mare asupra acestui pămînt decît Albii. Să ferească Dumnezeu ca vreodată să vi se ia totul.

Aceste cuvinte făcură o impresie adîncă asupra lui Wa-Wa-Nosh. Pentru întîia oară auzea o ființă albă vorbind despre drepturile Pieilor Roșii.

— Gîndește într-adevăr fiica mea astfel, o întrebă el privind-o cu ochi mari. Gîndește fiica mea că ar fi un drept al indienilor să rămînă pe cîmpurile lor de vînătoare?

— Ca mine gîndesc zeci de mii dintre noi, Wa-Wa-Nosh. Foarte adesea am vorbit acasă despre aceste lucruri și știu că și Bourdon împărtășește aceleași idei. L-am auzit odată spunînd că Parlamentul american ar trebui să facă o lege prin care să fie împiedicați albii de a mai lua pămînt de la indieni.

Wa-Wa-Nosh tăcu și se afundă în gînduri. Ceva, ca o remușcare, se deșteptă în sufletul lui, care nu cunoscuse pînă atunci astfel de sentimente.

El înțelegea cît de greu îi va fi să scoată din rîndul victimelor pe Bourdon și pe Margaret. El știa că arzătoarea lui sete de răzbunare și stăruința cu care el cîștigase printre indieni partizani pentru planul lui de distrugere treziseră în sufletele acestora un spirit ce nu era deloc ușor de potolit.

Căpeteniile mai tinere ardeau de nerăbdare să scalpeze pe cei ce se aflau în puterea lor. Nu-i putuse opri de la aceasta, decît promițînd că va face în așa fel ca numărul victimelor să fie mărit în scurt timp. Cum ar fi putut însă ademeni alți albi în aceste locuri? Adunarea era aproape pe sfîrșite și nu era nici o îndoială că toate căpeteniile vor insista să plece cu scalpurile albilor prezenți.

Profitînd de faptul că sălbaticii erau ocupați cu jupuitul ursilor doboriți, Wa-Wa-Nosh se plimba în sus și în jos pradă gîndurilor sale. Nici măcar faptul că Bourdon doborîse pomul cu stupii de albine și împărțea miere sălbaticilor nu-l putea smulge gîndurilor sale. Marele Sfat al indienilor trebuia să aibe loc încă în aceeași zi și pînă în momentul cînd pipele vor fi aprinse, Wa-Wa-Nosh trebuia să fie lămurit ce atitudine urma să ia.

Între timp, Bourdon cîștigase printre sălbatici carecari simpatii prin succesul său și prin felul său larg de a distribui mierea fără să păstreze nimic pentru el. Nici Pană de Corb nu mai era supărat pe dînsul. Minunea pe care Bourdon o săvîrșise acum în fața ochilor Pottawatamilor îi dădu convingerea că el ar fi putut descoperi acea sursă de drojdie, dacă într-adevăr ar ținut să facă aceasta.

Erau însă foarte mulți sălbatici care acceptaseră cu bucurie mierea de la Bourdon, dar nu renunțaseră deloc la intenția lor de a-i lua scalpul. Mierea e bună, își spuneau acești sălbatici cruzi, dar un scalp nu e mai puțin bun, și de fapt era doar pajiștea lor, țara lor, pămîntul lor, pe care acest om găsise mierea. Era doar întîia oară că împărțea mierea și copiilor acestui pămînt; altădată și-a însușit-o, vînzînd-o cu cîștig albilor din colonii.

Printre acei ce exprimau aceste gînduri era mai ales unul care abia ar fi putut fi considerat ca o căpetenie, dar înțelesese să se bage în rîndul lor printr-o mare șiretenie. Se numea Nevăstuica pentru că se asemăna cu acest animal de pradă. El făcea o impresie proastă și îi plăcea băutura. Numai limbii sale dibace i se datora faptul că putea să stea printre acești războinici care se distinseseră prin curajul și faptele lor glorioase. Știa să facă față oricărei situații și avea întotdeauna răspunsul gata. Era meșter în arta de a falsifica adevărul, de a răsturna dreapta judecată și a face ca răul să triumfe asupra binelui.

Nu se putea împăca deloc cu gîndul că Bourdon își cîștigase simpatia în mijlocul căpeteniilor, după cum îl rodea invidia că Wa-Wa-Nosh avea o atît de mare influență asupra Pieilor Roșii și cînd, întîmplător, înțelese prin cîteva cuvinte că Wa-Wa-Nosh nu are intenția să omoare pe toți albii ce se găseau în puterea lui, el se hotărî să exploateze aceasta în defavoarea lui Bourdon și spre paguba lui Wa-Wa-Nosh.

Se apropia timpul cînd Indienii trebuiau să continue consfătuirea întreruptă. Wa-Wa-Nosh chemă deci pe vînătorul de albine și-l invită să se înapoieze împreună cu Margaret și cu pastorul la castelul de miere. Apoi se trase împreună cu misionarul la o parte.

— Fratele meu mi-a povestit multe lucruri ciudate, spuse el. Eu îl ascult cu plăcere. Odată mi-a spus chiar cum fac albii cînd își iau o femeie.

— Îmi aduc aminte, răspunse misionarul. Noi implorăm Marele Spirit să binecuvînteze căsătoria noastră, iar solemnitatea se îndeplinește de obicei de către un preot.

— Indianul nu are nevoie de un preot ca să capete o soție. El deschide wigwamul, ea intră și asta e tot. Dacă nu vrea să intre, nu o silim. Femeia se duce la războinicul care îi place. Albii își aleg soția după obiceiul Albilor. Nu vede oare fratele meu un tînăr din neamul său și o tînără pe care i-ar putea uni și binecuvînta ?

— Crezi pe Bourdon și Margaret, spuse misionarul. La asta nu m-am gîndit încă, deoarece mintea mea e ocupată cu alte lucruri.

— Florile pajiștei vor vesteji dacă vînătorul de albine ar lăsa-o singură, căci Marele Spirit vrea ca ei să fie împreună și ceea ce îmbină Marele Spirit omul trebuie să accepte. Binevoiască, deci, fratele meu, să binecuvînteze perechea.

— Mă voi gîndi la asta. Deoarece trebuie să vă părăsesc acum, te rog expune din nou fraților tăi chestiunea descendenței voastre ca să recunoască adevărul. Promite-mi asta, Wa-Wa-Nosh.

— Vom mai vorbi despre asta, replică indianul politicos, dar fratele meu poate să mă creadă că e mult mai important să binecuvînteze tînăra pereche.

— Voi insista pe lîngă Bourdon ca să ție seama de dorința ta, zise misionarul.

— Fratele să-i binecuvînteze, nu să le propună numai, răspunse Wa-Wa-Nosh cu hotărîre. Înainte ca soarele să apună trebuie să pot spune căpeteniilor că vînătorul de albine a dus floarea din pajiște ca soție în wigwamul său.

— Nu înțeleg prea bine de ce insiști atîta, dar voi face ceea ce dorești. Rămîi cu bine! Cînd ne vom revedea, Bourdon și Margaret vor fi căsătoriți.

Se despărțiră. Indianul surîse politicos, dar în pieptul lui setea de răzbunare rămăsese neschimbată.

Pastorul se grăbi să ajungă pe Bourdon și Margaret care se îndepărtaseră o bună bucată de drum. Sosise ora prînzului. Soarele dogorea puternic. Bourdon conduse pe Margaret în umbra răcoritoare a pădurii unde se opriră la un mic pîrîu pentru a-și stinge setea. Aci îi ajunse misionarul care se găsea încă sub

impresia celor spuse de Wa-Wa-Nosh, și era în încurcătură, neștiind cum să se achite de însărcinarea dată.

Spre ușurarea lui, între Bourdon și Margaret se încinsese, pe această bucată de drum, o convorbire care îi veni în ajutor. Pentru întîia oară vînătorul de albine își deschise inima față de tînăra fată, mărturisindu-i în vorbe calde dragostea lui.

— Pe mine mă trage ceva de aci ; pe altă parte, ceva mă reține aci ca legat. Nu știu ce să fac. Nu pot să plec fără tine. Sînt hotărît să rămîn cu tine chiar dacă ar trebui să mă coste viața. Acolo unde ești tu, trebuie să fiu și eu. Decide-te !

Margaret roși, plecîndu-și capul.

— Dacă te trage să pleci într-o colonie — începu ea cu voce tremurîndă.

— Nu, Margaret, o întrerupse el în nerăbdarea lui. Aș rămîne mai bine aci. Am putea trăi aci mai bine decît în colonie, dar nu m-aș mai simți bine singur. La cabană m-ai deprins cu ordinea și atenția unei femei. Atîta timp cît n-ai fost aci nu mi-a lipsit nimic în singurătatea mea ; acum însă e altfel. Acum domnește o femeie în casa mea și așa să rămînă, afară numai dacă mă respingi. Voi vorbi cu misionarul și-l voi ruga să ne cunune.

— Asta e desigur, o idee ciudată, spuse Margaret ai cărei obraji se acoperiră de roșeață.

În momentul acela, apăru misionarul.

— Am vorbit tocmai despre triburile pierdute, îi spuse Margaret.

— Asta mă bucură, răspunse el aruncîndu-le o privire cercetătoare. numai că eu bănuiesc că a fost vorba și de altceva și aceasta nu-mi poate face decît plăcere. Prietenul nostru Wa-Wa-Nosh mi-a încredințat o misiune cam delicată. După indicațiile lui această chestiune ar fi în legătură cu siguranța noastră. El dorește să-mi îndeplinesc față de voi o datorie preoțească, cu alte cuvinte să vă cunun și să binecuvîntez unirea voastră.

El tăcu și privi încurcat către tînăra pereche care era impresionată de cuvintele sale. Apoi deodată Bourdon se înveseli și apucă mîna Margaretei.

— Asta se potrivește de minune, izbucni el. Voiam tocmai să vă cer acest serviciu. Chiar acum ne-am logodit, nu e așa, Margaret ?

Margaret începu să rîdă, cu obrajii aprinși și cu ochii înlăcrimați de bucurie. Totul se petrecuse prea repede pentru dînsa ; ea ar fi dorit să amîne această solemnitate pînă ce Gershom și cumnata ei ar fi putut lua parte. Dar misionarul declară că e absolut necesar ca această căsătorie să se oficieze pe loc și Bourdon era bineînțeles cu totul de părerea lui.

Insistențele pastorului aruncară totuși o umbră asupra acestei mici solemnități, căci Bourdon recunoscu în asta semnul vizibil al unui pericol ce se apropia. Margaret de asemenea nu putea să se libereze de o presimțire dureroasă.

În general, un indian nu lua niciodată în casa lui o femeie albă contra voinței ei, dar părea că nu este exclus ca una din căpeteniile prezente, ademenit de frumusețea Margaretei, să nutrească intenția de a o răpi. Legătura căsătoriei era totuși respectată de indieni, și dacă unul din ei ar fi vrut să ia cu dînsul pe tînăra fată ar fi renunțat imediat dacă ar fi aflat că e măritată. Lucrul acesta îl înțelese Margaret tot așa de bine ca și Bourdon, și deoarece amîndoi știau de grija ce o avea Wa-Wa-Nosh pentru soarta Margaretei, își ziceau că e dorința acestuia să-i ferească de neplăceri.

De obicei în America o căsătorie se încheie fără multe formalități. Foarte adesea nu era nici măcar un preot de față. La cea mai mare parte din sectele existente nu se cunoștea ceremonia inelelor și slujba obișnuită ; în țările vechi nu se cunoștea aproape deloc.

O piedică în împrejurarea de față nu exista și deoarece ambele părți erau de acord să contracteze această căsătorie, ei schimbară între ei jurămîntul de dragoste și credință și pastorul, unindu-le mîinile, le dete binecuvîntarea.

Între timp, căpeteniile se adunară din nou la sfat. Pipele fură aprinse și făceau înconjurul cercului. Se respectară toate ceremoniile obișnuite la indieni, apoi Labă de Urs se ridică cel dintîi.

— Fraților, acesta este marele sfat la care am fost convocați. Am străbătut un drum lung și greoi pentru a ajunge aci. Unii din frații noștri locuiesc la o distanță și mai mare, dar speranța unui scalp american a înaripat pașii lor. E pentru noi o mare bucurie să putem număra scalpele americane. Americanii sînt numeroși și fiecare din ei are un scalp. Să rămînă

cît mai puțin din ei, pentru ca fiii noștri să vîneze din nou bizonii pe cîmpiile natale. Părinții noștri au putut s-o facă ; noi trebuie să îngrijim ca fiii noștri s-o poată face și ei. Eu am vorbit ! Altul să ia cuvîntul !

Pipa făcu din nou înconjurul. Se așteptau ca Wa-Wa-Nosh să ia cuvîntul, dar aceasta nu se întîmplă. Cînd Pană de Corb văzu că Wa-Wa-Nosh nu intenționa să vorbească încă, se însărcină el cu aceasta pentru a da timp de gîndire marii căpetenii.

— Fratele meu a vorbit de americani și de marele lor număr. El a spus că ar fi bine să rămînă cît mai puțini din ei. Ei bine, Pană de Corb a capturat venind încoace trei scalpe albe. Eu sînt un Pottawatami. Frații mei cunosc acest trib — e un trib mare și renumit — nu e unul din cele zece triburi pierdute, ci e un trib de indieni. El nu s-a pierdut niciodată și nu poate să se piardă vreodată. Vrăjitorul alb s-a înșelat. Noi n-am aparținut niciodată triburilor pierdute și nu vreau să mai aud de ele. Cînd un om nu vrea să audă, el își astupă urechile și acela care ar vrea să ne mai vorbească despre asta ar face bine să se așeze și să tacă. Ceea ce a spus misionarul poate să se potrivească la alte triburi, nu la Pottawatami. Noi sîntem indieni. Am vorbit !

Această cuvîntare găsi aprobare în rîndul războinicilor. Acum toți așteptau ca Wa-Wa-Nosh să ia cuvîntul, dar el continuă să tacă. Trecură zece minute fără ca vreuna din căpetenii să se ridice. În cele din urmă, se sculă unul cu numele de „Cracă de Stejar".

— Sînt un indian, spuse el. Tatăl meu a fost un indian. Mama mea, fiica unui indian. Toți strămoșii, toți fiii lor au fost indieni. Pastorul ne-a spus că albii celor zece triburi pierdute și-au schimbat culoarea. Noi nu ne schimbăm culoarea pe care ne-a dat-o Manitu. Dacă am face aceasta n-ar fi vopsea destulă pentru a spoi rușinea noastră. Ne-am născut Piei Roșii și ca Piei Roșii voim să murim. Cînd albii părăsesc țările lor, urma lî se poate pierde. Indienii rămîn în țara lor. Nici un trib măcar nu pătrunde pe teritoriul altuia. Pottawatamii nu omoară nici un cerb al tribului Yowa și nici Otteway unul al tribului Menomeni. Vrăjitorul alb a spus mai departe că Marele Spirit ordonă oamenilor să facă binele celui ce i-a făcut rău. Asta nu este o poruncă bună. Nu este de mirare că urmînd aceasta

poruncă anumite triburi dispar. Ei nu pot deosebi prietenii de dușmanii lor. Ce este un războinic care nu ia un scalp? O asemenea lege ar face din războinicii viteji niște muieri. Poate să fie o lege bună pentru triburile pierdute, pentru indieni însă, care cunosc drumurile lor, e o lege rea. Noi nu o vom urma niciodată. Am vorbit!

După însuflețite aclamații se produse iarăși o pauză. Apoi Wa-Wa-Nosh se sculă în sfîrșit. El păstră o clipă de tăcere privind gînditor înaintea lui ca și cum și-ar fi orînduit gîndurile ce-l asaltau.

— Ce este pămîntul?, începu el vorbirea lui în mijlocul unei tăceri adînci, care făcea ca fiecare vorbă să se audă deslușit. Un întins nestîrșit, fluviu lîngă fluviu, lac lîngă lac, preerie lîngă preerie și păduri imense care par a nu avea sfîrșit. Marele Spirit a împărțit cîmpurile de vînătoare pe pămînt între toți oamenii, iar pe oameni i-a vopsit diferit. Copiilor săi cei mai dragi le-a dat o piele roșie. Pe acei pe care îi iubea mai puțin i-a vopsit cu roșu numai pe alocuri, iar pe aceia pe care nu-i iubea deloc i-a vopsit în negru. Dacă mai există și alte culori, nu le-am văzut încă și attîa timp cît nu le văd, nu o cred.

Fraților, povestea despre triburile pierdute este o pălăvrăgeală tîmpită. Noi nu sîntem triburi pierdute, noi știm unde ne aflăm și știm și de unde au venit Yankeii. Dacă cineva a pierdut cărarea sa, aceia sînt americanii. Ei s-au pierdut, ei sunt triburile dispărute. Timpul va fi aproape, cînd ei își vor regăsi țara pierdută. Yankeii au stat atît de mult acolo unde răsare soarele, că ochii lor au devenit tulburi. Ei văd cîmpiile noastre, dar ei nu văd războinicii care locuiesc pe ele. Cu timpul vor învăța să-i numere. Voi știți pentru ce am venit noi aci; ca să reducem numărul celor albi. Fețele Palide au dezgropat securea de război. Pieile Roșii se bucură atunci cînd aud că albii se luptă între ei. Marele Părinte din Canada nu ne stă mai aproape decît Marele Yankeu pe care noi îl numim „Unchiul Sam". Acela ne dă pulbere și gloanțe, dar numai ca să luptăm pentru el. Ajutîndu-l contra dușmanilor săi, ne ajutăm pe noi. Trebuie să ne gîndim la copiii noștri. Copiii albilor au crescut și au devenit bărbați în țara noastră și numărul lor crește din ce în ce mai mult. Eu am luat multe scalpuri de ale Fețelor Palide, dar ce folosește că am luat numai scalpuri de ale albilor și nu dușmănesc nici un trib roșu. Toți trebuie să ne gîndim și să facem la fel. Sînt încă mulți indieni care

vorbesc de celelalte triburi roșii ca de străini. Sîntem cu toții copiii aceluiași părinte. Să nu fie nici o deosebire între un Obciway și un Siux. Sîntem frați și ca frați trebuie să trăim. Numai contra albilor trebuie tras cuțitul Omului Roșu. E frumos să iei scalpul unui alb, o știu fiindcă am făcut-o adesea. V-am spus că trebuie să luăm scalpul albilor ce sînt acum în apropierea noastră. Am sperat că vor fi mai mulți dar n-au mai venit alții, așa că avem numai șase aci. Îmi pare foarte rău că sînt atît de puțini dar putem porni într-acolo unde se află mai mulți. Unul din acești șase e un mare vrăjitor. Poate să fie bine să-i luăm scalpul, dar poate să fie și rău Ați văzut ce a fost în stare vînătorul de albine. El poate vorbi albinelor, ele i se supun, și aceste mici insecte pot zbura pretutindeni și vedea lucruri pe care un indian nu le poate vedea.

Atîta timp cît nu sîntem în măsură să pătrundem în sufletul acestui vrăjitor, este mai bine să-l lăsăm neatins. Moartea lui ne-ar putea aduce nenorocire. Nu e niciodată bine să ai de-a face cu vrăjitori. Să-l lăsăm deci să plece împreună cu soția lui și să ne mulțumim cu ceilalți.

Teama lui superstițioasă de puteri miraculoase era împărtășită de mulți din cei prezenți. Ba cea mai mare parte din ei erau convinși că acel vînător de albine era informat de către mesagerii lui de tot ce discutau acolo. Erau deci nehotărîți și se simțeau îndemnați să primească propunerea lui Wa-Wa-Nosh, oricît ar fi fost ea de neplăcută.

Unul dintre indieni ținu totuși morțiș la planul de a se omorî toți albii și avu curajul să facă o încercare de a atrage de partea sa pe cei nehotărîți.

Cu aceasta i se oferi chiar o admirabilă ocazie de a lovi în Wa-Wa-Nosh, a cărui mare influență îi stătea ca un spin în ochi. Era totuși destul de șiret ca să-și ascundă dorințele și pasiunile sale secrete și deși ardea de ură își puse o mască de supunere și umilință. Înainte însă de a lua cuvîntul se ridică din nou Cracă de Stejar.

— Fraților, spuse el, mă numesc astfel după un pom ce este puternic și solid. El nu se înclină în fața vîntului. El nu e flexibil ca stuful. Tot așa nici eu nu mă închin și nici nu mă plec încolo și încoace. Cînd am luat o hotărîre, rămîn la ea cu toată puterea voinței mele. Era decizia mea de a lua scalpele tuturor albilor ce se află acum în luminiș. Hotărîrea mea stă neclintită. E puternică și solidă ca și craca stejarului.

poruncă anumite triburi dispar. Ei nu pot deosebi prietenii de dușmanii lor. Ce este un războinic care nu ia un scalp? O asemenea lege ar face din războinicii viteji niște muieri. Poate să fie o lege bună pentru triburile pierdute, pentru indieni însă, care cunosc drumurile lor, e o lege rea. Noi nu o vom urma niciodată. Am vorbit!

După însuflețite aclamații se produse iarăși o pauză. Apoi Wa-Wa-Nosh se sculă în sfîrșit. El păstră o clipă de tăcere privind gînditor înaintea lui ca și cum și-ar fi orînduit gîndurile ce-l asaltau.

— Ce este pămîntul?, începu el vorbirea lui în mijlocul unei tăceri adînci, care făcea ca fiecare vorbă să se audă deslușit. Un întins nestîrșit, fluviu lîngă fluviu, lac lîngă lac, preerie lîngă preerie și păduri imense care par a nu avea sfîrșit. Marele Spirit a împărțit cîmpurile de vînătoare pe pămînt între toți oamenii, iar pe oameni i-a vopsit diferit. Copiilor săi cei mai dragi le-a dat o piele roșie. Pe acei pe care îi iubea mai puțin i-a vopsit cu roșu numai pe alocuri, iar pe aceia pe care nu-i iubea deloc i-a vopsit în negru. Dacă mai există și alte culori, nu le-am văzut încă și attîa timp cît nu le văd, nu o cred.

Fraților, povestea despre triburile pierdute este o pălăvrăgeală tîmpită. Noi nu sîntem triburi pierdute, noi știm unde ne aflăm și știm și de unde au venit Yankeii. Dacă cineva a pierdut cărarea sa, aceia sînt americanii. Ei s-au pierdut, ei sunt triburile dispărute. Timpul va fi aproape, cînd ei își vor regăsi țara pierdută. Yankeii au stat atît de mult acolo unde răsare soarele, că ochii lor au devenit tulburi. Ei văd cîmpiile noastre, dar ei nu văd războinicii care locuiesc pe ele. Cu timpul vor învăța să-i numere. Voi știți pentru ce am venit noi aci; ca să reducem numărul celor albi. Fețele Palide au dezgropat securea de război. Pieile Roșii se bucură atunci cînd aud că albii se luptă între ei. Marele Părinte din Canada nu ne stă mai aproape decît Marele Yankeu pe care noi îl numim „Unchiul Sam". Acela ne dă pulbere și gloanțe, dar numai ca să luptăm pentru el. Ajutîndu-l contra dușmanilor săi, ne ajutăm pe noi. Trebuie să ne gîndim la copiii noștri. Copiii albilor au crescut și au devenit bărbați în țara noastră și numărul lor crește din ce în ce mai mult. Eu am luat multe scalpuri de ale Fețelor Palide, dar ce folosește că am luat numai scalpuri de ale albilor și nu dușmănesc nici un trib roșu. Toți trebuie să ne gîndim și să facem la fel. Sînt încă mulți indieni care

vorbesc de celelalte triburi roșii ca de străini. Sîntem cu toții copiii aceluiași părinte. Să nu fie nici o deosebire între un Obciway și un Siux. Sîntem frați și ca frați trebuie să trăim. Numai contra albilor trebuie tras cuțitul Omului Roșu. E frumos să iei scalpul unui alb. o știu fiindcă am făcut-o adesea. V-am spus că trebuie să luăm scalpul albilor ce sînt acum în apropierea noastră. Am sperat că vor fi mai mulți dar n-au mai venit alții, așa că avem numai șase aci. Îmi pare foarte rău că sînt atît de puțini dar putem porni într-acolo unde se află mai mulți. Unul din acești șase e un mare vrăjitor. Poate să fie bine să-i luăm scalpul, dar poate să fie și rău Ați văzut ce a fost în stare vînătorul de albine. El poate vorbi albinelor, ele i se supun, și aceste mici insecte pot zbura pretutindeni și vedea lucruri pe care un indian nu le poate vedea.

Atîta timp cît nu sîntem în măsură să pătrundem în sufletul acestui vrăjitor, este mai bine să-l lăsăm neatins. Moartea lui ne-ar putea aduce nenorocire. Nu e niciodată bine să ai de-a face cu vrăjitori. Să-l lăsăm deci să plece împreună cu soția lui și să ne mulțumim cu ceilalți.

Teama lui superstițioasă de puteri miraculoase era împărtășită de mulți din cei prezenți. Ba cea mai mare parte din ei erau convinși că acel vînător de albine era informat de către mesagerii lui de tot ce discutau acolo. Erau deci nehotărîți și se simțeau îndemnați să primească propunerea lui Wa-Wa-Nosh, oricît ar fi fost ea de neplăcută.

Unul dintre indieni ținu totuși morțiș la planul de a se omorî toți albii și avu curajul să facă o încercare de a atrage de partea sa pe cei nehotărîți.

Cu aceasta i se oferi chiar o admirabilă ocazie de a lovi în Wa-Wa-Nosh, a cărui mare influență îi stătea ca un spin în ochi. Era totuși destul de șiret ca să-și ascundă dorințele și pasiunile sale secrete și deși ardea de ură își puse o mască de supunere și umilință. Înainte însă de a lua cuvîntul se ridică din nou Cracă de Stejar.

— Fraților, spuse el, mă numesc astfel după un pom ce este puternic și solid. El nu se înclină în fața vîntului. El nu e flexibil ca stufu. Tot așa nici eu nu mă închin și nici nu mă plec încolo și încoace. Cînd am luat o hotărîre, rămîn la ea cu toată puterea voinței mele. Era decizia mea de a lua scalpele tuturor albilor ce se află acum în luminiș. Hotărîrea mea stă neclintită. E puternică și solidă ca și craca stejarului.

„Nevăstuica", ascultă această declarație cu o bucurie ascunsă. El nu se aștepta să aibe ca partizan o căpetenie așa de puternică. Îndată ce Cracă de Stejar se așează, Nevăstuica se ridică la rîndul lui :

— Fraților, sînt poreclit după un mic animal care se tîrăște prin găuri strîmte. E un animal iscusit, ager, deștept și tribul meu a avut dreptate că mi-a dat acest nume. Nu toți indienii au nume. Fratele meu mai mare care nu de curînd ne spusese să omorîm toți albii și care acum ne sfătuește să nu-i omorîm pe toți, n-are nici un nume. Albii îl numesc Petru. E un nume frumos dar e un nume de...alb. Adevăratul său nume nu-l cunoaștem, tot atît de puțin tribul său, națiunea sa. Unii spun că ar fi un Otteway, alții îl țin drept un Yowa, alții iarăși cred că aparține Siuxilor, ba odată am auzit chiar că ar fi un Chinoqui, dar aceasta e desigur o minciună. Fraților, aș dori să cunoaștem tribul marei căpetenii care ne spuse să luăm scalpuri și apoi deodată ne spuse să nu le mai luăm. Poate am prilejul atunci de ce ne-a spus două povești. Fratele meu ne spune scop recomandă el aceasta, nu o știm. Poate nu o știu fiindcă să lăsăm pe vînătorul de albine să plece la semenii săi. În ce sînt un sărman indian și fiindcă mă numesc Nevăstuica. Sînt un animal ce se strecoară prin găuri strîmte. Bizonul se repede peste preeriile descoperite și e nevoie de un cal pentru a-l prinde.

Cu nevăstuica nu e la fel. Se vîră prin găuri dar e totdeauna foarte atentă și observă bine calea ce o urmează. Necunoscutul căpitan care nu aparține niciunui trib vorbește de soția vînătorului de albine. Îi e frică de vrăjitor, de aceea vrea să-l lase să plece împreună cu soția lui. Vînătorul de albine nu are soție. E adevărat că tînăra fată se află în cabana lui, dar ea nu e nicidecum soția lui. Nu e deci deloc necesar să lăsăm să ne scape această femeie pentru dînsul. Nu poate să ne strice dacă îi luăm scalpul. În această privință, fratele meu nu are dreptate. Albinele au zumzuit prea aproape de urechea sa. Dacă e vorba să luăm scalpele tuturor albilor, de ce să nu facem începutul cu acei pe care îi avem în mîinile noastre ? Cînd cuțitul e aci și scalpul acolo, lipsește numai mîna. Sînt multe mîini aci. În ochii unei biete nevăstuici ce se tîrîie prin găuri pentru a-și găsi prada, nu pare nimerit a lăsa să-ți scape prada după ce ai apucat-o.

Peter înțelese că are în fața lui un adversar de temut. Îi era greu să-și înfrîneze revolta produsă de vorbele Nevăstuicii. Cunoștea toate trucurile ce trebuiau întrebuințate pentru a conduce oamenii după voința lui. Dacă Nevăstuica ar fi fost o căpetenie renumită, el ar fi acceptat cu mai multă liniște contrazicerea lui. Aci însă trebuia să i se opună unuia care, după toate ce se spuneau despre trecutul său, nici nu avea dreptul să deschidă gura într-o astfel de adunare.

— Fratele meu spune că ar fi o Nevăstuică, răspunse Peter. Acesta e un animal foarte mic, un animal ce se tîrîie, ce nu face nici un bine. Nu-mi plac nevăstuicile. Fratele meu n-are nicio teamă de vînătorul de albine. Ar putea să ne spună el ce au șoptit albinele? Dacă o știe, să o spună. El poate să ne informeze unde s-ar putea găsi mai multă miere — unde s-ar putea descoperi urși. Fratele meu susține de asemenea că vînătorul de albine n-are soție. De unde o știe el? Locuit-a el cu dînsul în cabană? Șezut-a el cu dînsul în aceeași barcă? A mîncat cu el împreună? O nevăstuică e foarte mică: ea poate să se strecoare în colibă, să vadă ce se face acolo, care e soția lui și care nu. Făcut-a el vreodată asta? Eu nu l-am văzut niciodată acolo. Fraților, Marele Spirit își urmează propria cale; el nu se oprește pentru a asculta o Nevăstuică. El știe că există asemenea animale, după cum știe că există șerpi, broaște țestoase și broaște rîioase. El le cunoaște toate, dar pe nici una nu le ia în seamă. El e înțelept, și urmează numai porunca propriei sale voințe. Tot așa ar trebui să fie și în consfătuirile marilor căpetenii. O adunare de mari căpetenii nu ar trebui să asculte de vorbele unei nevăstuici. Asta ar fi o prostie. Fraților, această nevăstuică spune că eu însumi n-aș ști cărui trib îi aparțin. Indienii nu se înțelegeau între ei; un trib dușmănea pe celălalt. Deoarece nu aparțin nici unui trib, nimeni nu mă urăște din cauza tribului. Priviți, pielea mea e roșie și asta ajunge. Ceea ce fac eu e pentru toți indienii nu pentru un singur trib. Mulți mă numesc omul fără trib. E mai bine să porți acest nume decît să te cheme „Nevăstuică". Am vorbit!

Aceste cuvinte avură efect. Se crezu că Nevăstuica se va strecura în vreo gaură și va dispare. Dar asta nu se întîmplă. Nevăstuica nu se lăsă așa ușor intimidat. În loc să părăsească adunarea, se sculă să răspundă, dar făcu aceasta cu toată umilirea și supunerea.

— Necunoscutul căpitan a vorbit, spuse el. Asta mă bucură căci eu îl ascult cu plăcere. Urechea mea e totdeauna deschisă cînd el vorbește. Văd acum că e foarte bine că nu aparține niciunui trib El e poate Chiroqui, în care caz războinicii noștri nu vor fi prietenii săi. E mai bine să nu aparțină nici unui trib decît să fie un Chiroqui, dar ar fi și mai bine să fie o Nevăstuică. Ni s-a spus, fraților, că toți albii trebuie să moară. Asta e foarte bine. Țara nu poate să aibe doi stăpîni Dacă aparține albilor nu mai poate aparține indienilor și dacă aparține indienilor nu mai poate aparține albilor. Dar căpetenia fără trib spune să nu omorîm toți albii, Vînătorul de albine și soția lui să fie cruțați. El îl socotește pe vînătorul de albine drept un vrăjitor care poate să ne aducă nenorociri și de aceea să-l lăsăm să plece. Eu nu gîndesc la fel. Eu, din contră, găsesc cu cale să-i omorîm pe amîndoi. Nu trebuie să existe astfel de vrăjitori ce ar putea să ne aducă nenorociri. Dacă un singur vînător de albine e atît de periculos, cît de temut ar fi atunci un trib întreg de vînători de albine. Eu nu vreau să văd un vînător de albine. Nu e bine să înțelegi limba albinelor E mai bine pentru omul roșu să nu existe oameni care au o asemenea putere Albii știu și așa destul, fără să cunoască vorba albinelor. Lăsați-ne să luăm astfel de măsuri ca să nu mai trebuie să ne temem de știința lor. Am vorbit !

Pentru întîia oară de cînd Wa-Wa-Nosh predica grozavul lui război, adunarea era contra lui. Curentul pe care el îl dezlănțuise voia să-și urmeze cursul. Cuvintele Nevăstuicii căzură pe terenul pe care Wa-Wa-Nosh îl semănase El înțelese că o altă încercare de a salva pe Bourdon și Margaret nu putea zdruncina poziția sa fără să ducă la țelul urmărit. El trebui să transforme înfrîngerea lui într-o victorie și se prefăcu că se supune hotărîrii generale.

Fraților, spuse el, la un moment dat nu am văzut destul de limpede. Ceața întunecă adesea privirea cea mai ageră, dar suflul fratelui meu a răspîndit ceața. Văd iarăși clar Vînătorul de albine nu trebuie să rămînă în viață. De aceea dați-l morții și omoriți și pe soția lui.

Cu aceasta luă sfîrșit consfătuirea. Se hotărî în mod solemn ca toți albii ce s-ar găsi în luminiș să fie omoriți Wa-Wa-Nosh luă parte la această hotărîre cu toată sinceritatea, dar ceru ca executarea acestui plan să-i fie încredințată.

Capitolul IX

MISIONARUL

Gershom și Dorothea nu fură deloc surprinși de vestea căsătoriei Margaretei. Ei se așteptau la acest lucru, și felicitară tînăra pereche din toată inima. La cabană nu se pierdu vremea cu sărbătorirea acestui fapt, căci trebuiau să se gîndească la lucruri mai sericase. Aripă de Porumbel, care se înapoiase de la vînătoare le spuse încă odată să pornească mai repede la drum și să nu mai zăbovească nici o zi măcar. Misionarul însă nu vroia să creadă în relele intenții ale căpeteniilor, cărora le dezvăluise teoria originii lor și pe care vroia să-i mai lumineze. Cînd însă și Bourdon se declară împotriva unei plecări grăbite, arătînd greutățile unei călătorii lungi pe apă ca și ale unei călătorii pe uscat, în timp de război, Aripă de Porumbel fu încurcat, căci nu știa cum să-l convingă pe Bourdon de pericolul ce-i amenința. El îl considera pe Ben ca pe un prieten, pe cînd în ceilalți vedea doar niște oameni cu care venise întîmplător în contact. Dacă nu-i păsa de soarta celorlalți, soarta lui Bourdon însă îl îngrijora foarte mult. El îl luă la o parte ca să poată vorbi cu dînsul între patru ochi.

— Eu știu ce te sfătuiesc, frate, și de ce te sfătuiesc. E bine să iei totdeauna seama la un scalp. Eu sînt destul de deștept ca să nu mă las văzut de Pottawatami. Eu îi cunosc pe ei și obiceiurile lor. Deci fii și tu cu băgare de seamă Fii atent la Peter Să fii foarte atent dacă se înapoiază la cabană. Dacă e gînditor și vorbește puțin, ascultă la ceea ce spune. Dacă însă zîmbește și pare prietenos, atunci teme-te : să știi că vrea scalpul tău.

— Chippeway, Wa-Wa-Nosh e prietenul meu ; locuieşte sub acoperămîntul meu şi mănîncă din pîinea mea !

— Tu cunoşti albinele, dar nu pe indieni. Îţi spun, dacă Peter zîmbeşte şi e prietenos, vrea scalpul tău. Dacă nu zîmbeşte, dacă nu pare prietenos, dacă priveşte mult în pămînt şi pare gînditor, atunci să ştii că nu vrea scalpul tău, ci, mai degrabă, va încerca să te scape din mîinile căpeteniilor. Ascultă ce-ţi spun !

Cu aceste cuvinte, Chippeway îl părăsi pe Ben.

Bourdon îl înţelesese. Acest om ştia fără îndoială ceea ce se vorbise şi hotărîse în adunarea indienilor şi voia să-şi trădeze fraţii, să avertizeze pe prietenul său alb de cele ce aflase. Despre buna credinţă a lui Aripă de Porumbel nu era nici o îndoială.

Ben nu avu mult de aşteptat. Peter se înapoie curînd la cabană şi de cum îl zări îl izbi mina îngîndurată a căpeteniei. Şi Margaret îşi dădu seama de această schimbare în atitudinea lui Wa-Wa-Nosh. Cînd acesta se opri la izvor ca să-şi potolească setea, ea se apropie de dînsul.

Ea nu veni cu mîinile goale, ci îi întinse o bucată de friptură gustoasă.

— Pari să fii obosit, Wa-Wa-Nosh, zise ea, şi pe deasupra trist. Iată mîncarea ce-ţi place. Chiar eu am pregătit-o.

Indianul o privi lung, privirea ochilor săi deveni mai întunecată, dar luă bucata de friptură şi o mîncă, fiindcă îi era foame.

— Peter, spuse Margaret în acest timp, trebuie să-ţi spun o mare noutate — m-am cununat cu Bourdon.

— Bine, răspunse Peter şi o privi din nou lung. Nimeni nu ar fi putut spune dacă această veste îl bucura sau dacă lua măcar parte la ea. Nu mai scoase un cuvînt şi Margaret tăcu şi ea, oarecum serioasă. Spre bucuria ei, Bourdon începu să vorbească.

— S-a terminat marele consiliu ?, întrebă el.

— Da.

— Şi au plecat fiecare pe drumul său ? Ce e cu prietenii mei, Pană de Corb şi Labă de Urs ?

— Au plecat toţi după ce fiecare şi-a spus cuvîntul, răspunse Peter şi aruncînd o privire Margaretei adăugă : Spune-i să plece — femeile nu trebuie să asculte ce-şi spun bărbaţii între ei.

Tînăra femeie avu aerul că ia aceste cuvinte ca o glumă, dar se înapoie la cabană. Wa-Wa-Nosh aşteptă cîteva minute, se uită de jur împrejur ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu e nimeni în apropiere, apoi se aplecă spre Bourdon.

— Ai fost în poiană Zum-Zum. Ai văzut căpeteniile. Acest consiliu a fost convocat de mine.

— Asta ai mai spus-o odată, Peter. Se zice că ai atît de mare influenţă asupra poporului tău, că face totdeauna ceea ce vrei tu.

O sclipire ca de fulger trecu prin ochii lui Wa-Wa-Nosh.

— Cîteodată nu! Ieri s-a ridicat unul şi a încercat să asmută pe toţi ceilalţi contra mea!

— Asta mă miră, Peter. N-aş fi crezut-o niciodată. Cu toate acestea îţi sînt dator mulţumiri. Numai datorită ţie pastorul m-a cununat cu Margaret. Aşadar, ţie trebuie să-ţi mulţumesc că ea a devenit aşa de repede soţia mea.

Peter apucă mîna vînătorului de albine, scuturînd-o puternic şi felicitîndu-l de data aceasta în mod sincer.

— Ascultă-mă, vînător de albine şi vrăjitor al albilor, şi deschide bine urechile la ceea ce are să-ţi destăinuiască o căpetenie care cunoaşte bine Pieile Roşii. Lasă cuvintele mele să pătrundă în urechile tale şi să-ţi rămînă în suflet. Sînt cuvinte care ţi-ar putea fi de folos. Tradiţiile noastre nu ne vorbesc nimic de cele 10 triburi pierdute, ele spun numai că Manitu ne-a dat nouă aceste cîmpuri de vînătoare. Poate că Feţele Palide s-au pierdut; indienii nu s-au pierdut. Misionarul se înşeală. Această ţară a aparţinut de la început omului roşu. Cînd Manitu l-a creat, l-a făcut roşu şi l-a aşezat în ţara asta. N-a aparţinut niciodată Feţelor Palide, şi numai omul roşu are dreptul să vîneze aci. Manitu ne-a dat legi, după care noi ne conducem, şi aceste legi spun să ne iubim prietenii şi să urîm pe duşmani. Străinii sînt pentru noi duşmani. Feţele Palide sînt străini şi noi nu-i primim cu drag pe cîmpiile noastre. Dacă vine cîte unul să omoare bizonii, să vîneze albine, sau să prindă biberi, atunci indienii îl lasă în pace şi-i dau din surplusul lor. Dar Feţele Palide nu vin ca musafiri, ci ca stăpîni. Ei vin aci şi rămîn. Mulţi ani, Zum-Zum, m-am gîndit la aceasta şi la mijlocul de a opri această năvală. Nu e decît un drum. Pe acest drum trebuie să meargă acum Pieile Roşii dacă nu vor ca Feţele Palide să le ia toate cîmpiile de vînătoare.

— Te cred și te înțeleg, Peter, răspunse Bourdon. Tu te gîndești la un război după felul indian, nu numai împotriva bărbaților, ci și contra femeilor și copiilor.

Wa-Wa-Nosh dete din cap și-l privi pe Ben în ochi, ca și cînd ar fi vrut să-i citească în suflet.

— Prietenii tăi, căpeteniile, vor așadar să facă începutul cu noi? Am auzit despre faima ta, dar începusem să cred că nu e adevărat ce se povestește despre tine.

— E adevărat Aș vrea să distrug toți albii și multora le-am luat scalpul. Trebuie să se întîmple așa, altfel ne distrug Fețele Palide pe noi. Nu putem alege. Sau noi sau ei! Ei sînt pe tărîmuri străine, nu noi. Am însă prieteni printre Fețele Palide și prietenilor nu vreau să le iau scalpul. Nu cunosc nimic din acea religie care spune să-ți iubești dușmanul și să faci bine aceluia care te urăște. Asta e o religie ciudată. Nu cred că o urmează cineva pînă nu văd cu ochii mei. Dar ca să-ți iubești prietenii, asta o înțeleg. Soția ta este fiica mea, căci așa am numit-o, și limba mea nu are două vîrfuri ca aceea a șarpelui. Ceea ce spune, o și gîndește. A fost o vreme, Bourdon, cînd am vrut s-o scalpez și pe soția ta, pentru că e soția unei Fețe Palide și poate deveni mama mai multor Fețe Palide. Acum însă nu mai vreau s-o scalpez; mîna mea nu-i va face niciodată vreun rău. Am să-i spun cum să facă să scape din mîna celor ce vor să-i ia scalpul. Nici ție, care ești soțul ei și un mare vrăjitor nu vreau să-ți iau scalpul. Deschide bine urechile și ascultă ce-ți spun.

El îi povesti cum făcuse la acea adunare o încercare să-l scape pe el și Margaret și cum aceasta dăduse greș. El recunoscu că trezise la indieni o revoltă pe care acum nu mai era în stare s-o stăpînească. Pe scurt, el îi expuse tot ce se întîmplase și îi explică noul său plan. Bourdon îl ascultă cu un sentiment de groază, care atinse punctul culminant, cînd află că numai el și Margaret vor fi salvați.

Peter îi spuse cu cel mai mare calm că aci nu se gîndea să-i salveze pe ceilalți.

Sîngele îi îngheță în vine lui Bourdon, cînd Peter îi vorbi de moartea tovarășilor săi ca și cînd ar fi tratat o afacere. El își dădea seama de grozăvia situației.

Chiar dacă acest sălbatic fanatizat nutrea dorința de a-l scăpa pe dînsul și Margaret, și despre aceasta Bourdon nu se

îndoia deloc, cum ar fi fost posibilă o fugă, cînd erau înconjurați de marea mulțime de indieni dușmani ; și apoi nici nu se putea dumiri cu gîndul de a-i lăsa în părăsire pe ceilalți și să fugă singur cu Margaret. Încă niciodată în viața lui bogată în aventuri nu-l chinuise și nu-l apăsase mai mult conștiința că se află în fața unui pericol apropiat. Liniștea cu care îi vorbise Peter îi înfățișa soarta ce-i aștepta în toată grozăvia ei.

Misterioasa căpetenie se ridică foarte calm ca și cum chestiunea ar fi fost rezolvată pentru dînsul și se îndreptă spre șopron unde se aflau misionarul și caporalul discutînd asupra viitoarei atitudini a indienilor.

— Vă simțiți obosiți ?, întrebă el apropiindu-se de ei. De ce stați aci ca femeile bolnave ? E o zi frumoasă. Sculați-vă și haideți cu mine să facem o vizită căpeteniilor.

— Cu multă plăcere, Wa-Wa-Nosh, răspunse misionarul și se sculă repede, căci el credea că aceștia doreau să le mai vorbească despre descendența lor.

— Desigur că prietenul meu mă va însoți. Mergi înainte Peter, noi te urmăm.

Flint, caporalul, îl însoți pe misionar fără șovăială. Îl urmară pe Wa-Wa-Nosh îndreptîndu-se spre poiana unde avusese loc prima consfătuire a Pieilor Roșii.

Abia în drum el exprimă oarecare teamă și îndoială.

— O garnizoană rămîne o garnizoană, pastore Amin, șopti el. N-ar trebui să o părăsim în astfel de timpuri.

— Ne găsim doar printre prieteni, caporale, răspunse misionarul. Peter este conducătorul nostru și am călătorit mult cu dînsul. Domnul m-a învrednicit să pătrund în aceste ținuturi îndepărtate ca să pot propovădui cuvîntul Său și să predic învățătura Sa. Aș fi un servitor nedemn, dacă aș avea măcar o îndoială în îndeplinirea misiunii mele. Nu te teme de nimic căci mergi cu un om pe care îl conduce Domnul.

Caporalul șovăi să replice la o astfel de convingere și îl însoți mai departe fără să se opună. După ce străbătuseră jumătate din drum, zăriră cu surprindere pe Aripă de Porumbel, stînd într-un desiș al pădurii. Chippeway nu obișnuia să plece la vînătoare atît de devreme ; el îi lăsă să treacă fără să le adreseze vreun cuvînt. După toate aparențele nici nu-l interesau intențiile lor ; îi era de ajuns să constate că vînătorul de albine nu se afla printre ei.

Mica poiană mișuna de indieni. Stăteau în grupe, liniștiți sau pălăvrăgind între ei. Cînd apăru Peter, se sculară cu toții, dar din tufișurile învecinate se iviră mai mulți indieni, așa că deodată albii se văzură înconjurați de vreo 300 de indieni.

— Iată prizonierii voștri, spuse Peter și fixă privirea asupra Nevăstuicii și a Crăcii de Stejar. Faceți cu ei ce vroiți și nimeni să nu se mai îndoiască de buna mea credință.

Pieile Roșii nu mai puteau de bucurie și se porni un murmur de aprobare.

— Frații mei pot vedea acum, spuse Pană de Corb, cum căpetenia fără trib are o inimă de indian. Unii au crezut că a stat prea mult în mijlocul albilor și a ascultat de cuvintele pastorului, că indienii ar coborî din cele 10 triburi. Peter însă își cunoaște drumul. El știe că e o Piele Roșie și vede în Yankei pe inamicii săi. El ne aduce doi din ei pentru a le lua scalpurile. Cînd vom fi terminat cu aceștia, el ne va aduce mai mulți. El va continua astfel pînă cînd din albi vor rămîne atît de puțini ca și cerbii în coloniile lor. Aceasta e voința lui Manitu.

Misionarul se îngrozi de întorsătura pe care o luaseră deodată lucrurile. Pentru întîia oară înțelese că-l amenința primejdia, dar el era un servitor credincios și devotat bisericii și nu se îndoia de ocrotirea cerului. Dacă în aceste împrejurări cerul nu s-ar milostivi de dînsul, el era hotărît să se supună voinței și înțelepciunii lui Dumnezeu. Caporalul însă gîndea cu totul altfel. El era deprins cu războiul contra Pieilor Roșii, cunoștea părțile lor slabe și adulmeca totdeauna în apropierea lor trădare și viclenie. El urmă pe Peter cu repulsie. Acum bănuia intențiile sălbaticilor și cu toate că înțelesese numai pe jumătate ceea ce vorbiseră căpeteniile între ele, el pricepu totuși că e înconjurat de dușmani, ba chiar de călăi.

— Am căzut într-o cursă, pastore Amin, șopti el și duse mîna la arme. Trebuie să ne apărăm pielea; trebuie să ne așezăm spate în spate și să fim gata de luptă.

— Nu pune bază pe armele tale, caporale, răspunse pastorul, căci în mîinile mele ar fi fără de folos și nici n-am reușit să facem ceva contra unei astfel de mulțimi. Armele mele vin de sus; cuțitul meu e credința, unica mea apărare e rugăciunea. În ele îmi voi găsi refugiul.

După aceste cuvinte, el se adresă sălbaticilor şi îi invită solemn ca împreună cu el să se roage lui Dumnezeu. El imploră pentru dînsul şi camaradul său ajutorul cerului, recomandă inamicilor săi mila dumnezeiască şi lămuri la urmă în frumoase cuvinte marea învăţătură a creştinismului.

— Binecuvîntaţi pe acei care vă blestemă, faceţi bine acelora ce vă insultă şi vă fac rău.

Peter se simţi mişcat de frumuseţea morală a unei astfel de generozităţi. Curiozitatea lui se trezi şi în loc să se îndepărteze nepăsător, aşa cum fusese intenţia lui, şi să lase victimele trădării sale în mîinile acelora cărora îi predase, el rămase în cerc şi urmări cu atenţie tot ce se petrecea. El auzise adesea pe misionar vorbind despre această poruncă a Zeului creştin, dar nu crezuse niciodată că cineva ar putea-o urma într-adevăr.

Cei doi bărbaţi alcătuiau o pereche ciudată. Caporalul răzimă arma de umărul său şi privi cu ochi scînteietori în jurul lui, gata de luptă şi hotărît la rezistenţă; misionarul, dimpotrivă, întinse braţele şi se rugă cu ochii îndreptaţi spre cer. Sălbaticii îi priveau cu mirare şi nici unul dintre ei nu putea să înţeleagă această ciudată atitudine.

Încetul cu încetul impresia pe care purtarea misionarului o făcu asupra indienilor dispăru. Indienii se aruncară asupra lor şi înainte ca Flint să fi luat poziţie, se trezi dezarmat. Peter recunoscu prin asta că tovarăşii săi erau hotărîţi să execute sîngerosul lor plan şi vrînd să amîne măcar pentru cîteva minute acest tragic sfîrşit, se sculă şi se adresă misionarului.

— Frate vrăjitor, vorbi el, noi am ascultat cuvintele tale şi le aprobăm. Sînt cuvinte frumoase în gura unui om care porneşte pe drumul care îl duce în ţări necunoscute. Într-o zi va trebui să pornim şi noi într-acolo, indiferent dacă mai devreme sau mai tîrziu. Frate, în curînd vei afla ce e pe acolo. Tu, împreună cu fratele tău, războinicul alb, veţi porni pe acest drum lung. Va fi bine să ai lîngă tine un vînător căci ai un drum lung de străbătut şi ai putea să flămînzeşti înainte de a atinge ţinta. Acest războinic înţelege să mînuiască arma şi-i vom pune puşca în groapă. Dar înainte de a începe această călătorie, am vrea să te ascultăm şi să aflăm de la tine mai multe despre această ciudată învăţătură, după care omul tre-

buie să-şi iubească duşmanii. Indianul nu o cunoaşte, el nu iubeşte decît prietenii săi ; pe duşmanii săi îi urăşte. Aşa am învăţat-o dela strămoşii noştri, aşa învăţăm noi pe copiii noştri. De ce să iubim pe acei ce ne urăsc, de ce să facem bine acelora ce ne fac răul, spune-ne-o şi nouă acuma, căci altfel nu o vom mai afla niciodată.

— Vreau să v-o spun. Domnul să dea tărie cuvintelor mele ca să pătrundă în inimile voastre, să îmblînzească sufletele voastre, să vă conducă pe calea adevărului şi să vă puteţi împărtăşi de credinţa mîntuirii prin suferinţele Fiului Său ! Să facem bine acelora ce ne fac rău căci Marele Spirit ordonă aceasta. Întrebaţi inimile voastre dacă aceasta nu e drept. Diavolul îndeamnă la răzbunare, Dumnezeu însă îndeamnă la dragoste. A face bine acelora care ne fac bine e foarte uşor ; a răsplăti însă cu bine pe acei care ne fac rău înseamnă a avea o inimă generoasă. Fiul lui Dumnezeu a vorbit pe pămînt şi ne-a învăţat aceste adevăruri ; El ne-a sfătuit să iubim nu numai pe Dumnezeu, dar şi pe aproapele nostru, chiar dacă ne e duşman. Să-i facem tot binele ce stă în puterea noastră. Dacă în wigwamul său duce lipsă de vînat, noi să-i dăruim din vînatul nostru. Pentru ce am venit eu aici ca să vă spun toate acestea ? Acasă la mine am locuit sub un acoperiş sigur, masa mea era pregătită, dormeam într-un pat moale. Aici culcuşul meu e tare ; nu ştiu dacă în ziua următoare voi avea ceva de mîncat. Acoperişul meu e din scoarţă de pom, dar eu am venit aici căci fiul lui Manitu, cînd se afla printre oameni, ne-a poruncit să ducem cuvîntul pe întreg pămîntul. Să iubim pe cei ce ne urăsc şi să răsplătim răul cu binele.

Pastorul Amin făcu o pauză. Nevăstuica profită de această ocazie pentru a lua cuvîntul.

— Să ne spuie vrăjitorul albilor cît timp fiul Marelui Spirit a zăbovit printre oameni şi ce drum a luat cînd i-a părăsit.

În dosul acestei întrebări se ascundea o perfidă viclenie. Nevăstuica auzise de moartea Mîntuitorului şi prevedea că povestirea despre sfîrşitul lui va distruge efectul pe care îl provocase predica misionarului.

Pastorul Amin nu bănuia scopul ascuns pe care îl urmărea Nevăstuica şi povesti sălbaticilor pe scurt dar clar, suferinţele Mîntuitorului. Căpeteniile ascultară cu multă atenţie,

Unii auziseră despre aceasta, pentru majoritatea lor însă era de necrezut că oamenii au putut chinui o astfel de ființă.

— Dacă albii au omorît pe fiul Marelui Spirit, spuse Cracă de Stejar, înțelegem atunci de ce vor să gonească Pieile Roșii de pe pămînturile lor. Spirite rele trebuie să sălășluiască în astfel de oameni și mă bucură că marele nostru căpitan ne-a îndemnat să strivim acest vierme sub călcîiul nostru atîta timp cît piciorul indianului e încă destul de puternic. După puține ierni vor fi ei aceia care ne vor omorî, după cum au omorît pe fiul lui Manitu care le-a arătat atît de multă bunătate.

— Concepțiile voastre indiene nu pot pricepe acest mare mister, răspunse misionarul. Fiul Marelui Spirit a fost într-adevăr omorît de oameni, atît cît era muritor ; dar el avea două înfățișări. El era numai fizicește om, sufletul său însă era o parte din Marele Spirit. Acesta e misterul religiei noastre. Noi nu putem spune cum s-a putut întîmpla, dar o credem.

— Albii au făcut aceasta ?, întrebă Labă de Urs. Și fratele meu vrea să ne convingă că noi ne tragem din cele 10 triburi ? Nu, noi n-am făcut niciodată vreun rău acestui Mare Spirit. Noi l-am fi primit ca pe un prieten și l-am fi tratat ca pe o căpetenie. Am fi blestemat mîna care s-ar fi ridicat spre a-l chinui. Noi vedem lămurit din această poveste că noi n-am aparținut niciodată celor 10 triburi. Dar noi vedem pe altă parte din această poveste că albii nu sînt vrednici să trăiască. Ei sînt foarte răi Să moară !

— Încă o întrebare, interveni Peter. De ce s-a lăsat fiul Domnului omorît de oameni ? De ce nu i-a omorît el ?

— El a coborît pe pămînt ca să moară pentru oameni, răspunse misionarul Păcatele lor erau atît de mari, că un sacrificiu mai mic al Marelui Spirit nu ar fi fost de ajuns ca să le șteargă. Pentru ce este așa, nu știe nimeni În loc să blesteme pe călăi El a murit pentru ei și pe moarte fiind, El a implorat binecuvîntarea Domnului pentru soțiile și copiii lor.

Peter se dete la o parte și căzu pe gînduri. Indienii nu obiectară nimic contra încarnației Mîntuitorului, dar, deși ascultară cu atenție cuvintele misionarului, ei nu renunțară totuși la intențiile lor Cele mai de vază căpetenii se adunară la o scurtă consfătuire. Peter nu participă la ea, ci lăsă conducerea lucrurilor în mîinile lui Cracă de Stejar și a Nevăstuicii. Chestiunea

principală în jurul căreia se învîrtea discuția era dacă să se rămînă la hotărîrea de la început de a cuprinde pe misionar în numărul victimelor sau nu. Două căpetenii exprimară o oarecare îndoială, dar majoritatea se pronunță contra lor.

— Dacă albii au fost în stare să omoare chiar pe propriul fiu al Marelui lor Spirit, zise Nevăstuica, de ce am șovăi noi oare să le luăm acestora viața ? Manitu ni i-a predat nouă. Deci trebuie să-i omorîm.

Nimeni nu se împotrivi cu hotărîre ; chestiunea fu astfel rezolvată și Nevăstuica primi însărcinarea de a comunica prizonierilor hotărîrea consiliului. O ameliorare fu acordată preotului : nimeni să nu-l chinuiască sau să-i ia scalpul. Cînd Nevăstuica și oamenii ce-și alesese ca însoțitori aduseră pe misionar în pădure, unde urma să fie omorît, Nevăstuica invită pe Peter să-i însoțească. Acesta acceptă invitația.

— Tatăl meu vede cu plăcere murind un alb : spuse Nevăstuica adresîndu-se lui Wa-Wa-Nosh cu un suris răutăcios. Numărul inamicilor se va micșora din nou cu unul.

Peter nu acordă nici o atenție cuvintelor sale, dar el îi însoți ca împins de un farmec.

— A venit timpul, se adresă Nevăstuica pastorului Amm, ca vrăjitorul albilor să urmeze spiritele poporului său. Calea e lungă și dacă nu pornește acuma, cu greu îi va ajunge. Eu sper că va întîlni pe cîțiva din acei care au flămînzit, chinuit și omorît pe fiul Marelui Spirit.

— Eu vă înțeleg, răspunse misionarul. De cînd am pășit pe acest pămînt păgîn, viața mea a fost în continuu expusă primejdiilor. E voința lui Dumnezeu ca să mor și înaintea hotărîrii sale mă închin. Acordați-mi cîteva minute ca să-mi îndrept ruga către Tatăl ceresc.

El se descoperi și se rugă cu voce tare, care la început tremura ; treptat însă deveni mai sigură și curînd răsună limpede ca și cum ar fi pronunțat o predică de pe amvon. El imploră iertarea pentru sine și recunoscu cît de departe este el de acea sfințenie care singură îl face pe om vrednic de a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Apoi ceru Domnului iertare pentru dușmanii săi.

Peter înțelese fiecare cuvînt pe care îl pronunța misionarul. Îl ascultă cum se ruga pentru a implora mila pentru Pieile

Iroşii, ascultă cum cuprinse şi numele său în rugăciune şi rămase cufundat în gînduri. Niciodată încă nu resimţise astfel de emoţie. Trecutul îi apăru ca un vis urît, pe cînd viitorul i se arăta într-o lumină mai clară cu toate că părea întunecat de nori.

El vedea un exemplu viu al acelui spirit Dumnezeiesc al dragostei şi sacrificiului de sine. El ascultă tăcut cuvintele misionarului care îi păreau atît de măreţe şi misterioase.

Prizonierul căzu în genunchi înaintea lui iar cuvintele rugăciunii sale se ridicau fierbinte către cer.

De îndată ce misionarul tăcu, Wa-Wa-Nosh plecă fruntea şi se îndepărtă. El se simţea neputincios ; prestigiul său nu putea să salveze pe cel condamnat şi priveliştea care cu cîteva zile înainte i-ar fi umplut inima de bucurie îi era acum înspăimîntătoare şi insuportabilă.

Cutremurat de groază, el auzi lovitura tomahawkului care zdrobi ţeasta victimei. Pentru prima dată îl cuprinse, la auzul acestui grozav zgomot, o slăbiciune ce era aproape de leşin. Sălbaticii săpară o groapă pentru mort chiar pe locul unde căzuse.

Capitolul X

CAPORALUL

În timp ce misionarul era dus la moarte, caporalul trebuia să rămînă lîngă copacul unde fusese așezat. El presimțea soarta ce i se pregătea cuviosului său prieten. Cînd călăii se înapoiară, el căută să descopere scalpul — dovada sîngeroasă a izbînzii — și se miră că nu o vedea. Indienii, credincioșii cuvîntului dat, nu îl chinuiseră pe misionar și îl îngropară fără să-i ia scalpul.

Dar ei simțiră mirosul sîngelui ; întărîtarea lor crescu. Căpeteniile priveau mai întunecat ; tinerele căpetenii manifestau nerăbdare. Flint-cunoștea semnificația acestor semne.

Cu greu s-ar fi putut găsi doi oameni mai deosebiți decît misionarul și caporalul. Primul muri ca un umil urmaș al Dumnezeiescului său stăpîn, binecuvîntînd chiar înaintea morții pe călăii săi. Caporalul nu se gîndea decît la răzbunare. Știa că nu poate să fugă și vroia să moară ca un adevărat luptător, înconjurat de dușmani doborîți.

Se scursese o jumătate de oră de la moartea misionarului. Indienii ținură în acest timp o consfătuire în care se discuta chestiunea dacă să se trimită un număr de războinici la cabană ca să aducă și pe ceilalți albi spre a fi omorîți. Peter nu îndrăzni să se opună acestei propuneri ; îl convinse însă pe Pană de Corb să se împotrivească și acest Pottawatami avu destulă influență pentru a-și impune părerea. Se hotărîse deci să fie chinuit mai întîi caporalul și apoi să pună mîna pe ceilalți albi.

Nevăstuica primi din nou însărcinarea de a comunica prizonierului sentința.

— Frate, începu el, luînd poziție în fața caporalului, deschide urechile tale ca să poți auzi mai bine vocea dușmanului tău. Tu ești un alb și noi sîntem indieni. Tu dorești să ne răpești pămînturile noastre, iar noi voim să le păstrăm pentru noi. Așadar, unul din noi trebuie să iasă din cale. De aceea voim să-ți luăm scalpul și sper că ești gata să ni-l lași.

Caporalul nu înțelegea prea bine limba indiană dar acum pricepu tot ce i se spunea. Primejdia îi ascuți simțurile și Nevăsutica vorbea așa de încet și măsurat că el nu pierdea nici o silabă.

Se așteptase la aceasta și nu trăda nici o emoție. Dar știa el că sălbaticii s-ar fi bucurat de slăbiciunea lui, pe cînd astfel, găsindu-se în fața unui om curajos, i-ar fi acordat încă oarecare stimă.

— Nemernicilor, izbucni el, m-ați înconjurat și m-ați luat prizonier. Trei sute dintre voi contra mea singur, nu e o victorie prea strălucită. Să fi avut numai jumătate din compania mea cu mine, semeția voastră ar fi fost iute potolită. Acum puteți face cu mine ce voiți. Nu vă cer îndurare.

Cînd aceste cuvinte fură traduse în limbă indiană, ele provocară admirația generală.

Un om care privește atît de liniștit moartea, apărea în ochii sălbaticilor ca un erou.

— Frate, continuă Nevăstuica, cu un aer umil și pe un ton blajin, ca și cum ar fi vrut să aducă o mîngîiere prizonierului. Noi nu sîntem decît niște indieni săraci și nestiutori și nu ne putem purta cu un alb decît după obiceiul indian Noi nu l-am chinuit pe vrăjitor ; el știa prea multe și ar fi rîs poate de stîngăcia noastră. La tine nu ne temem de asta și înțelegem să te chinuim în așa fel ca să-ți dăm prilejul să-ți arăți toată bărbăția ta. O facem aceasta pentru cinstea noastră și în special pentru a ta. Căci este o cinste pentru noi de a avea un prizonier cum pari a fi tu. Să începem dar ! Chinul va dura mult și vrăjitorul nu trebuie să ți-o ia mult înainte pe calea viitoarelor cîmpuri de vînătoare.

În dorința de a chinui pe prizonier, Nevăstuica se apropie cît mai mult de dînsul. Caporalul se uită drept în ochii lui

de parcă ar fi vrut să-l vrăjească. Profitînd de un moment favorabil, el sări în sus, îi smulse dela brîu tomahawkul și, cu o teribilă lovitură, îl trînti mort la pămînt. Apoi se năpusti înainte asupra celorlalți împărțind lovituri în dreapta și în stînga, rănind încă vreo opt războinici, înainte de a fi putut fi prins și legat. În acest timp, Peter se îndepărtă neobservat.

Exclamații de admirație urmară după această dovadă de mare vitejie. Cadavrul Nevăstuicii fu îngropat, pe cînd răniții fură bandajați. Caporalul era întins pe pămînt, sleit de puteri în mijlocul indienilor. Îl legară atît de strîns că nu mai era în stare să miște nici mîinile, nici picioarele. Din nou se reuniră la o consfătuire cele mai de seamă căpetenii. Nevăstuica avusese prea puțini prieteni. De aceea nu-l regretă nimeni ; unii se bucurau chiar de moartea lui, dar demnitatea învingătorilor cerea răzbunare. Prizonierul fu deci condamnat să fie chinuit la stîlpul de tortură pentru ca ei să poată vedea dacă bărbăția lui va îndura acest chin fără tînguiri.

Nici un mijloc de a provoca dușmanului cele mai grozave dureri nu fu uitat. De fiecare dată căutau alte metode, cu adevărat drăcești. Călăii făceau totul ca să mărească torturile.

Caporalul făcea eforturi grozave ca să dovedească puterea lui sufletească, să nu lase să-i scape nici un vaiet și astfel să întărîte prin disprețul său pe chinuitori.

Chinul la care fu supus acum caporalul era foarte iubit de indieni. Trunchiuri tinere fură curățate de crengi, apoi curbate și reunite, iar victima, legată între ele cu brațele și picioarele desfăcute ; apoi, se dădea drumul acestor trunchiuri, chinuitul era tras de ele și se pomeni în aer cu membrele rupte între trunchiurile revenite la poziția lor naturală, pentru ca în această poziție chinuitoare să-și aștepte moartea.

— Frate, spuse Cracă de Stejar, apropiindu-se de caporal, tu ești un războinic curajos și ceea ce ai făcut, ai făcut bine. Numai o inimă curajoasă putea să procedeze astfel. Curajul tău ne dă prilej să te chinuim într-un fel cu totul deosebit și onorabil. Noi am hotărît să te întindem între doi arbuști. Iată-i acolo. Ei vor fi ținuți îndoiți și cînd mîinile le vor da drumul, ei se vor îndrepta din nou. Atunci brațele tale vor trebui să le țină reunite. Asta nu va fi ușor și sperăm că cu toată puterea ta, te vom găsi totuși prea slab. Noi însă nu te vom disprețui

pentru asta căci un om nu e o piatră. Și atunci încă te vom considera un erou.

O sudoare rece îl năpădi pe caporal privind pomii pe care tineri războinici îi despuiau de crăcile lor. În disperarea lui, el recurse la un mijloc de salvare de care auzise foarte adesea. El voia să întărîte pe sălbatici prin insulte, ca aceștia să se hotărască să-l omoare pe loc. În acest mod, el spera să scape de aceste chinuri grozave căci nu mai exista nici o posibilitate de salvare.

— Voi vă numiți căpetenii și războinici?, strigă el. Eu vă numesc popor de muieri. Nici un bărbat nu e printre voi. Mai repede v-ați putea numi câini. Voi indienii sînteți o sleahtă de ticăloși. Albii au venit în această țară în mici ambarcațiuni și ei nu erau decît o mînă de oameni, pe cînd voi ați fost numeroși ca lupii pădurilor. Jur împrejur nu se auzea decît chelălăitul vostru. Ce făcu mîna de oameni albi? V-au gonit și v-au alungat din cîmpurile voastre de vînătoare. Din voi toți niciunul nu s-a apropiat de coastele mării afară numai de aceia care, ca precupeți, vîndeau mărfuri sau coșuri și apoi se strecurau vicleni ca lupul pe lîngă oi.

Voi ați uitat gustul stridiilor. Părinții voștri au avut atîtea că nu puteau să le mănînce. Astăzi le mănîncă albii. Cînd un indian cerșește o stridie i se azvîrle carapacea și-l numesc cîine. Credeți voi că șefii noștri v-ar lega de doi pomi? Nu. V-ar lega de crăcile stejarilor ca să vă mănînce ciorile. Dar voi sînteți ființe mizerabile. Vă scuip și vă numesc popor de muieri. Albii au făcut femei din voi. V-au smuls inimile în locul cărora au pus o inimă de cîine.

Caporalul rămase fără respirație. Aceste insulte însă nu întărîtară prea mult pe indieni. Deși mîrîiau plini de mînie, nu se puteau totuși opri de a admira curajul acestui alb. Flint trebui să recunoască, spre dezamăgirea sa, că nici unul nu era atît de întărîtat încît să renunțe la chinuri.

— Frate, grăi Cracă de Stejar ridicîndu-se din nou, ai o inimă viteză. Dacă inima noastră e de cîine, a ta e de piatră. Ceea ce ai spus tu e adevărat. Puține Fețe Palide au venit în această țară și goniră pe părinții noștri. Noi ne rușinăm de aceasta și de aceea nu mai voim să lăsăm Fețele Palide să ne mai gonească, ci să le luăm scalpurile. Noi am putea să te

omorîm imediat și să-ți luăm scalpul, dar unul războinic viteaz i se cuvine chinuirea și noi îți datorăm aceasta.

— Cîinii pot numai lătra, replică Flint. Indienii nu sînt mai buni decît javrele lor ; ei pot să latre, dar nu să muște. Pretindeți că aci se află căpetenii vestite ? Eu nu văd decît pisici, lupi, hiene și nevăstuici. Astfel de animale trebuie omorîte. Un om viteaz nu are decît să ducă arma la umăr și au și fugit. Eu am trăit mulți ani printre indieni și i-am lichidat totdeauna fără arbuști tineri. Totdeauna nu le-am văzut decît spatele, iar dacă am văzut vreo față, aceea a fost a unei femei ce se ruga pentru viața ei.

Din nou tăcu, reținîndu-și respirația. Cuvintele lui produseră efectul așteptat căci scrîșnind din dinți, ei apucară tomahaweurile și o săgeată șuieră pe lîngă capul caporalului. Căpeteniile bătrîne socotiră deci că ar fi timpul să pună capăt acestei scene.

Caporalul fu dus și așezat între cei doi pomi tineri. Brațele și încheieturile mîinilor fură legate de vîrfuri. Tăcuți, sălbaticii îndeplinirâ lucrul și caporalul tăcea și el. Cu toate că sudoarea rece îl năpădi din nou, el păstra aparența unei liniști eroice. Cînd totul fu gata, nici unul din acești sălbatici nu putea să fie mîndru că a auzit vreo tînguire. Caporalul nu se temea de moarte, dar îi era groază de chinuri. El știa că va fi expus ore întregi acestui chin înainte de a-și da sufletul

Toată viața lui îi trecu pe dinaintea ochilor El își vedea copilăria și-și amintea de timpuri cînd, copil fiind, învățase Noul Testament și moartea lui Isus pe cruce ; inima lui chinuită căuta o mîngîiere. Sufletul lui tindea să se surprindă de păcătoșenia îndelungatei sale vieți de soldat, și el se simți mîndru la gîndul că va putea muri de o moarte asemănătoare aceleia a Mîntuitorului

— Războinic al Albilor, îl auzi el pe Cracă de Stejar, vei ajunge într-o situație în care omul viteaz are nevoie de tot curajul său Dacă rămîi statornic, noi te vom cinsti, dacă devii slab și strigi, tinerii noștri vor rîde și-și vor bate joc de tine. Așa sînt indienii Ei stimează pe viteji, ei disprețuesc pe lași.

Labă de Urs făcu un semn cu mîna Un războinic ridică toporul pentru a tăia legăturile cu care erau prinse vîrfurile pomilor, cînd deodată răsună o împușcătură. Un fum ușor se ridică

dintr-un desiș din apropierea locului de unde vînătorul de albine urmărise adunarea indienilor. În același timp căzu și caporul, legăturile se desfăcură, iar arbuștii îndepărtîndu-se păreau că rup încheieturile brațelor victimei. Indienii ciuliră urechile pentru a asculta strigătul caporalului, priviră în sus pentru a urmări zvîrcolirile chinuitului, dar nimic nu se întîmplă. Corpul atîrna fără viață între cei doi arbuști cu capul căzut pe piept. Din frunte însă se prelingea o șuviță de sînge.

Prin această împușcătură de prietenie, caporalul fu cruțat de chinurile ce-i fuseseră pregătite. Indienii se vedeau înșelați în așteptările lor. Ei bănuiră că unul din indienii răniți de Flint se hotărîse ca în modul acesta să-și răcorească setea de răzbunare și cu aceasta chestiunea era lichidată pentru ei. Se înșelau însă în presupunerile lor. Împușcătura mîntuitoare venise de la Aripă de Porumbel care, imediat după aceasta, se strecură prin desiș și dispăru. Nimeni nu-l observase.

Cînd indienii se văzură înșelați în așteptările lor de a vedea o Față Palidă chinuindu-se, ei se sfătuiră ce să facă. Îl căutară pe Wa-Wa-Nosh, dar nu-l găsiră. Cracă de Stejar era convins că se dusese la cabană ca să ia și scalpurile celorlalți albi. De aceea ei socotiră nimerit să-l urmeze fără șovăială și să-i surprindă pe albi.

Ei lăsară cadavrul caporalului să atîrne între pomi și porniră în grabă. Ei se năpustiră fără nici o ordine înainte. Fiecare căpetenie își conducea ceata pe drumul pe care îl credea mai bun. Toți însă se îndreptau în aceeași direcție. Într-o clipă poiana rămase goală.

După o jumătate de oră, se apropiaseră de cabană pînă la o bătaie de pușcă. Ei încercau să înspăimînte pe cei dinăuntru prin urlete înfricoșătoare. Nimeni însă nu se arătă. Se părea că albii se adăpostiseră în dosul ușilor și ferestrelor, gata de apărare. Nici Wa-Wa-Nosh nu era de văzut. Îl luaseră albii prizonier sau o apucase pe alt drum ?

Labă de Urs convocă cele mai de seamă căpetenii și se sfătuiră ce aveau de făcut. Într-un singur glas hotărîră cu toții să dea foc cabanei.

Indienii îndrăznesc foarte rar, chiar cînd sînt în număr mare, să dea un atac deschis, atîta timp cît au posibilitatea să-și ajungă scopul pe o cale lipsită de primejdii. Ascunzîn-

du-se în dosul copacilor, ei se apropiară de cabană și ajunseră în cele din urmă la hambarul ce le servea albilor de bucătărie. Aci găsiră foc, căci numai cu puțin timp înainte fusese pregătită masa. În curînd începură să cadă pe acoperișul cabanei săgeți aprinse. În cîteva minute tot acoperișul era în flăcări.

Jur împrejur răsunau urlete de bucurie. Din casă se auzea chelălăitul unui cîine, dar nimeni nu se arătă încă. Foarte curînd acoperișul se prăbuși, și din resturile fumegînde sări în curte un cîine cu blană arzînd, care începu să alerge încolo și încoace urlînd. Un glonte puse capăt chinurilor.

Labă de Urs făcu un semn și toți se aruncară la asalt. Nu răsună nici o împușcătură. Fără să întîlnească pe cineva, ei pătrunseră în interiorul palisadelor, dărîmară ușa cabanei și priviră în încăperea plină de foc și fum.

Nu găsiră nici o urmă a albilor. Atunci abia își dădură seama că Bourdon și tovarășii săi simțiseră la timp pericolul și zburaseră.

Capitolul XI

MARGARET

În sufletul lui Peter se produsese o schimbare extraordinară. Cînd ajunsese pentru prima dată la gurile Kalamazului, cu cei doi oameni care-i căzuseră jertfă, îl stăpînea cu totul ideea de a distruge întreaga rasă albă. Cînd o zărise pe Margaret însă, îi veni în minte că ar putea face o excepție. La început se gîndi s-o ia în wigwamul lui ca fiică adoptivă. Cînd însă observă simpatia ce o avea Margaret pentru Bourdon, se dădu o luptă în sufletul lui. Să-l salveze și pe acesta sau să rămîie credincios planului de la început? El vedea cu cîtă duioșie se legase față de Bourdon și deodată, printre groaznicele sale gînduri, își făcu loc ceva ce aducea a sentiment omenesc.

Dar înțelegerea misterioasă între Zum-Zum și albine avu o mai mare influență asupra hotărîrii sale de a cruța pe vrăjitor decît atașamentul său pentru Margaret. Deoarece el se hrănea cu speranța de a salva prin aceasta pe Margaret, el insistase ca să se căsătorească cu vînătorul de albine. Toți indienii nutreau un fel de teamă superstițioasă față de vrăjitori și nu îndrăzneau să facă vreun rău acestora.

Wa-Wa-Nosh avea de aceea speranța că vrăjitorului și soției sale i se va lăsa drumul liber. Această speranță fusese însă zădărnicită de viclenia Nevăstuicii.

Într-o asemenea dispoziție se găsea Peter cînd se duse ultima oară la consiliul indienilor și îl urmărea atitudinea ciudată a misionarului. De sute de ori auzise el războinicii adresînd injurii și expunînd la înjosiri pe dușmanii lor. Aici însă, pentru prima

oară, i se înfățișă un om care pînă la ultima suflare implora binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acelora care-l chinuiau.

Cuvintele, principiile, rugăciunile, și mai presus de toate exemplul viu al misionarului, produseseră în sufletul său o completă schimbare.

Astfel de idei îl frămîntau pe Wa-Wa-Nosh cînd se grăbea spre cabană, după ce soarta misionarului fusese pecetluită. Era hotărît să salveze pe toți albii care se aflau la cabană și acum nu mai erau excluși nici Gershom, nici Dorothea.

Cu toate că mergea foarte repede, gîndurile îl depășeau și avea mereu în fața ochilor imaginea misionarului.

Cei patru oameni din castelul de miere nu se mai simțiseră de multă vreme atît de fericiți, ca în aceste clipe. Dorothea împărtășea bucuria tinerei soții și dragostea de frate a lui Gershom se manifesta în chip foarte afectuos. Pentru moment erau uitate toate grijile de care fuseseră copleșiți în ultimele zile. Totul în jurul lor respira pace, cerul deasupra lor era de un albastru nepătat, pădurea înverzită răspîndea farmecul ei natural și, îmbătați de atîta frumsețe, se simțeau liberați de orice grijă. În acest moment, apăru Peter, gîfîind din cauza goanei. O rază de bucurie lumină fața sa întunecată, cînd zări pe Bourdon și Margaret ce stăteau plini de fericire și dragoste în umbra stejarilor.

— Nu trebuie să stai cu brațele încrucișate, Bourdon, spuse el. Sculați-vă, adunați lucrurile voastre și încărcați-le în bărci, căci trebuie să plecăm de aci.

— Ce s-a întîmplat, Peter ?, întrebă Ben îngrijorat. Vii ca un sol ce aduce vești rele.

— Să plecăm, vă spun,, nu mai e timp de pălăvrăgeală. Încărcați în barcă și vîsliți cît se poate de repede.

Înțelesul acestor cuvinte era limpede. Graba lui spunea totul. Vînătorul de albine pricepu că ar fi inutil să-l asalteze cu întrebări. Îl chemă pe Gershom.

— Căpetenia ne îndemnă la plecare, spuse el și făcu toate sforțările pentru a nu-și trăda neliniștea, ca să nu sperie femeile. E cel mai bun lucru acum, să urmăm sfaturile lui. Chiar Aripă de Porumbel m-a făcut să înțeleg că ne amenință un pericol. Să nu pierdem, deci, timpul, ci să pregătim bărcile de plecare, așa cum o dorește căpetenia.

Toți se apucară de lucru. De mai multe zile se aflau alimentele în bărci, căci Bourdon era pregătit totdeauna pentru o plecare grăbită. Nu rămîneau de încărcat decît celelalte obiecte indispensabile. Timp de o jumătate de oră, vînătorul de albine și Gershom lucrară cu rîvnă. Nici un cuvînt nu fu pronunțat, nici o clipă pierdută. Chiar Peter luă parte la această muncă și deoarece nici un indian nu face în mod normal o astfel de muncă, acest fapt era semnul cel mai bun de gravitatea primejdiei.

Era vorba acum să se ia o hotărîre asupra soartei castelului de miere. Peter îi sfătui să încuie poarta și să închidă ciinele înăuntru. Acestei măsuri inteligente, îi datorau faptul că, fără îndoială, castelul nu căzu așa de repede în mîinile dușmanilor și timpul pe care sălbaticii îl pierdură cu pregătirea atacului înlesni ca fugarii să cîștige un avans prețios.

Pregătirile erau tocmai terminate cînd apăru Aripă de Porumbel și aduse știrea că toată ceata de indieni se pusese în mișcare în direcția cabanei și ar putea să ajungă aci în zece minute. Bourdon o luă în brațe pe Margaret și o așeză în barcă. Gershom de asemenea o așeză pe Dorothea, pe cînd Peter intră și el în barca în care adusese pe misionar și pe caporal. Aripă de Porumbel rămase în urmă ca iscoadă.

Bourdon pierdu aproape tot curajul, cînd auzi cît de aproape de ei se afla dușmanul. O fugă îi păru imposibilă și regretă aproape că a părăsit palisadele. Curentul fluviului era foarte slab pe distanță de o milă ; apoi venea un loc unde bărcile trebuiau descărcate și transportate pe o distanță destul de mare, ceea ce conduse la o întîrziere de aproape o oră. Ei o porniră în contra curentului și se îndreptară către o pădurice, bine cunoscută lui Wa-Wa-Nosh. În acest timp, indienii înconjuraseră cabana și se pregăteau de asalt. Dacă ar fi fost mai puțin preocupați de acest lucru, poate că ar fi zărit vreuna din bărci căci în acel loc vegetația de pe mal era mai rară. Cînd ajunseră la locul indicat, Peter răsuflă mai ușurat. El îi adăposti pe toți într-o ascunzătoare pe care o pregătise din vreme, apoi se adresă lui Bourdon :

— Voi rămîneți aci. Eu mă înapoiez să vorbesc cu căpeteniile. Mă întorc îndată, dar aveți grijă să nu vă îndepărtați în vremea aceasta.

— O clipă, Peter, strigă Bourdon ; dacă vezi cumva pe caporal spune-le unde sîntem ca să știe unde pot să ne găsească.

Privirea lui Peter se întunecă. El privea trist înaintea sa. Trecură cîteva clipe înainte de a răspunde, apoi glăsui cu o voce tremurătoare, ca un om apăsat de remușcări :

— N-o să-i mai vedeți niciodată ; amîndoi sînt morți.

— Morți ? !, strigară toți.

— Da ! Indienii i-au omorît. Ei vor să vă omoare și pe voi. De aceea v-am sfătuit să fugiți. Eu l-am văzut murind pe vrăjitorul alb. Ce gîndiți despre asta ? Cu limbă de moarte se ruga Marelui Spirit pentru binele indienilor.

— Asta o cred, zise Bourdon. A fost un om brav. Tradițiile creștine ne învață asta dar sînt puțini aceia care o fac. Pastorul Amin era unul dintre aceia.

— E adevărat, Peter, adeveri și Margaret : asta e scris în învățăturile noastre. Așa stă scris în Biblia noastră.

— Ai tu cartea ?, întrebă Peter. Te-am văzut adesea citind în ea. O ai aici ?

— Bineînțeles că o am. Cum aș fi putut s-o uit ? Dorothea are una și eu una. Citim zilnic și sperăm că fratele meu și Bourdon să ne imite în curînd.

— Trebuie să-mi citești și mie din ea, Ghiocelule, zise el. Peter apucă mîna Margaretei, îi mulțumi și se pregăti de plecare. Înainte de a pleca însă le povesti amănunțit cum murise pastorul Amin și caporalul. Sfîrșitul celui de al doilea îl știa de la Aripă de Porumbel.

— Sper că ne putem bizui pe prietenia ta, Peter, spuse Ben înainte de a se despărți de Wa-Wa-Nosh. Mă tem că mai înainte ai fost dușmanul nostru.

— Zum-Zum, răspunse Peter serios, ascultă-mă. Există spirite bune și spirite rele. Tradițiile noastre ne-o spun și inimile noastre de asemenea. Douăzeci de ani de-a rîndul mi-a șoptit un spirit rău la ureche. Am ascultat și am făcut tot ce mi-a poruncit. Am crezut ce îmi spunea. Omoară-ți dușmanii, mă sfătuia el, ia scalpul tuturor Fețelor Palide, nu lăsa să scape nici o femeie, nici un copil. Asta trebuie să facă un indian ! Douăzeci de ani am ascultat vorbele acestui spirit rău și mă bucuram la gîndul că nu o să mai existe Fețe Palide. Însă spiritul bun s-a făcut în cele din urmă auzit. Șoapta lui era

atît de înceată încît urechea mea nu a auzit-o la început. Acum îl aud. Cînd a vorbit cel mai tare, a împrumutat vocea misionarului. Asta s-a întîmplat în ceasul cînd a trebuit să moară predicatorul. Cînd ne apropiem de moarte, vocile noastre devin clare și puternice. Chiar ochii văd mai bine ce am lăsat în urmă și ce e înaintea noastră. Ceea ce a spus misionarul mi-a rămas în ureche de parcă ar fi spus-o spiritul cel bun însuși. Eu cred aceasta. Ghiocelul mi-a citit din cartea sfîntă a poporului vostru și văd că într-adevăr e așa. Parcă aș fi un copil. Îmi vine să mă așez în wigwamul meu și să plîng. Tu ești o Față Palidă, eu un indian. Tu ești puternic, eu sînt slab. De ce? Fiul Marelui Spirit a vorbit poporului vostru și celui al meu. Înțeleg acum de ce Fețele Palide se împrăștie în lume și iau cîmpurile de vînătoare ale altor popoare. Le-a fost poruncit să vie încoace să împărtășească neștiutorilor indieni lumina celor cunoscute de dînșii.

Sper că poporul meu va ști să audă. Ceea ce a spus fiul Marelui Spirit trebuie să fie adevărat — nu poate să vină nimic nedrept de la dînsul. Înainte era o deosebită plăcere pentru mine să iau scalpul inamicilor. Înainte nu puteam gîndi altfel. Fiul Marelui Spirit m-a învățat acum să gîndesc altfel. Am trăit în nori. Sufletul pastorului muribund i-a împrăștiat. Aud și acum binecuvîntarea lui, deși voiam să-i iau scalpul. Atunci s-a deschis urechea mea și am înțeles că vorbea spiritul bun. Urechea care ascultase douăzeci de ani spiritul rău se închise și deveni surdă. Nu-l mai aud și nici nu vreau să-l mai aud. Îmi face bucurie acum să privesc înainte; mă îngrozesc privind înapoi. Nu mai sînt acela dinainte. Sentimentele mele nu mai sînt aceleași. Un scalp este acum în ochii mei ceva groaznic; nu mai vreau să văd vreodată vreunul. Eu îi iubesc acum pe Yankei. Aș dori să le fiu de folos. Mai presus de toate însă iubesc spiritul cel bun.

După ce Peter făcu această spovedanie, el strînse prietenește mîna vînătorului de albine și-și luă rămas bun de la el. El nu urmă calea pe care veniseră încoace, ci alese calea fluviului căci știa că apa nu lasă nici o urmă. Nici nu se îndreptă spre drumul care ducea la cabana ce ardea acum și se îndepărtă în josul apei pînă ce ajunse la un loc peste drum de ea unde îi se păru indicat să acosteze. Aci se descotorisi de îmbrăcămintea ușoară și făcu din ea o legătură pe care ținînd pe

cap deasupra apei trecu fluviul înot. Ajuns pe malul opus, el se îmbrăcă din nou și trecu prin luminișurile pădurii. Armele le lăsase cu bună știință deoarece îi fusese teamă că într-un moment dat ar fi fost pornit să se răzbune contra foștilor săi tovarăși, și în ochii lui, Labă de Urs și Cracă de Stejar nu-i mai erau prieteni.

Îi fu ușor să se amestece cu tovarășii săi dinainte fără să se fi observat de unde venea. Cînd ceata pătrunse prin poarta micii cetățui și se repezi la cabana în flăcări, se făcu și el observat. Rămase totuși mai la o parte deoarece nu voia în nici un fel să ia parte la dărîmarea casei.

Cînd indienii constatară că nu se află nimeni în cabană, Labă de Urs se apropie de Wa-Wa-Nosh.

— Albii au fugit, spuse el. Noi am căutat oasele lor în cenușă, dar n-am găsit nici o urmă. Vrăjitorul le-a spus desigur că noi urmărim să le luăm scalpele, și au fugit înainte de venirea noastră.

— A fost vreunul din tinerii mei frați la rîu să vadă ce s-a întîmplat cu bărcile ?, întrebă liniștit Peter. Dacă într-adevăr au dispărut, atunci s-au îndreptat spre lac.

Imediat, începură să se facă cercetări și toți se puseră în urmărirea fugarilor. Deoarece Kalamazu prezintă numeroase cotituri, nimeni nu se mai îndoi că vor reuși să-i ajungă pe albi. Pentru aceasta indienii se împărțiră în mai multe grupe și porniră hotărîți la drum pe urma fugarilor. Bărcile ce aparțineau lui Pană de Corb și cetei sale porniră în susul fluviului și se aflau acum la o milă depărtare de ascunzătoarea fugarilor. O parte a cetei o lăsă pe un mal, iar cealaltă trecu pe malul opus. Ei intenționau să înainteze pe ambele maluri în apropierea țărmului și să avanseze cît mai departe spre îmbucătura rîului. Alte grupe primiră ordinul să cerceteze regiunea apropiată. Labă de Urs, Cracă de Stejar, Pană de Corb și încă alte căpetenii rămaseră în urmă cu o importantă ceată pentru a cerceta luminișurile pădurii după urmele de picioare, căci era posibil ca albii să fi dat drumul bărcilor în josul fluviului pentru a induce în eroare pe urmăritori și apoi să se strecoare nestingheriți prin pădure.

Castelul de miere era înconjurat din toate părțile de o splendidă pajiște Faptul în sine determinase pe Bourdon să aleagă acest loc pentru clădirea locuinței sale, căci abundența de flori

atrăgea albinele. Era deci pentru sălbatici foarte ușor, înaintînd pînă la o distanță destul de mare, să se convingă că fuga se înfăptuise pe apă. Le-ar fi fost imposibil albilor ca în graba fugii să facă a dispărea urmele de picioare în iarbă. Cînd Peter văzu că mai mulți dintre sălbatici se îndreptară și către est în urmărirea lor, fu cuprins de neliniște, căci în această direcție ar fi putut cădea în spatele protejaților lui. Nu-i era îngăduit însă, pentru a nu se trăda, să-i rețină din această direcție și de aceea lăsă oamenii să înainteze în voie fără să le spună un cuvînt.

Labă de Urs chemă la o consfătuire căpeteniile rămase.

— Ce zice fratele meu, cel fără trib ?, se adresă el lui Peter ca și cum ar fi fost convins că va auzi de la el sfatul cel mai bun. Din șase albi am prins numai doi, și din aceștia, unul l-am îngropat cu scalpul.

— Trebuie să-i prindem și pe ceilalți, spuse Peter plictisit. Dacă îi prindem nu ne va fi greu să le luăm scalpul. Bărcile au dispărut, vînătorul de albine și tovarășii săi au luat deci calea apei. În josul rîului îi putem găsi pe toți.

Majoritatea căpeteniilor fură de aceeași părere ; totuși hotărîră să trimită o ceată pe uscat și către est, în direcția Detroit. Sălbaticii erau atît de numeroși și albii atît de puțini că o împărțire a forțelor nu îi neliniștea.

Toți nutreau speranța că fugarii vor fi prinși și Labă de Urs găsi că e mai bine să plece cît mai repede.

— Cînd a văzut fratele meu ultima oară Fețele Palide ?, întrebă Pană de Corb. Vînătorul de albine cunoaște bine fluviul și poate să fi plecat încă de ieri după ce a părăsit poiana.

Această nouă părere era aproape verosimilă. Toți ochii se îndreptară îndată către Peter care își dădu seama că această nouă părere ar putea folosi fugarilor. De aceea el se hotărî să întărească această presupunere. Nu-i era totuși ușor să dea un răspuns în doi peri, căci trebuia să fie atent, să nu se pună el însuși într-o lumină nefavorabilă.

— Fratele meu are dreptate, încuviință el. Fețele Palide au avut timp să coboare fluviul și să cîștige un mic avans. După cum știu și frații mei, eu am petrecut noaptea împreună cu dînșii în preerie. Chiar azi, cînd am ținut sfatul la izvor, mai eram cu voi.

Peter spunea aci adevărul, numai că-l ascundea în anumite puncte. Nimeni nu păru că pune la îndoială spusele sale. Toți erau convinși că Peter e credincios planurilor sale pînă la exaltare. Nimeni nu avea idee de lumina pe care Marele Spirit o aruncase în sufletul său.

Între timp, fugarii fură cuprinși de îngrijorare. Depărtarea între cabană și ascunzătoarea lor era de vreun sfert de milă, și deși erau înconjurați de pădure, urletul sălbaticilor ajunsese la urechile lor. Această apropiere era înfricoșătoare prin ea însăși ; pe deasupra, Bourdon nu era complet încredințat de schimbarea lui Peter.

Chiar el nu era pătruns în adîncul inimii de puterea credinței și de aceea socotea imposibilă o astfel de schimbare în sufletul unui om. Desigur gîndea că puterea Domnului poate muta munții din loc, dar nu punea mare bază pe influența Spiritului Sfînt asupra sufletului unui sălbatic.

Altfel însă gîndea Margaret. Inima ei curată, caracterul ei deschis, îndepărta orice îndoială în privința lui Wa-Wa-Nosh. Ea avusese de la început încredere în el și, încetul cu încetul, acest sentiment se schimbase în prietenie. În același timp însă, nutrea oarecare neîncredere față de Aripă de Porumbel ; nu știa de ce Bourdon ținea la acesta ca la un prieten credincios și de asemenea nu înțelegea neîncrederea lui față de Peter.

— Aș dori, Margaret, spuse Bourdon, să nu ne aflăm în puterea lui Peter.

— Mă mir să te aud vorbind astfel, răspunse ea.

— Nu putem să ne lăsăm pe mîini mai bune. Dacă ai nutri această rezervă față de Aripă de Porumbel, aș înțelege.

— Pentru Aripă de Porumbel răspund cu viața mea.

— Mă bucură că ai atîta încredere în el, căci eu aveam oarecare rezervă față de el, mai ales de cînd a luat scalpul acelui Pottawatami.

— Tu nu știi, Margaret, că prietenul tău e cunoscut sub numele de Peter-Scalperul ?

— O, știu, dar nu cred astfel de zvonuri.

— Ți-a vorbit vreodată despre asta ?

— După cîte îmi amintesc, nu ! Dar nu s-a lăudat niciodată cu astfel de fapte, cum a făcut Aripă de Porumbel. Încă odată îți spun, Ben, acest Chippeway nu-mi place.

— În privința lui, fii fără grijă ; și dacă mă gîndesc bine în privința lui Peter, nu văd de ce ne-ar fi adus aci dacă ar avea gînduri ascunse împotriva noastră. Totuși, pentru mine omul ăsta e o enigmă.

— N-avea grijă în privința lui. Am tot atîta încredere în el, ca în Gershom și tine. Ai auzit doar ce spunea despre Pastorul Amin și caporal.

— Dar ai auzit cu cîtă liniște a povestit totul, replică Ben clătinînd din cap. Amîndoi au fost uciși mișelește și cred că un indian ar putea fi mișcat de așa ceva.

— Eu nu pot să împărtășesc gîndurile tale sinistre. Convingerea mea este că trebuie să-i mulțumim lui Peter că ne-a adus aici.

— Dacă a făcut-o cu bune intenții, îi sînt și eu recunoscător, numai că nu știu ce să cred. Aripă de Porumbel mi-a spus de mai multe ori să nu mă încred prea mult în acest indian misterios.

— Și mie mi-a pomenit de asta, totuși am mai multă încredere în Peter decît în el.

— Viețile noastre sînt în mîinile Domnului, Margaret. Dacă ne putem încrede în aceste două Piei Roșii, atunci mai am speranță. Peter ne-a adus în această ascunzătoare și Chippeway ne-a pregătit-o.

Ambii păși pe țărm și începură să cerceteze terenul mlăștinos din împrejurimile ascunzătoarei lor. Tocmai în acest loc malul era mai înalt decît pretutindeni în împrejurime ; era, de asemenea, nisipos și, pe întindere destul de mare, terenul părea a fi foarte uscat. Brîul mlăștinos forma totuși o bună apărare în direcția fluviului. Dinspre uscat nu se găsea aproape nici un drum. De aceea, Bourdon se simți bine adăpostit, așa că din crăcile răspîndite pe jos, el construi o colibă pentru femei în care să-și petreacă noaptea ; căci trebuia să ia în seamă că vor trebui să rămînă aci aproape trei zile. Trebuia așteptat atîta pînă cînd sălbaticii se vor îndepărta destul, căci altfel, ținînd seama de marele lor număr, o scăpare nu era de așteptat.

După aceste cercetări, cumpăniri și rînduiri, fiecare se simți mai ușurat. Singura primejdie putea să vină din direcția fluviului. O barcă ce ar fi urcat rîul ar fi putut într-adevăr descoperi ascunzătoarea. Nu era însă de temut ca vreunul să se

aventureze în mlaștină și să se apropie de ascunzătoare pe partea cealaltă.

Margaret nu-l părăsea nici un moment pe Bourdon și încerca cu orice prilej să-l convingă de sinceritatea lui Peter. Încrederea ei hotărîtă avu o influență liniștitoare asupra lui, așa că el se îngriji atît cît se putu pentru confortul femeilor. Trei zile și trei nopți ei nu văzură nici pe Aripă de Porumbel și nici pe Peter. Timpul părea o veșnicie. Neliniștea lor se mări și nesiguranța le crescu, iar dorința lor de a afla ceva sigur amenința să le sfarme inimile.

Mare le fu de aceea bucuria, cînd în zorii celei de a patra zile, apăru Chippeway. El venea, pentru a nu lăsa nici o urmă, pe calea apei, ținîndu-se cît mai aproape de mal. Bourdon alergă înaintea lui.

— Bine ai venit, Aripă de Porumbel, strigă el și strînse mîna prietenului său roșu. Ne temeam că nu o să te mai vedem. Aduci vești bune sau rele ?

— Nu fi ca o muiere, Zum-Zum, răspunse indianul în timp ce-și controla fitilul puștii și se uită dacă nu i s-a umezit pulberea. Ai răbdare, cum șade bine unui bărbat. Am reușit totuși să-l capăt.

— Ce ai căpătat, tinere prieten ? Nu văd la tine decît pușca, cornul cu pulbere și sacul cu gloanțe !

— Am căpătat scalpul Nevăstuicii. N-am făcut bine ? Niciodată încă n-a adus un tînăr războinic atîtea scalpuri acasă. Am reușit să mai iau trei și le-am ascuns. Cînd o să pornim la drum, mă duc să le iau.

— Bine, bine, Chippeway. Greu îți vine să te lași de acest obicei indian. Ce s-a făcut cu indienii care mi-au incendiat cabana și au omorît pe misionar și caporal ?

— Mulți dintre ei sînt încă în apropiere, majoritatea însă au coborît fluviul. Cîteva căpetenii cred că ai zburat pe aripile albinelor.

Disprețul ce-i inspira această ignoranță a căpeteniilor se citea pe fața sa. Pentru el, Zum-Zum era un bun prieten, dar nicidecum un vrăjitor ; el însuși cunoștea acum atît de mult despre vînătoarea de albine, încît procedeul lui îi apărea clar și lămurit.

— Cu atît mai bine, dacă ei cred aceasta ! exclamă Bourdon. Totuși se mai găsesc mulți în luminișurile pădurii.

— Dar ce facem acum ? În curînd vom duce lipsă de alimente. Peștii au început să lipsească, și eu am omorît toate veveriţele ce se găseau aci. Știi bine că nu trebuie să fac uz de armă.

— Aripă de Porumbel a avut grijă de asta, spuse Chippeway. El arătă în direcţia fluviului. Văzu că trăsese după dînsul o plută ce o legase de mal. Pe ea se găsea un cerb ; acest admirabil vînat sosea tocmai la timp.

După ce puseseră în siguranţă prada bine venită, Aripă de Porumbel începu să povestească noutăţile. Raportul său era foarte amănunţit și totul trăda șiretenia acestei iscusite iscoade. Din expunerea lui rezultă că cele mai de vază căpetenii o porniseră împreună cu un important număr de războinici, în josul fluviului, urmînd ordinului dat de Labă de Urs.

O parte din ei s-au îndreptat către celălalt mal. Ei cercetaseră în drumul lor fiecare loc unde s-ar fi putut ascunde o barcă. Între diversele grupe se găseau în acţiune permanentă curieri, pentru a raporta rezultatul cercetărilor. Însuși Aripă de Porumbel luă asupra lui un asemenea rol. Ieșise ici colo în calea curierilor și fusese destul de priceput ca prin rapoarte inventate să orienteze pe căi greșite grupele de indieni.

În felul acesta, majoritatea sălbaticilor observară, în primele două zile, calea în josul fluviului și făcură, urmînd cotiturile rîului, aproape 60 mile de drum.

Aci Aripă de Porumbel îi părăsise și se îndreptase din nou în susul fluviului pentru a se înapoia la prietenii săi. Despre Peter nu putea să dea nici o știre ; nu-l văzuse și nici nu auzise ce se făcuse cu el.

În drumul său, în susul rîului, el întîlnise mai mulţi indieni, curieri și iscoade, care erau în căutarea fugarilor și îi fu foarte ușor să-i înșele. Dintre toţi aceștia nici unul nu aparţinea grupei lui Pană de Corb și Chippeway le era străin ; pe de altă parte, în toate aceste deplasări el știuse să le iasă din cale Pottawatamilor. Oamenii cu care se întîlni nu-i cunoșteau gîndurile, acceptau comunicările lui fără nici o îndoială și primeau ordinele pe care el pretindea că are însărcinarea să le transmită.

În felul acesta, Aripă de Porumbel reuși să îndepărteze de la fluviu pe toţi iscoditorii ce-i întîlnea, spunîndu-le că sînt

motive serioase de a bănui că albii s-au refugiat în mijlocul pădurilor și Labă de Urs dorește de aceea să-i urmărească în această direcție.

Procedînd astfel, el abătu din drumul lor un mare număr de dușmani ; dar cu mulți care porniseră în căutarea albilor ei nu putuse vorbi și cîțiva se găseau, pe cît știa el, în susul fluviului, în spatele fugarilor. Nu-i fusese posibil să pună pe aceștia pe o cale greșită. Numărul Indienilor era atît de mare, încît nu era greu să se răspîndească pe toată regiunea, formînd grupuri destul de puternice pentru a prinde pe fugari.

Aripă de Porumbel găsi nimerit ca în aceeași noapte să se urce în bărci și s-o pornească în josul rîului. La prima vedere această acțiune părea foarte riscantă, căci după toate aparențele ar fi putut cădea în brațele dușmanilor ; totuși nu exista altă soluție. Drumul de-a curmezișul peninsulei era prea obositor pentru femei și, în același timp, se temeau că se vor descoperi urmele lor. Pe de altă parte, ar fi fost obligați să meargă în direcția Ohio și trebuiau să gîndească la faptul că după căderea Detroitului războiul s-ar fi putut întinde și asupra acestei regiuni.

Bourdon reflectă la tot ce auzise și deoarece nu se putea încă lepăda de o oarecare neîncredere față de Peter, el acceptă propunerea. În cursul zilei se pregătiră bărcile și se luară toate măsurile pentru a fi gata de plecare odată cu căderea nopții. Cu toate că fiecare simțea la ce pericol se expune, nici unul din ei nu regreta că părăsise ascunzătoarea. Șederea inactivă, așteptarea chinuitoare într-o nesiguranță apăsătoare, deveniseră insuportabile.

Aripă de Porumbel conduse micul grup. El se ținu pe cît posibil aproape de mal ; vegetația bogată ascundea bărcile lor privirii dușmanului de pe un mal, iar întunericul nopții îi făcea invizibili celor de pe malul celălalt. Ei se strecurară nedescoperiți pe lîngă locul unde fusese cabana și atinseră către miezul nopții primele cataracte. Aci trebuiră să descarce bărcile, să le aducă pe uscat și să le transporte dincolo de aceste bariere. Din această cauză, pierdură un ceas. Pînă în zori de zi ajunseră bine într-un loc al malului aproape inaccesibil din cauza mlaștinilor și stufișurilor. Chippeway pregăti și aci o ascunzătoare. În anumite părți, apa fluviului pătrundea în mlaștini formînd mici brațe laterale și golfulețe.

Aripă de Porumbel pătrunse în cel mai mare din aceste golfuri și ceilalți îl urmară. El opri barca la un loc unde malul era uscat și spuse tovarășilor săi că vor trebui să poposească aci o zi. Toți erau fericiți că au ajuns la un loc sigur după o muncă neîncetată de aproape opt ore.

După socoteala lui Bourdon, ei făcuseră în această noapte aproape 30 de mile; asta însemna un progres important pe drumul ocupat de dușman. Chippeway părea, de asemenea, foarte mulțumit și îndată ce se întinse în iarbă își aprinse o pipă și fumă liniștit.

— Mie, Aripă de Porumbel, mi se pare că sîntem bine adăpostiți aci, spuse Bourdon.

— Bineînțeles; aci nu ajunge nici un indian. Atîta vreme cît avem astfel de ascunzători, nu ne pot descoperi. Primejdia cea mare ne așteaptă jos, la îmbucătura rîului.

— Asta o cred și eu. Acolo o să-i găsim în număr mare. Nu va fi ușor să ne strecurăm pe lîngă ei. Cum speri să reușești?

— Acolo crește mult păpuriș și asta ne va ajuta poate, în afară de faptul că noi călătorim în timpul nopții.

Femeile pregătiră dejunul, dar nu se puteau folosi de foc căci ar fi fost foarte periculos să se zărească fumul ridicîndu-se deasupra copacilor.

Se mulțumiră deci cu carne rece și după ce se săturară, se pregătiră toți de culcare. Nu socoteau necesar să orînduiască paza.

Trecură mai multe ceasuri pînă la trezirea fugarilor, dar îndată ce Chippeway se mișcă, fură și ei pe picioare. Soarele era de mult la asfințit și era timpul să-și întărească forțele pentru continuarea călătoriei, printr-un nou dejun. Cînd soarele apusese, totul era gata de plecare. Cerul era acoperit de nori și noaptea întunecoasă. Nu exista nici o teamă de a fi descoperiți de pe malul împădurit, totuși mulțimea de cataracte cauză din nou o mare întîrziere. Bourdon străbătuse deseori fluviul Kalamazu; el cunoștea apa și fiecare cotitură a ei și fu deci un bun pilot. Sub conducerea lui, toate greutățile pe această porțiune fură învinse.

In zorii zilei se opriră din nou într-un loc mlăștinos și rămaseră acolo nemișcați tot timpul zilei. Astfel ei pierdură 4 nopți pe Kalamazu și 4 zile în mlaștini. De aceea, erau încă

nedescoperiți. În fiecare dimineață, ei descopereau un adăpost sigur și în fiecare noapte odată cu revărsarea întunericului, ei erau gata de călătorie. Ajunseseră atît de departe încît puteau spera că în cîteva ore vor ajunge la îmbucătura fluviului fără prea multe sforțări. Acum era nevoie de mare băgare de seamă ; încă în cursul ultimei nopți, putură să-și dea seama în mai multe locuri de prezența indienilor.

La un moment dat, pericolul de a fi descoperiți fusese destul de mare. Aripă de Porumbel auzi voci în desișul pădurii de pe țărm. Un indian striga altuia să-l treacă rîul cu barca. Era prea tîrziu pentru a opri bărcile : trebuia înaintat cu orice chip cu toate că dușmanii, judecînd după vocile lor, se puteau afla la o depărtare de 100 metri. Norocul îi favorizează pe fugari ; trecură neobservați pe lîngă locul primejdios și, după aceea, răsuflară ușurați. Acest incident, care îi umpluse de teamă, contribui să le ascută simțurile. Foarte probabil că sălbaticii supravegheau în același mod întregul mal și deoarece avură șansa de a scăpa de sub supravegherea lor, trebuia să-și închipuie că indienii nu socoteau posibil ca albii să ajungă la revărsarea rîului.

În această dimineață se opriră mai devreme ca de obicei. Îmbucătura rîului era acum atît de aproape că ar fi putut să ajungă la ea în zori, dacă ar fi călătorit fără întrerupere. Acest lucru trebuia evitat. În același timp, indienii trebuiau ținuți în nesiguranță asupra direcției ce ar lua-o ei pe lac.

În cazul cînd căpeteniile ar fi fost informate despre mișcările lor, ei ar fi putut ușor pune oameni în diverse puncte pe coastă, pe unde albii trebuiau să treacă. Drumul la „Sagina" sau „Pointe-aux-Barques" îi ducea pe fugari drept în mîna urmăritorilor.

De data aceasta nu se mai opriră la o mlaștină, deoarece în apropierea îmbucăturii nu se mai găseau. Luminișul pădurii în fața căreia făcură un popas era înconjurat de pomi deși ; un mic pîrîu îl traversa, revărsîndu-se în Kalamazu. Ei se îndreptară într-acolo și deoarece era înconjurat de stufișuri, putură să-și aranjeze un adăpost sigur.

Aripă de Porumbel nu se culcă, așa cum obișnuia s-o facă pînă acum, ci părăsi locul pornind în cercetare. Înaintă o bună bucată de drum în susul pîrîului nelăsînd nici o urmă, și se îndreptă spre îmbucătură, către vest. Bourdon și ceilalți mîn-

cară și se culcară. Abia cîteva ore înainte de plecare, ei se treziră.

Pînă aci totul decursese în mod fericit. Se bucurau de această reușită, mulțumiră lui Dumnezeu pentru ajutorul dat, dar erau în același timp mîndri de prudența și îndemînarea cu care executaseră această îndrăzneață întreprindere. Meritul cel mai mare în acest succes îl avea, fără îndoială, Chippeway. Acesta părea că are în capul său harta întregii regiuni căci nu întîmpinară în tot acest timp nici o greutate în a găsi locul potrivit. Din fragedă copilărie el hoinărise în aceste desișuri și indianul, din fire, își întipărește cu ușurință, caracteristica fiecărui loc pe unde trece, cu atîta precizie, că poate în orice moment să-și amintească observările sale pentru a le folosi în avantajul său.

Totuși, Bourdon manifestă o oarecare îngrijorare. El cunoștea vigilența indienilor și știa că se aflau la cel mai periculos moment al întreprinderii lor. Cu siguranță că îmbucătura fluviului era înconjurată de sălbatici ; singure, iscusința și curajul, n-ar fi ajutat mult. Mîna ocrotitoare a lui Dumnezeu trebuia să le vină în ajutor.

Margaret, care manifesta mai mult decît Bourdon, adînca ei încredere în ajutorul lui Peter, părăsi în cursul zilei ascunzătoarea, în cîteva rînduri, pentru a face puțină mișcare. Aripă de Porumbel o sfătui să rămînă în apropiere, dar, împlinsă de curiozitatea caracteristică tuturor femeilor, nu ținu seamă de sfatul lui. Pasul ei fu deodată împiedicat de o vedenie îngrozitoare.

La 20 de metri în fața ei ședea un indian pe o piatră. Era cu spatele la ea, totuși ea recunoscu la prima vedere că nu putea fi Aripă de Porumbel. Arma era răzimată lîngă el, tomahawkul și cuțitul se aflau la brîul său.

Cu respirația oprită de groază, Margaret se opri și-l privi înspăimîntată. Indianul nu făcea nici o mișcare. Nemișcat că și piatra pe care luase loc, el ședea după toate aparențele cufundat în gînduri. Se afla pe o pantă a terenului și nimeni nu l-ar fi putut observa decît din imediata apropiere. Părea deci că și el căutase și găsise o ascunzătoare unde nimeni nu l-ar fi putut vedea.

In cele din urmă, el întoarse capul și spre surprinderea ei, Margaret recunoscu asprele dar nobilele trăsături ale lui

Peter. Frica dispăru din inima ei ; ea se apropie de dînsul și puse mîna pe umărul său. Părea că această neașteptată atingere nu-l speriase de fel. Liniștit, el întoarse capul și cînd zări fața ei strălucind de bucurie, el o salută cu un surîs blînd. Nu păru deloc surprins și avea aerul că știa că o va întîlni aci în acest moment.

— Ce noroc să te revăd, exclamă ea. Bourdon s-a temut să nu treci de partea dușmanilor noștri.

— Am fost chiar pînă acum la ei, răspunse el. Era cel mai indicat lucru. Ei sînt încredințați că sînt de partea lor, dar eu nu te-am uitat, Ghiocelule.

— Despre asta sînt convinsă, Peter. Eu știu că ești prietenul nostru. Mă bucur enorm de mult că întîmplarea ne-a adus împreună.

— Nu-i nici o întîmplare. Viu intenționat aici. Aripă de Porumbel mi-a indicat locul unde vă găsiți.

— Așadar, ai știut că ne ținem ascunși aci ? Ce ai să ne raportezi despre dușmanii noștri ?

— Ei se găsesc la îmbucătura Kalamazului, și pretutindeni în pădurile din prejur. Ei sînt mai mulți decît ai putea număra. Ei speră încă să vă ia scalpurile.

— Oh ! Peter, de ce vor Pieile Roșii să ne ia viața ? De ce l-au omorît pe preotul care a vrut numai binele lor ?

Peter plecă privirea și tăcu.

— Ascultă-mă, Ghiocelule, îți vorbesc ca un părinte către fiica lui. Cînd spun aceasta o și gîndesc ; un indian spune întotdeauna ce gîndește și face ce spune. Labă de Urs nu te poate atinge atîta timp cît sînt eu aci. Bourdon e soțul tău. Tu ești soția lui. Soț și soție pășesc pe același drum. Margaret, există un Spirit Mare. Această credință o are atît omul roșu, cît și cel alb. Există și un spirit rău. Douăzeci de ierni, acest Spirit rău se afla alături de mine. Zi și noapte el mi-a șoptit în urechi să ucid pe albi oriunde i-aș găsi. Dacă n-am omorî noi pe albi, atunci albii vor omorî pe indieni. Douăzeci de ierni, zi și noapte, îmi vorbi el astfel și eu trebuia să mă supun. Nu e bine cînd unui om i se șoptește întotdeauna același lucru. Inima mea se împietri și eu nu mă gîndeam decît la scalpele albilor, pînă te-am văzut pe tine, Margaret. Din prima clipă cînd te-am zărit, m-am simțit atras către tine de o dragoste părintească. Tu erai prima Față Palidă al cărui scalp

nu voiam să-l iau. În același timp, aș fi vrut totuși să iau scalpul celorlalți albi, al lui Bourdon precum și al fratelui tău și soției sale.

Un strigăt ușor scăpă de pe buzele Margaretei. Se priviră unul pe altul, dar fața sălbaticului nu avea nimic ce ar fi inspirat teamă.

— Acum însă nu mai gîndești așa, Peter, șopti ea. De cînd Bourdon e soțul meu, el e fiul tău.

— Nu e singurul motiv acesta, dar ai dreptate. Nu mai vreau să iau nici un scalp. Inima mea este îmblînzită.

— Oh! Dacă ți-aș putea spune cît de bucuroasă sînt cînd te aud vorbind astfel! În ceea ce privește persoana mea, nu m-am temut niciodată de tine. Trebuie să mărturisesc însă bănuiala că nu toate ar fi inventate din cele ce se povesteau despre cruzimea ta, despre ura sălbatică împotriva albilor. Acum aud din propria-ți gură că ești un prieten al albilor și că nu mai vrei să scalpezi nici un alb. Acestea sînt cuvinte care îmi fac mult bine, Peter. Mulțumesc Domnului din adîncul inimii că am ajuns să aud astfel de cuvinte de la tine.

— Dumnezeu este acela care a transformat inima mea, spuse indianul pe un ton serios. Inima mea fusese neîndurătoare și tare ca piatra pînă în clipa cînd auzii din gura misionarului cum a implorat binecuvîntarea lui Dumnezeu pentru cei care au ridicat tomahawkul să-l omoare. Eu însumi am văzut aceasta și am auzit-o. A fost o minune. O minune.

— Spiritul lui Dumnezeu a dat pastorului puterea de a face aceasta, Peter. Spiritul lui Dumnezeu a fost care te-a făcut să simți măreția acestui fapt. Fără ajutorul lui noi sîntem neputincioși ca niște copii. Cu ajutorul lui, sîntem puternici ca niște uriași.

Margaret spuse acestea așa cum le simțise, energic și mișcător. Obrajii îi dogoreau de ardoarea credinței ei. Frumusețea ei căpătă în acest moment o drăgălășenie de nedescris. Ochii ei exprimau puterea unui suflet curat.

— Niciodată un indian nu va proceda în acest fel, spuse el, niciodată! Indianul blestemă pe inamicul său, urăște pe dușmanul său și-l urăște cel mai mult cînd îi scapă din mînă scalpul. Misionarul s-a rugat pentru indieni și s-a rugat încă în

momentul cînd ucigașul l-a lovit. Pentru mine aceasta este o minune. Margaret, tu mă cunoști. Eu sînt tatăl tău. Eu te-am adoptat. Inima mea îți aparține, dar cu toate că sînt o mare căpetenie nu rămîn decît un biet indian. Ce știe un indian? Copiii albilor știu mai mult. Dar și aceasta a vrut-o astfel Marele Spirit și de aceea e așa. Se poate ca el să iubească toți oamenii, dar el nu poate iubi atît de mult pe indieni ca pe albi, altfel el nu i-ar fi lăsat în neștiință. Orașe și case, bărci mari, praf de pușcă și plumbi, toate acestea le au albii mai mult decît noi. Dar ce importanță? Indianul e obișnuit să fie sărac. Dacă el s-ar fi obișnuit cu bogăția, sărăcia ar fi fost o povară pentru dînsul. Așa, el nu se interesează de ea. E dureros însă că e neștiutor. Sînt un vînător, un războinic, o mare căpetenie; tu ești o femeie și știi totuși atîtea. Mi-e rușine că sînt atît de ignorant. Vreau să știu cît mai mult.

— Aș dori din toată inima, Peter, să te pot instrui despre toate acestea. Puținul însă pe care îl știu, ți-l voi spune.

— Nu mai urăsc pe nimeni, spuse el. Doresc tuturor triburilor, națiunilor și culorilor numai binele. Dacă inima mea va fi destul de tare, ca eu să rog pe Dumnezeu să facă bine dușmanului meu cînd va voi să-mi ia scalpul, n-aș putea-o spune. Poate că e prea mult pentru un biet indian. Eu însumi însă nu mai vreau să iau scalpul nimănui și sper că e un pas pe calea cea bună.

— Asta e sigur, Peter; și dacă implori în genunchi pe Dumnezeu pentru aceasta, El te va întări și în aceste simțăminte și va face să devii alt om.

Peter o privi pe Margaret cu o expresie deznădăjduită.

— Nu știu cum trebuie să te rogi Marelui Spirit, spuse el simplu. Tu trebuie să-i vorbești pentru mine. Vocea ta o cunoaște. Ție îți va deschide urechile; poate nu vrea să asculte glasul lui Peter, pentru că Peter a urît atîta timp pe dușmanii săi. Poate o face să bubuie tunetul cînd Peter va îndrăzni să I se adreseze.

— Te înșeli, Peter, urechea lui Dumnezeu e întotdeauna deschisă rugăciunii tale, dacă rugăciunea ta e sinceră. Dar, desigur, sînt gata cu tine și pentru tine.

După aceasta, ea rosti „Tatăl Nostru", îi povesti istoria acestei rugăciuni și îi lămuri cîteva fraze ce-i păreau de neînțeles. Îi spuse să îngenuncheze lîngă dînsa și, pentru prima dată, acest om al pădurilor și pajiștilor, își înălță vocea într-o rugăciune către Dumnezeul unic. O emoție adîncă o cuprinse inima sa ; el era acum tot atît de umil precum era de mîndru altădată ; tot atît de blînd precum era altădată sălbatic. Dragostea pentru Creator și toate creațiunile sale puse stăpînire pe sufletul său.

Capitolul XII

PETER

După ce o ascultă pe Margaret cu atenția cu care un copil își ascultă mama, Peter repetă „Tatăl Nostru", apoi se ridică. Trupește era același om, puternic și musculos, figura sa însă era schimbată. Umbrele care îi întunecau fața dispăruseră, iar privirea scînteietoare de mai înainte se îmblînzise.

Soarele mergea către asfințit. În tot timpul convorbirii lor, ei slăbiseră veghea. Cînd se hotărîră să părăsească locul, Peter făcu grozava constatare că fuseseră observați de doi tineri războinici din tribul Pottawatamilor. Erau iscoade trimise de Labă de Urs să caute urma fugarilor.

Era o vreme cînd Peter n-ar fi șovăit să întrebuințeze pușca împotriva unor astfel de nepoftiți. De asemenea nu s-ar fi dat înapoi în fața unei minciuni sau șiretenii pentru a-i îndruma pe un drum greșit și a scăpa de ei în acest mod. Acum însă avea ură pentru tot ce era înșelătorie. Spiritul cel bun ce coborîse asupra lui îl făcu însă să se poarte altfel. El se îndreptă foarte liniștit către cei doi războinici și le ordonă să plece; apoi, fără să se mai sinchisească de ei, el o urmă pe Margaret. Cînd o ajunsese, ea tocmai explica lui Bourdon cele întîmplate.

— Ascunzătoarea noastră a fost descoperită, zise Bourdon de îndată ce zări pe indian.

— Așa e. Doi Pottawatami au zărit-o pe nevasta ta și vor raporta asta căpeteniei lor, răspunse Peter.

— Ce e de făcut ? Trebuie să luptăm sau să fugim !

— În kanu-uri cît mai repede posibil ! Tinerii războinici au nevoie de o jumătate de oră pînă să ajungă la căpeteniile lor. În această jumătate de oră trebuie să căutăm să ajungem cît mai departe posibil. Aci nu mai putem rămîne. Indienii vor fi aci într-un ceas.

Bourdon înțelese asta foarte bine, deși erau multe lucruri care se împotriveau unei plecări grăbite. Aripă de Porumbel nu era cu ei și Bourdon n-ar fi vrut să plece fără el ; apoi nici nu era destul de întuneric. Să pornească în josul fluviului pe lumină însemna să se bage în gura leului. Chiar apariția subită a lui Peter și întîmplarea pe care Margaret o povestea în vorbe întretăiate deșteptа din nou neîncrederea lui Bourdon. Un singur lucru, totuși, nu lăsa nici o îndoială : ascunzătoarea lui nu mai era nici un secret. Indienii puteau să întreprindă imediat cercetări mai îndeaproape așa că nu mai aveau de șovăit. Bourdon ceda insistențelor soției sale și cu toții se urcară în kanu-uri.

— Nu sînt deloc de acord cu asta, Peter, spuse vînătorul de albine, vîslind prin canalul îngust către fluviu. Sper că totul se va termina mai bine decît pare. Gîndește-te, sîntem încă în plină zi și trei mile mai încolo roiesc Pieile-Roșii.

— Știu aceasta. Totuși trebuie să plecăm. În scurt timp vor fi aci foarte mulți indieni.

Cînd kanu-urile pătrunseră în fluviu, soarele începuse să apună în direcția pădurii. Fluviul era străjuit de pomi deși ; nu era deci de temut că ar fi putut fi văzuți înainte de a se apropia de îmbucătură. Acolo însă puteau să găsească adăpost, în stufișul sălbatic.

Cu mînuiri repezi de lopată, ei se îndepărtară, așa de mult de ascunzătoarea lor, că iscoadele indiene n-ar mai fi putut să-i zărească. Apoi bărcile înaintară foarte aproape una de alta, lăsîndu-se duse de curent pentru a nu ajunge la îmbucătură înainte de lăsarea întunericului. O tăcere adîncă se lăsase peste apă și peste pădure. Nimic nu părea să tulbure pacea singurătății ; kanu-urile înaintau așa de încet că pe măsură ce înaintau, încrederea zdruncinată începea să renască în sufletele fugarilor și însuși vînătorul de albine nutrea din nou speranța că vor reuși să scape de urmărirea dușmanilor.

Peter raportă cum și-a petrecut timpul cît a lipsit, cum rămăsese cu Labă de Urs, Pană de Corb și celelalte căpetenii, pentru a-și impune influența în favoarea fugarilor și să înșele pe urmăritori. Cînd iscoadele trimise către interior începură să se înapoieze fără a fi descoperit vreo urmă, atenția indienilor se îndreptă către îmbucătura fluviului. Aci se lămureau că bărcile albilor nu puteau să fi atins încă lacul.

Acum Bourdon află că ascunzătoarea, în care el și Gershom puseseră toate lucrurile lor, fusese descoperită și jefuită de sălbatici Aceasta reprezenta o pierdere grea pentru amîndoi. Acum erau lucruri mai importante în joc, așa că nimeni nu mai amintea nimic despre aceasta. Faptul cel mai îngrijorător pe care îl aflară fu că Labă de Urs dăduse ordin oamenilor săi să stea de veghe zi și noapte în bărci în fața îmbucăturii fluviului și că indienii pîndeau în slăbaticul stufiș, ca șerpii în iarbă

Tot vorbind, se apropiaseră de marginea stufărișului. Noaptea nu se lăsase încă. De aceea Peter făcu propunerea să intre cu bărcile în păpurișul ocrotitor și să aștepte acolo pînă cînd se va putea continua călătoria fără a fi expuși la vreun pericol. Nu făcu nici un secret din îngrijorarea lui căci era încredințat că fiecare petec de pămînt în apropierea gurilor fluviului era supravegheat. Totuși, el se înșelă ; căci iscoditorii pe care Margaret îi zărise, dăduseră alarma. Știrea se răspîndise ca fulgerul și deoarece indienii erau încredințați că vor captura pe cei urmăriți, cea mai mare parte din sentinele părăsiră posturile lor pentru a participa la prinderea albilor.

Vînătorul de abine insistă să meargă mai departe. După ce așteptară aproape o jumătate de oră, el propuse să vîslească printr-un braț îngust spre fluviu. Peter, înzestrat cu răbdarea caracteristică indienilor, socoti că ar fi prea devreme. Bourdon însă, a cărui neîncredere față de Wa-Wa-Nosh nu dispăruse încă, propuse lui Gershom să-l urmeze și împinse barca lui înainte. Pentru a nu se despărți de tovarășii săi, Peter îi urmă și el. Dacă Ben ar fi dat dovadă de mai multă stăpînire de sine și ar fi așteptat încă puțin, desigur că i-ar fi fost cruțate toate riscurile la care se expunea acum. Brațele înguste ce tăiau păpurișul nu erau în legătură unele cu altele. Pentru a ajunge de la unul la altul, bărcile trebuiau împinse prin perdelele de păpuriș ce despărțeau aceste brațe ;

dar trebuia păstrată direcția către fluviu. Prima încercare de a executa o astfel de trecere provocă mișcarea păpurișului, ceea ce atrase atenția sentinelei de pe mal. El făcu semn unui kanu ce stătea la pîndă și de îndată toate posturile și chiar căpeteniile se puseră în mișcare. Un strigăt sălbatic răsună de pe ambele maluri și pe fluviu.

Fugarii pierdură curajul ; o salvare părea imposibilă. Singur Peter își păstră calmul. Atent, el trase cu urechea la țipetele stridente pentru a ști din ce loc porneau. Pe maluri ei puteau țipa oricît ar fi vrut ; primejdia amenința numai din partea bărcilor. Auzul lui fin îl făcu să poată stabili că patru bărci se aflau pe apă și că se țineau ascunse în mijlocul păpurișului. El presupuse că nu vor părăsi ascunzătoarea lor, așteptînd curentul să împingă bărcile fugarilor prin fața lor. Aceștia trebuiau să-și croiască drum prin lanțul de sentinele dacă nu voiau să renunțe la speranța unei evadări.

Se întunecase de-a binelea și oamenii din bărci n-ar fi putut deslușî ceea ce se petrece în mijlocul fluviului. El hotărî deci să vîslească pînă la mijloc ; ordonă femeilor să se întindă pe fundul bărcilor, așa că numai bărbații mai erau vizibili și porni înainte. El spera că iscoditorii, întrucît bărcile erau conduse de un indian, ar crede că ocupanții celor trei bărci erau bărbați făcînd parte din triburile lor.

Pe lac, vîntul bătea dinspre sud. Situația era favorabilă fugarilor, deoarece ei intenționau să-și continue drumul în direcția nordică. Ben comunică în șoapte această constatare îmbucurătoare Margaretei, căci ar fi dorit s-o liniștească. Ea părea însă destul de calmă și îi șopti cîteva vorbe încurajatoare.

Cei trei bărbați se mai înțeleseră că în cazul cînd ar fi descoperiți și urmăriți să se refugieze în diferite direcții în stufiș. Urmau să se întîlnească mai tîrziu într-un punct pe coasta lacului și stabiliră diverse semne prin care să-și comunice prezența.

Era o noapte înstelată, totuși, luna nu lumina. Bărcile înaintau cu o viteză atît de mare încît s-ar fi putut atinge lacul într-o oră, dar acest drum trebuia făcut strecurîndu-se printre dușmani. Trecuse o jumătate de oră fără nici un incident. Se găseau acum în locul unde Bourdon și Gershom ascunseseră bărcile la prima lor fugă. Malul avea însă acum o altă în-

fățișare. Atunci focul ardea împrejurul cabanei și se puteau zări sălbaticii la lumina flăcărilor. Acum totul era învelit în întunerie și tăcut ca mormîntul. Nici un zgomot, nici chiar o șoaptă nu rupea liniștea nopții.

Cînd se apropiară de punctul care trebuia socotit foarte periculos din întreaga călătorie, își alăturară bărcile așa că Bourdon și Gershom putură vorbi în șoaptă. Vîsleau cu cea mai mare precauție ; cea mai ușoară plescăitură a apei i-ar fi trădat.

Margaret și Dorothea nu-și mai putură stăpîni neliniștea ; ele se ridicară și scoaseră capul peste marginea bărcii. Își șoptiră chiar cîteva cuvinte una alteia ca să-și facă curaj.

Clipa hotărîtoare sosise.

Cînd barca lui Peter, care era puțin înaintea celeilalte, se strecură prin fața locului de debarcare în dreptul cabanei, își făcură apariția două bărci.

Erau la o depărtare de aproximativ 50 de metri. În loc să-i ocolească, Peter se adresă lor și atrase atenția vîslașilor asupra lui vorbind așa de tare că, fugarii ce se aflau în spatele lui puteau foarte bine distinge cuvintele sale.

— Tinerii mei războinici vor sosi prea tîrziu. Albii au fost zăriți de oamenii noștri sus în pădure. Între timp, probabil, că au și fost prinși. Să ne îndreptăm spre uscat.

Vocea lui Peter fu recunoscută. Tonul hotărît pe care vorbea își făcu efectul și cînd se îndreptă spre bărcile indienilor și vîsli în brațul îngust prin păpuriș, ei îl urmară de bunăvoie. Bourdon auzise cuvintele lui Wa-Wa-Nosh și îi ghici intențiile. Pe cînd Peter se îndreptă spre uscat, el continuă să vorbească așa că fugarii puteau să audă unde se găsea. Nu ezitară nici un moment să tragă folos din șiretenia lui Peter. Repede ca săgeata, ei alunecară, în josul fluviului. În aceste momente în care tomakawkul atîrna deasupra capului lor, domnea printre ei o liniște de moarte. Nu s-ar fi putut auzi decît bătăile inimilor lor. Norocul le fu favorabil, sau cum zicea Margaret, Providența îi scăpase de pericol.

Cei doi bărbați socotiră posibil că odată ajunși la îmbucătura fluviului să dea din nou de iscoade. De aceea își pregătiră armele. Nici o barcă nu se arătă însă. Nestingheriți, fugarii pătrunseră în lac.

Lacul Michigan e foarte mare şi cînd suflă vîntul şi valurile se înalţă, o barcă făcută din scoarţă se menţine greu pe suprafaţa apei. Sufla un vînt puternic şi femeile se speriară cînd slabele ambarcaţiuni începură să danseze pe apă. Dar Bourdon era un maestru în cîrmuirea bărcii şi nici Gershom nu era mai prejos. Ei apropiară bărcile una de alta, aşa că pericolul unei răsturnări fu înlăturat; apoi, înlăturâ o pînză şi împinşi de vînt, aproape că zburau pe suprafaţa apei.

In curînd îmbucătura Kalamazului rămase mult în urmă, şi Bourdon se simţi mai liniştit. Indienii nu sînt buni marinari, de aceea era încredinţat că nu se vor aventura pe o astfel de vreme pe apele lacului. Cu cît se depărtau mai mult de uscat şi dispăreau din faţa ochilor indienilor ce ar fi putut sta la pîndă, cu atît mai mult creştea siguranţa lui. Fugarii trecuseră îmbucătura către orele 9 seara. Cînd, şapte ore mai tîrziu, se lumină de ziuă, ei se aflau la 40 de mile departe de ea. Cu toate acestea, ei se ţineau încă departe de uscat; abia către seară îndrăzniră să se apropie de mal.

Două zile şi două nopţi, întrerupte de scurte pauze pentru odihnă, ţinu călătoria pe Michigan, după care, fugarii atinseră strîmtoarea Mackina. Bourdon nu mai socotea necesar să se servească aci de pînză şi luă hotărîrea să înainteze prin strîmtoare, numai vîslind. Aceasta avu ca urmare o mică întîrziere, precum şi un efort mai mare; totuşi părea periculos să se arate cu o pînză albă atît de aproape de uscat.

Cu aceste măsuri de precauţie reuşiră să se strecoare prin faţa unei flote de bărci, care tocmai atunci se deplasase din portul Mackina către Michigan. Această flotă se compunea din aproape 50 de ambarcaţiuni. Deoarece Bourdon o zări la timp, ei putură vîsli într-un mic golf, unde aşteptară trecerea ei.

Ajunseră în fine la lacul Huron, care se întinde aproape paralel cu lacul Michigan către sud-est. Un vînt puternic şi o ploaie repede îi sili să oprească şi să facă un popas de două zile. Apoi trecură cu bine Sagina şi cîrmiră în spre capul denumit Pointe-aux Barques.

Cu ajutorul binoclului, Bourdon zări o luntre care plutea de-a lungul coastei şi păstra o direcţie perpendiculară pe a lor; deoarece nu se găseau în ea decît doi oameni, ce fură recunoscuţi ca indieni, nu se temură de o întîlnire cu dînşii.

— Pe viața mea!, exclamă deodată Bourdon surprins, e Peter cu Chippewayul. Au făcut desigur drumul pe uscat de-a curmezișul peninsulei, și probabil că ne-au zărit de pe țărm.

— Au desigur vești importante pentru noi, spuse Margaret.

— Asta o vom auzi în curînd, adăugă Gershom, în zece minute vor fi alături de noi.

Cînd barca ajunse lîngă dînșii, celelalte două o luară în mijlocul lor.

După o mică pauză, pentru a nu se arăta nerăbdători sau curioși, Bourdon îl întrebă pe Peter cum petrecuseră timpul absenței lor. Peter începu în fine povestea lui.

Se dusese la căpetenii care îl primiră fără nici o bănuială și toată ceata aștepta sosirea tinerilor războinici, însuflețită de ferma încredere că vor aduce cu ei prizonierii. Cînd însă se convinseră că fugarii reușiseră să se strecoare, numeroase grupe fură trimise către cele cîteva promontorii, ca să-i surprindă acolo. O mică ceată îi urmări în bărci; deoarece aceștia nu se pricepeau la navigație, ei atinseră strîmtoarea Mackina după ce fugarii o trecuseră demult. Peter rămăsese la Labă de Urs și celelalte căpetenii și porni cu dînșii de-a lungul peninsulei. Trei zile înainte de sosirea albilor, ei atinseseră golful Sagina și-și procurară acolo ambarcațiuni; apoi se îndreptară spre Pointe-aux-Barques de care se apropia acum Bourdon. Labă de Urs se simțea plictisit de atîta așteptare și se temea că albii să nu fi trecut. De aceea, el se îndreptă spre fluviul care leagă lacul Huron cu micul lac Sainte-Claire pentru a-i pîndi aci. Peter rămăsese în urmă cu trei tineri războinici hotărîndu-i apoi să se îndrepte către capătul îndepărtat al golfului pentru a căuta, acolo o a doua barcă. Așa se întîmplă că rămînînd singur la Pointe-aux-Barques, el aștepta acolo pe protejații săi. Nu-l părăsiseră însă bine războinicii, cînd Aripă de Porumbel își făcu apariția. El reușise, cu riscul vieții, și înfruntînd toate greutățile, să se țină tot timpul în apropierea, atît a mlaștinilor, cît și a prietenului său, urmîndu-l peste o sută de mile și nepărăsindu-i nici o clipă. O oră după întîlnirea lor zăriră apropiindu-se de la nord două ambarcațiuni. După pînză recunoscură imediat că erau bărcile fugarilor și se îndreptară către ei.

Știau acum unde se afla inamicul, totuși pericolul nu se micșorase. De la Pointe-aux-Barques și pînă la capătul lacu-

lui Huron distanța era de aproape 100 mile. De aci trebuiau să ajungă la lacul Sainte-Claire prin brațul de legătură îngust și lung de 30 mile. De aci la Detroit nu mai erau decît 8 mile. Acest fort era acum în stăpînirea englezilor și după părerea lui Bourdon era acum mai puțin periculos de a cădea în mîna lor decît a fi prinși de Labă de Urs și oamenii săi.

Erau perfect conștienți de gravitatea situației, totuși, orice tărăgănare ar fi putut avea cele mai rele consecințe pentru dînșii. După ce luară dejunul, ei se hotărîră pentru o continuare a călătoriei. Pentru a avea în fiecare barcă doi vîslași și a putea lua astfel, în caz de pericol, cît mai mare viteză, cei doi indieni părăsiră barca lor. Peter se urcă în barca lui Bourdon, iar Aripă de Porumbel luă loc în aceea a lui Gershom. Vîntul continua să bată dinspre vest și micile ambarcațiuni alunecau cu repeziciune. Cînd, către sfîrșitul zilei ei se apropiară de rîu, Peter îi sfătui să coboare velele. Trebuiau să se ție cît mai aproape de uscat pentru a rămîne în umbra malului acoperit cu arbori deși ; pînza albă i-ar fi putut ușor trăda în întuneric.

Cînd se întunecase de-a binelea, pătrunseră în apele rîului. Pe deasupra mărăcinișului posomorît, pe suprafața neagră a apei, domnea o tăcere adîncă și neliniștitoare. Ei străbătură jumătate din drum fără nici o piedică, apoi Peter cotî într-unul din numeroasele brațe care se desprind din fluviu. Presupunea cu drept cuvînt că Labă de Urs ar fi ocupat cele două treceri către lacul Sante-Claire și de fapt zăriră acolo cîte două ambarcațiuni pline cu indieni. Întrucît dușmanul credea că fugarii se vor socoti în siguranță, deoarece lăsaseră mult în urmă pe urmăritorii lor,nu mai credea nimerit să supravegheze și micii afluenți ai fluviului. Labă de Urs era încredințat că albii vor coborî apa fără nici o bănuială prin unul din cele două brațe navigabile ale fluviului. Prevederea lui Peter zădărnici aceste așteptări. Drumul prin afluenți era mai îndepărtat și mai anevoios ; pentru că buruienile creșteau atît de dese încît bărcile nu se puteau strecura decît cu mare greutate, dar pe această cale atinseră nestingheriți lacul Sainte-Claire și trecură apa în linie dreaptă în timp ce Labă de Urs îi tot pîndea pe fluviu. Deoarece însă pentru a nu fi descoperiți, ei se serveau de vele numai atunci cînd se găseau la o distanță destul de mare de uscat, ajunseră abia a doua zi seara în apropierea Canadei.

În dimineața imediat următoare, ei se îndreptară către fluviul care se varsă din lacul Sainte-Claire în lacul Erie. O mare insulă îl desparte în două brațe. Peter știa că și aici bărci de ale indienilor se aflau la pîndă. I-ar fi fost ușor lui Labă de Urs să meargă către Detroit și să mobilizeze printre sălbaticii de acolo atîția războinici, că ar fi putut închide complet cu un număr însemnat de ambarcațiuni drumul pe apă. Faptul acesta ar fi scăzut însă meritul său și al războinicilor săi. Preferă, deci, să termine singur această chestiune deoarece avea convingerea că fugarii se vor îndrepta pe aci fără a mai lua vreo precauțiune. Dacă printr-o întîmplare nenorocită, fugarii i-ar fi scăpat pe lacul Sainte-Claire, nu se îndoia nici un moment că îi vor cădea în mînă pe rîul Detroit.

Peter sfătui să se lege ambele bărci pe cînd treceau în fața insulei, dînd astfel aparența uneia singure. Acest fapt înțelept al lui Wa-Wa-Nosh contribui la salvarea fugarilor căci ambarcațiunea fu într-adevăr zărită de sălbatici, însă în întunericul nopții fu socotită ca fiind una de a lor, deoarece știau că o barcă de a lor trebuia să încrucișeze prin aceste locuri. Datorită acestei fericite coincidențe, pe care Margaret nu înceta de a o atribui ajutorului divin, fugarii ajunseră netulburați la insulă și cu aceasta depășiră cele mai îndepărtate sentinele trimise de Labă de Urs.

Încă la revărsarea zorilor ieșiră din rîul Detroit și pătrunseră în lacul Erie. De aci mai aveau un lung drum de străbătut, dar dispăruseră orice primejdii. Tot malul nordic se găsea în stăpînirea americanilor. Ei continuară călătoria timp de o săptămînă și străbătură aproape 200 de mile pînă ajunseră în micul port Presque-Sle. Aci Peter și Aripă de Porumbel se despărțiră de prietenii lor. Vînătorul de albine le cedă barca sa și-i dete lui Aripă de Porumbel pușca lui cea mai bună și o cantitate de plumb și praf de pușcă ; Peter refuză însă orice dar. Înduioșat pînă la lacrimi, el își luă rămas bun de la Margaret. În timpul călătoriei ea se rugase deseori împreună cu dînsul și-i promise că îi va fi și în viitor o călăuză pe calea cea bună, dacă se vor mai întîlni vreodată.

Capitolul XIII

GENERALUL BOURDON

Au trecut patruzeci de ani de cînd s-au petrecut faptele povestite mai înainte. Un vapor cu aburi plutea pe apele lacului Erie. Printre călători era un grup de doamne : una, care cu toată vîrsta înaintată, era încă frumoasă şi viguroasă, fiica ei care părea să aibă patruzeci de ani şi două domnişoare de vreo şaisprezece ani. Asemănarea dintre ele mărturisea că făceau parte din aceeaşi familie. Tot în grupul lor se găsea un bărbat cu părul alb, al cărui mers, mişcări şi ţinută arătău încă o mare putere şi vigoare. Trebuia să fi avut peste 80 de ani. Purta îmbrăcămintea albilor ; culoarea pielii însă şi trăsăturile îndrăzneţe ale feţii trădau pe indian.

Era tocmai într-o discuţie însufleţită cu o Faţă Palidă.

— Pot să vă întreb cărui trib aparţineţi ?, se interesă acesta din urmă.

Omul roşu îl privi cu o căutătură prietenoasă. Trăsăturile sale aspre erau luminate de o lumină interioară — care izvora din adîncul sufletului său, — ce exprima dragostea, prietenia şi pacea.

— Ce importanţă are tribul ?, răspunse el. Sîntem cu toţi copii ai aceluiaşi Dumnezeu.

— Piei Roşii şi Feţele Palide ?

— Desigur, acelaşi Dumnezeu ne-a creat pe toţi. Numai culoarea ne deosebeşte, dar numai la exterior.

— Credeţi, aşadar, că albii au vreun drept să fie aci ? Nu ne priviţi ca pe nişte intruşi sau ca duşmani, ce am venit aci să răpim pămîntul Pieilor Roşii ?

— Pămîntul nu aparține indienilor ; el aparține lui Dumnezeu care l-a împărțit oamenilor. Împăratul a dat acest pământ indienilor ; acum însă trimite aci fețele Palide ca să locuiască alături de indieni. Pentru asta nu trebuie să se plîngă nimeni. Ar fi un păcat să reproșezi ceva Marelui Spirit. Ceea ce face, e bine, niciodată nu face ceva rău. Așa stă scris în cartea cea bună și ceea ce stă scris acolo vine de la Marele Spirit însuși.

Acest om era Peter-Scalpierul ! Același om care voise odinioară să nimicească pe toți albii ! Acum însă el vedea în fiecare om un frate : nu se mai gîndea să omoare pe albi ca să păstreze fraților săi indieni cîmpurile de vînătoare. Ființa sa era plină de iubire și desigur se simțea destul de tare să poată binecuvînta pe cei ce l-ar blestema, și să se roage, pe moarte fiind, pentru dușmanii săi, așa cum făcuse sărmanul misionar

Doamna mai în vîrstă era Margaret Boden, soția lui Bourdon, vînătorul de albine. Doamna mai tînără era fiica ei, unicul ei copil, și se numea Dorothea. Cele două domnișoare ce se numeau una Margaret, cealaltă Dolly, erau nepoatele ei. Un fin al doamnei mai tinere își petrecea timpul în preerie la bunicul său, generalul Bourdon. Căsătoria ei cu Bourdon fusese foarte fericită. Cerul îi binecuvîntase pe amîndoi.

Gershom însă căzuse din nou în patima beției și murise cu mulți ani înainte. Dorothea se retrăsese la niște rude ce locuiau în Massachussetts. Un unchi bogat îi lăsase averea moștenire, așa că își petrecea viața în liniște.

Cînd după ultimul război, pacea fu încheiată, Bourdon se înapoie în luminișurile pădurilor sale iubite, se stabili acolo și deveni, ceea ce se numește în Michigan, un om bogat. El era proprietarul unor bune bucăți de pămînt și al unei case.

Doamnele se înapoiau acum de la o vizită la Dorothea Waring. La Detroit, coborîră de pe vapor și-și continuară călătoria către Kalamazu cu trenul. Bătrîna povestea fetelor ei — și nu pentru prima oară — despre aventurile din această parte a peninsulei. În cursul vremii pădurea luase altă înfățișare. Ici, colo, străluceau din verdele întunecat luminoasele case ale coloniștilor și la îmbucătura fluviului, unde, altădată Margaret se găsea în pericol, se întindea acum un sat frumos

ce purta numele fluviului. Călătorii își petrecură noaptea aci. A doua zi dimineață, plecară mai departe cu trăsura pe șoseaua ce ducea în susul fluviului pe lîngă dealurile unde altădată se găsea coliba lui Gershom, unde castelul de miere se prefăcuse în cenușă, în vîlvătaia flăcărilor, și către pajiștea rotundă, unde, cu mulți ani înainte, se pronunțase sentința de moarte a căpeteniilor indiene.

Această pajiște rotundă, ajunsă renumită în cuprinsul nemărginit al pădurilor, este o cîmpie de aproape 30 000 pogoane de teren extrem de fertil. Pe timpul cînd călătorii se apropiau de dînsa nu mai era atît de sălbatică așa ca odinioară cînd Bourdon se prezentase în fața sălbaticilor cu vrăjitoriile lui. Plugul trecuse peste ea pătrunzînd pămîntul, făcînd să nască bogate lanuri de grîu ; locuințe cu hambare și toate cele necesare răsăriseră ici-colo. În mijlocul acestei cîmpii se găsește o pădure de aproape 600 de pogoane cuprinzînd cei mai frumoși pomi ce s-ar fi putut vedea vreodată. În această pădure se află un lac mic și rotund. Pe marginea pădurii se găsesc casele satului Schoolcraft. Acesta era ținta călătorilor. Generalul Bourdon primi pe ai săi cu mare bucurie. El era încă destul de robust și în bună dispoziție cu toate că se apropia de 70 ani. Capul său era alb ca zăpada, fața roșie ca o cireașă. În toată regiunea nu exista un bărbat mai frumos ca el. Cumpătarea, o ocupație regulată, aerul liber și o conștiință curată l-au întărit contra influențelor unei vîrste înaintate. Liniștea cu care privea viitorul se datora, cum el însuși obișnuia să spună, științei de a se ține departe de vîrtejul speculațiilor, altfel foarte numeroase, cu douăzeci de ani înainte prin aceste locuri. Devenise un om extrem de bogat.

Bătrînul Peter era permanentul său însoțitor. Mergeau împreună peste cîmpuri în timpul semănatului ca și în timpul secerișului. Se interesau de vitele ce pășteau și vorbeau despre trecut, cînd tot acest pămînt era încă o sălbăticie, de viitor, care, din ce în ce mai mult, scotea la iveală bogăția terenului prin munca agricultorilor. Peter era întruchiparea acestui trecut cu toate grozăviile lui și al acestui viitor cu toată strălucirea sa. Aci, pe această pajiște, voia el să curme viața tinerei perechi, sub ai căror urmași el își încheia zilele : aci trăia el transformarea stepei aride într-o regiune de culturi bogate.

Pe cînd, după sosirea lui Peter, ambii făcură o plimbare peste cîmpii, li se alătură un al treilea. Acesta era și el un indian. El putea avea vîrsta generalului Bourdon. El nu purta ca Peter îmbrăcămintea albilor, ci, un fel de amestec de port european și indian, o cămașă de vînătoare, mocasini și un brîu ; pe lîngă asta însă purta pantaloni lungi și largi. Era Aripă de Porumbel. Chippewayul care venise să facă obișnuita vizită anuală vechiului său prieten. Revederea fu înduioșătoare. Cînd Aripă de Porumbel își luă rămas bun, era încărcat cu daruri care îi asigurau o viață tihnită pe încă un an.

Cuprins

I. Bourdon 4
II. Gershom 16
III. Aripă de Porumbel 27
IV. Pană de Corb 36
V. Cei trei străini 45
VI. Castelul de miere 53
VII. Consiliul de război 60
VIII. Căpeteniile 70
IX. Misionarul 89
X. Caporalul 96
XI. Margaret 103
XII. Peter 122
XIII. Generalul Bourdon 131

Lector : MARIAN BARBU
Bun de tipar : 14.06.1991.

Tiparul executat la
Imprimeria Oltenia — Craiova
B-dul Mareşal Ion Antonescu, 102
Comanda nr. 115/1991.

Contemporan cu Walter Scott și Balzac, JAMES FENIMORE COOPER (1789—1851) a deschis drumul adevăratei literaturi americane. Nu întîmplător de opera lui s-a ocupat un alt mare scriitor american MARK TWAIN (1835—1910), iar WILLIAM FAULKNER (1897—1962) a avut aceeași obsesie despre înfruntarea dintre învingători și deposedații de pămînturi. Toate pe fondul luptei pentru progres și democrație. Indienii, piele roșii, și spațiul lor de existență se întretaie, în conviețuirea firească de-a lungul unor pămînturi virgine, cu pofta albilor de a se îmbogăți și de a lua sclavi. Lupta este de la început rasială, dar fondul propriu-zis al disputei capătă, ca și în VÎNĂTORUL, accente umanitare și de civilizație.

După Marcus Cunliffe.
LITERATURA STATELOR UNITE, 1967)

CARTE 1,95
Preț 1,95 lei

EDITURA MERIDIAN
CRAIOVA

Prețul 50 lei
+ 2 T.L.
52 LEI

ISBN 973-95096-0-6